

Bà Xã Chớ Giở Trò

Contents

Bà Xã Chớ Giở Trò	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	48
8. Chương 8	56
9. Chương 9	64
10. Chương 10: Kết Thúc	73

Bà Xã Chớ Giở Trò

Giới thiệu

Truyện Bà xã chớ giở trò là một truyện khá hài hước, đậm chất dí dỏm trong cả văn phong lẫn từng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-cho-gio-tro>

1. Chương 1

Mở đầu

“Tổng giám đốc, các báo cáo có liên quan trong quý này đều ở đây, mời anh xem qua.” Quản lý Vi Đức đang cầm báo cáo đứng trước mặt Cổ Việt Di.

Trong văn phòng rộng lớn trải ra một tấm thảm màu xanh biếc thật dài, Cổ Việt Di tay cầm gậy đánh golf tập trung tinh thần ngắm chỗ lõm phía trước, lập tức ngấm xuống trái banh trắng nhỏ dưới chân. “Đặt lên bàn.”

Vi Đức cung kính đem báo cáo đặt trên bàn công tác thật to trước mặt: “Không biết tổng giám đốc còn có gì cần dặn không?”

“Không có.” Cổ Việt Di cũng không ngẩng đầu lên, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào trái banh trắng nhỏ, nhẹ nhàng đánh vào trái banh.

Vi Đức gật đầu rời khỏi văn phòng, lúc này cửa ban công đột nhiên từ bên ngoài đẩy ra, một bóng người chạy vào, mắt thấy sẽ đâm vào người đó, Vi Đức vội vàng lùi về sau, ngẩng đầu muốn nhìn rõ tên quý hấp tấp đẩy cửa vào là ai.

“Là người nào...” Vi Đức đột nhiên ngẩng đầu, khi thấy rõ ràng người tới, vội vàng thay đổi giọng điệu, vẻ mặt tươi cười.

“AnhTrình.”

“Tổng giám đốc của cậu có ở đây hay không?” Trình Chính Khôi cao giọng hỏi.

“Tổng giám đốc của chúng tôi...”

Không đợi Vi Đức nói xong, Cổ Việt Di đã lên tiếng thay Vi Đức trả lời: “Chính Khôi, cậu sao lại rảnh đến đây?”

Vi Đức ngăn người nhìn bọn họ, Trình Chính Khôi mỉm cười, tay vỗ nhẹ bả vai Vi Đức. “Đi làm việc của cậu đi”

Vi Đức mỉm cười nín nọt, rời khỏi văn phòng Cổ Việt Di.

Trình Chính Khôi tay cầm thiệp mời màu đỏ, chậm rãi đi đến trước mặt Cổ Việt Di, cầm thiệp mời trong tay đưa tới trước mắt anh: “Cung nghênh đại giá quang lâm.” (giống như rất hân hạnh được đón tiếp á)

Thiệp hồng?

Cổ Việt Di đầu tiên là sợ run một chút, dừng động tác trên tay lại, nhận lấy thiệp mời Trình Chính Khôi đem tới. “Đây là cái gì? Muốn mời khách cũng không cần long trọng như vậy, gọi điện thoại tỏ nhất định cũng sẽ tới.”

“Cậu xem nội dung trước rồi nói sau.” Trình Chính Khôi dùng ánh mắt ra hiệu cho Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di vẻ mặt nghi ngờ mở thiệp mời ra, những câu chữ tràn ngập vui sướng bên trong lập tức đập vào đáy mắt, Cổ Việt Di trợn mắt há hốc mồm. “Cậu muốn kết hôn?”

“Uh.” Trình Chính Khôi dùng sức gật đầu.

Cổ Việt Di bán tín bán nghi xem xét Trình Chính Khôi, “Cậu thật sự vì một cây mà bỏ cả khu rừng rậm?”

Trình Chính Khôi hì cười nói: “Bởi vì cây này... Đáng giá.”

“Đáng giá?” Cổ Việt Di không tin, liếc xéo anh một cái, lập tức cúi đầu xem rõ ngày, “Một tây tháng tư?”

Anh không nhận được âm ĩ cười to, “Đây không phải là chương trình cậu cố ý sắp xếp trong ngày cá tháng tư chứ?”

“Tuyệt đối không phải chương trình gì hết.” Trình Chính Khôi hình như đoán ra ý trong lời nói của Cổ Việt Di, quả quyết cắt đứt suy đoán của anh.

Cổ Việt Di xem bộ dáng nghiêm trang của anh, không khỏi nghi ngờ Trình Chính Khôi cố ý lừa bịp.

“Thật sự không phải nói giỡn?”

“Việc lớn cả đời sao có thể là trò đùa.” Trình Chính Khôi bình thản ung dung đối diện sự nghi ngờ của Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di vẫn không tin, “Như vậy tốt lắm, nếu là thật, tớ sẽ tặng tám vạn tám ngàn tám trăm tám mươi tám bao tiền lì xì, nếu là diễn trò, thì cậu phải đưa tớ tám vạn tám ngàn tám trăm tám mươi tám bao lì xì.”

Trình Chính Khôi sớm hiểu rõ cá tính đa nghi của Cổ Việt Di, “Bạn tốt mà chỉ cho có tám vạn tám ngàn tám trăm tám mươi tám bao... Có quá ít hay không?”

“Muốn chơi lớn?” Cổ Việt Di như cũ không tin cái thiệp mời này là thật, “Được, tớ sẽ chơi lớn với cậu, nếu đây là sự thật, tớ sẽ cho cậu tám mươi tám vạn tám ngàn tám trăm tám mươi tám bao.”

“Uh.” Trình Chính Khôi vừa lòng gật gật đầu, “Như vậy còn tạm được, lời đã nói không thể thay đổi nha.”

“Tuyệt không đổi ý.”

Cổ Việt Di hào phóng đồng ý.

Cổ Việt Di đối với chuyện Trình Chính Khôi kết hôn vẫn giữ thái độ bán tín bán nghi, anh căn bản không tin một vị công tử đào hoa sẽ vì một thân cây mà bỏ cả khu rừng rậm.

“Nếu Trình Chính Khôi thật sự kết hôn, anh thật sự sẽ tặng món quà lớn kia sao?” Một thanh âm mềm mại the thé lượn lờ bên tai Cổ Việt Di.

“Nếu tôi đã nói ra, đương nhiên nói được thì làm được.” Cổ Việt Di lạnh lùng liếc qua Eva diêm dúa một cái.

“Đối với bạn bè anh đều hào phóng như vậy, còn đối em thì sao?” Thanh âm the thé của Eva lại vang lên lần nữa.

Cổ Việt Di dùng ánh mắt quỷ mị liếc Eva, “Tôi đối với em chỗ nào không tốt, toàn thân trên dưới của em có chỗ nào không phải tôi mua cho em.”

Ánh mắt anh tỏa ra cảm giác áp bách, Eva không dám tiếp tục kháng nghị, thật vất vả mới kiếm được mỏ vàng, cô không ngu đến mức tự tay phá hủy.

Eva cười quyến rũ, bàn tay mềm mại vuốt ve ngực Cổ Việt Di, “Em đương nhiên biết anh rất tốt với em, em chỉ là đau lòng anh tổn thất nhiều tiền như vậy.”

“Tổn thất?” Cổ Việt Di âm ỉ cười to, “Chút tiền ấy không tính là gì, nếu Chính Khôi thật sự kết hôn, phần tiền biếu đó cũng đáng.”

Eva có chút ghen tỵ, “Phải không?”

Tài lực của nhà họ Cổ cô không coi thường, nhưng Cổ Việt Di đối với cô không hào phóng như vậy, tuy nói cô toàn thân trên dưới đều là Cổ Việt Di mua, nhưng tính đến cùng chỉ bằng một phần mười tiền hồng bao anh cho bạn bè mà thôi.

“Chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong thì đi thôi.” Cổ Việt Di lạnh lùng nói.

Eva lập tức mỉm cười quyến rũ động lòng người nhìn anh, “Xong rồi.” Cô thân mật vòng qua cánh tay cường tráng của anh.

Cô không phải phụ nữ ngu ngốc, tuyệt đối không cẩu kính với anh trong lúc này.

Cổ Việt Di cùng Eva đi khỏi chỗ ở của anh, đến khách sạn được viết trên thiệp cưới.

Sau khi đến khách sạn, Cổ Việt Di mới phát hiện Trình Chính Khôi không phải đùa giỡn, cậu ấy là thật sự kết hôn.

Trước cửa khách sạn treo hình Trình Chính Khôi và vợ mới cưới thật ngọt ngào, Cổ Việt Di nhìn tấm hình kết hôn, trên mặt lộ ra mỉm cười hiểu ý.

“Xem ra cậu ấy kiếm chắc bao lì xì lớn của tôi rồi.”

Eva không lời nào để nói, cô đương nhiên cũng nhìn ra món quà lớn của Cổ Việt Di là đưa chắc rồi.

Đi vào khách sạn, lập tức cảm nhận được không khí rùng rục, mỗi người tiến vào khách sạn hình như đều giống Cổ Việt Di, hơn phân nửa cũng không tin tưởng Trình Chính Khôi thật sự muốn kết hôn, nhất là anh đem ngày kết hôn định ở ngày cá tháng tư, càng làm người ta nghi ngờ tính chân thật của hôn lễ, rất nhiều bạn bè tham gia tiệc mừng, đến khách sạn mới giật mình nhận ra.

Trình Chính Khôi thật sự kết hôn, hơn nữa cha mẹ hai bên đều đã chứng kiến lễ thành hôn, nếu kiên quyết nói đây là giả, vậy thật sự nói xấu nhân cách Trình Chính Khôi.

Tiệc mừng áp dụng tiệc đứng kiểu Âu Mỹ.

Trình Chính Khôi cùng vợ mới cưới vui vẻ ra mặt đi đến trước mặt Cổ Việt Di, “Cậu thua.”

Cổ Việt Di quay lại mỉm cười, “Tớ thua cam tâm tình nguyện.” Anh chăm chú đánh giá cô dâu đang cười hạnh phúc dựa vào bên cạnh Trình Chính Khôi, “Nếu có một người vợ giống như vậy, chắc rằng tớ cũng sẽ tình nguyện bỏ cả khu rừng rậm.”

Trình Chính Khôi thận trọng giới thiệu với Cổ Việt Di: “Cô ấy là Trịnh Vũ Hi.” Anh đặc ý ôm bà xã, “Vũ Hi, vị này chính là Cổ Việt Di mà anh thường nhắc với em.”

“Chào anh.” Trịnh Vũ Hi nũng nịu mỉm cười gật đầu.

“Tốt.” Cổ Việt Di mỉm cười, chỉ vào Eva bên cạnh, “Đây là bạn gái đêm nay của tớ, Eva.”

Eva nhất thời toàn thân cứng đờ, cô chỉ là bạn gái đêm nay của anh?

“Eva, xin chào, hy vọng đêm nay cô có thể tận hưởng.” Trịnh Vũ Hi thân thiết hướng Eva gật đầu.

“Cám ơn.” Eva chỉ cảm thấy yết hầu của mình trong nháy mắt cứng ngắc nói không ra lời.

“Chị họ, chị họ.” Một chuỗi thanh âm sang sảng từ bên cạnh truyền đến.

Trịnh Vũ Hi vừa kinh ngạc vừa yêu thương nhìn cô gái đột nhiên chạy đến, “Bối Nhi, chuyện gì?”

Cô gái tên Bối Nhi cong miệng, nhón chân ở bên tai Trịnh Vũ Hi nói thầm: “Nhà bếp vừa đem ra tôm hùm lập tức đã bị cướp sạch, tức nhất là bác Huệ Tinh, không quan tâm đây là trường hợp gì, cũng không biết bản mặt già như vậy còn đem toàn bộ tôm hùm đến bàn của mình, cũng không nghĩ tới người khác có muốn ăn hay không.”

Bối Nhi oán giận lập tức khiến Trịnh Vũ Hi che miệng cười duyên, “Em rất muốn ăn tôm hùm?”

Bị Trịnh Vũ Hi nhận ra tâm sự, Bối Nhi ngượng ngùng nhìn sàn, cái miệng nhỏ nhắn vẫn đang vênh lên cao, chắc chắn cho dù treo ba cân thịt heo vào cũng không rơi xuống.

“Vì sao em không nói với anh về họ?” Trao đổi ánh mắt.

Bối Nhi nhận được chỉ thị của Trịnh Vũ Hi, lập tức chuyển hướng Trình Chính Khôi, “Anh về họ, em muốn ăn tôm hùm.”

Lúc này cô không phải lặng lẽ nói, mà là mặt đối mặt gọng gàng dứt khoát nói ra.

Trình Chính Khôi kinh ngạc nhìn Bối Nhi, “Trong thực đơn hôm nay có tôm hùm, chờ một chút sẽ mang ra bàn.”

“Còn nói nữa, tất cả vào trong bụng bác Huệ Tinh hết rồi.” Bối Nhi nói thẳng không kiêng kị.

Trình Chính Khôi hiểu biết cười cười, “Thì ra là như vậy.” Đồng thời nhận được ánh mắt trêu tức của bà xã, “Anh lập tức căn dặn nhà bếp chuẩn bị một phần nữa.”

“Chỉ có một phần?” Bối Nhi lập tức kêu lên.

Trình Chính Khôi không nghĩ rằng Bối Nhi sẽ kêu lên, nhất thời nóng vội đưa tay che miệng của cô, “Hừ, không cần kêu, em muốn ăn bao nhiêu thì kêu bao nhiêu, như vậy được chưa?”

Bối Nhi tươi cười rạng rỡ kéo cái tay ở ngoài miệng mình ra, “Em biết anh về họ là lớn nhất mà.” Chợt chạy tới bên cạnh Trịnh Vũ Hi, cố ý nói nhỏ bên tai cô: “Về sau mượn chiêu này của em đối phó với anh về họ, nhất định trăm phần trăm hiệu quả.” Nói xong liền cười hì hì tránh ra.

Trịnh Vũ Hi nhin không được che miệng cười nhẹ, “Thật sự là một tiểu quỷ tinh quái.”

Trình Chính Khôi tò mò hỏi Trịnh Vũ Hi: “Bối Nhi nói gì với em vậy?”

Trịnh Vũ Hi buồn cười liếc Trình Chính Khôi một cái, “Bối Nhi biết anh là người trọng sĩ diện, vừa rồi nó cố ý, kết quả thật sự là nó đạt được mục đích.”

Trình Chính Khôi vừa bực mình vừa buồn cười than thở: “Tiểu quỷ này.”

Một màn nhạc đệm này, làm cho Cổ Việt Di ở một bên không lên tiếng càng xem càng cảm thấy thú vị, “Cô gái kia là ai?”

“Hả, cậu nói Bối Nhi sao?” Trình Chính Khôi tươi cười, “Đó là em họ của Vũ Hi, Kim Bối Nhi, là học sinh cấp ba, mười chín tuổi mà y như một đứa trẻ.”

“Thoạt nhìn rất thú vị.” Cổ Việt Di nói ra cảm giác trong lòng.

Trình Chính Khôi một chút cũng không chấp nhận, “Người bên cạnh nhìn thì thú vị, nhưng người bị nó chinh thì một chút cũng không thấy thú vị, lúc Bối Nhi tốt tính thì giống như đất sét tùy người khác nặn, tạo thành hình dài là hình dài, tạo thành hình tròn là hình tròn, nhưng khi nó tức giận, sẽ biến thành tấm sắt nóng phỏng tay.”

Cổ Việt Di nghe vậy chỉ cảm thấy thú vị, một chút cũng không cảm thấy Kim Bối Nhi là cô gái đáng sợ.

Sau khi tiệc mừng kết thúc, đám bạn tốt không chịu buông tha Trình Chính Khôi, toàn bộ mọi người đi đến tân phòng của Trình Chính Khôi, Trình Chính Khôi hình như sớm đã có dự phòng, biết đám bạn tốt này sẽ không dễ dàng buông tha anh, cho nên trong biệt thự xa hoa anh tiếp tục tổ chức vũ hội kết hôn, tận tình cười đùa vui vẻ, có rất nhiều món ngon ăn không hết, rượu ngon uống thoải mái, khiến mọi người thả lỏng cảm xúc căng thẳng khi làm việc ngày thường.

Mọi người vây quanh chú rể Trình Chính Khôi đang đứng trên bàn múa bụng, bộ dáng khôi hài khiến cả đám cười ha ha.

Kim Bối Nhi được Trịnh Vũ Hi thịnh tình mời đến biệt thự, bọn họ vui đùa âm ỉ, nhưng những hoạt động này cô không cảm thấy thú vị chút nào, vì thế cô một mình đi vòng quanh biệt thự, chậm rãi thưởng thức kiến trúc thiết kế.

Nhìn thiết kế xa hoa trong nhà, cô chỉ có thể nói chị họ đã tìm được phiếu cơm bảo đảm dài hạn rồi.

Khi cô say mê trong sự xa hoa trước mắt, rẽ qua khúc cua phía trước thì...

“Việt Di, Chính Khôi cũng kết hôn rồi, anh tính...” Cả người Eva gần như dán trên người Cổ Việt Di, nháy mạnh hai hàng lông mi cong dài, yêu kiều dò hỏi.

“Cậu ấy là cậu ấy, tôi là tôi.” Đôi mắt lợi hại của Cổ Việt Di cách cô chỉ có một cm.

Eva hút phải một hơi lạnh. “Chúng ta ở bên nhau đã nhiều năm...”

Cô chờ, vì hy vọng một ngày kia có thể trở thành bà Cổ.

“Vậy thì như thế nào?” Ngón trỏ của Cổ Việt Di lướt qua gương mặt xinh đẹp.

“Em muốn một gia đình, một gia đình chỉ thuộc về hai người chúng ta...” Đôi môi đỏ tươi để lên cánh môi khôu gợi của anh, to gan mút.

Cổ Việt Di cười lạnh một tiếng, cũng hôn cô.

Triền miên trong chốc lát, Cổ Việt Di chậm rãi nhường ra một chút khoảng cách.

“Hãy tin em, em nhất định sẽ là một người vợ thật xứng đáng.” Eva thì thào.

Cổ Việt Di đột nhiên khinh miệt cười, “Cho tới bây giờ, trong đầu tôi chưa hề có ý muốn kết hôn.”

Giọng anh trầm xuống, khiến Eva tỉnh lại, cô khẩn trương nhìn anh chăm chú.

Cổ Việt Di nhếch miệng, nhẹ nhàng giúp cô sửa lại những sợi tóc tán loạn, “Phụ nữ thông minh tốt nhất đừng ở trước mặt tôi nhắc hai chữ kết hôn, em muốn làm một phụ nữ thông minh hay là một ả ngu ngốc?”

Thái độ ngạo mạn của anh hình như thể hiện, cho dù là ai cũng không thể cầm giữ anh, loại cá tính nóng nảy mãnh liệt như gió này làm người ta không rét mà run, chết tiệt là làm cho người ta không kháng cự được.

Eva thoáng nhìn hai hàng lông mày chột tắt của anh, sợ anh tức giận, lại lần nữa nhào vào trong lòng anh, hôn như mưa lên khuôn mặt tuần mỹ của anh, nghĩ cách khiến anh nhiệt tình.

Dục niệm ngủ đông trong cơ thể anh rất nhanh liền bị cô lay động, anh đoạt lấy chủ quyền che lại môi cô, bàn tay to đặt ở trên quần áo trước ngực cô vừa nắn vừa xoa, tiện đà kéo chiếc váy dài lên cao, bàn tay to dán trên đùi cô dao động, vừa vỗ về vừa tra tấn làn da ngọc ngà của cô.

Eva bị anh vuốt ve nhần nại không được liên tục thở gấp.....

Cô say, cuồng, dục hỏa vỡ òa, từ trong miệng truyền ra.

Thân thể Cổ Việt Di cùng cô gắt gao dính nhau, thành thạo khiêu khích cô.

“Việt Di...” Eva ý loạn tình mê không ngừng rên rỉ, dục hỏa dấy lên cơ hồ sắp nổ tung, cô không ngừng thở gấp, bị lạc trong kích tình.

“Muốn?” Khẩu khí của anh bình ổn kỳ lạ.

“uh.” Eva nhẹ nhàng hưởng ứng.

“Đủ!” Cổ Việt Di đột nhiên dừng động tác.

Vẫn đắm chìm trong kích tình, Eva thực sự không thể tin lại chuyển biến như vậy, không thể chịu đựng được đau đớn kích thích, mồ hôi lạnh chảy không ngừng, si mê nhìn Cổ Việt Di. “Việt Di... Anh...”

Cổ Việt Di từng chút cách xa cô, lạnh lùng gỡ cánh tay đang vòng quanh mình. “Đừng quên, nơi này là nhà Chính Khôi, mặc quần áo của em vào, thật khó coi.”

“Việt Di.” Anh không biết như vậy sẽ bức cô điên sao?

Cổ Việt Di lạnh lùng thoáng nhìn. “Không muốn?”

Tầm mắt anh tựa như nước đá vô cùng lạnh đổ xuống, đem hồn phách Eva đánh tan, nào dám tiếp tục háo sắc. Hai tay run run sửa sang lại quần áo xốc xếch, trong lòng không an tâm.

“Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta ra ngoài đi.”

Cổ Việt Di cười lạnh, xoay người....

“Ai, không diễn tiếp.” Đột nhiên một giọng nói xông ra.

Cổ Việt Di vô tâm nhìn lại đột nhiên mặt cứng đờ, tâm lơ lửng đột nhiên buộc chặt lên.

Kim Bối Nhi?

Trong nháy mắt, Cổ Việt Di nhìn hai hàng lông mày lại, nhìn Kim Bối Nhi không biết đã trốn trong góc nhìn trộm từ khi nào, “Cô vẫn trốn ở đó nhìn lên chúng tôi?”

Kim Bối Nhi vô tội nhún nhún vai, “Không phải tôi cố ý muốn nhìn lên, là hai người không để ý chút nào, hào phóng diễn cho tôi xem.”

Eva đột nhiên tức giận, tiến lên kéo bả vai Kim Bối Nhi. “Một cô học sinh lông vằn chưa mọc dài vậy mà trốn ở góc nhìn lên người ta.... Người ta...” hai chữ ‘thân thiết’ đột nhiên nói không nên lời.

Kim Bối Nhi bực mình nhíu mày, đẩy cái tay trên vai ra, lạnh lùng liếc Eva liếc một cái. “Tôi nói, không phải tôi muốn xem, là hai người chủ động biểu diễn cho tôi xem, cô cho là tôi thích xem hả?”

Eva cực kỳ giận, giơ tay phải lên cao, “Nhóc con đáng ghét...”

Cổ Việt Di chặn lại tay phải của Eva, “Em làm cái gì vậy? Bối Nhi nói đúng, cô ấy cũng đâu phải mua vé vào xem, là em tự mình muốn biểu diễn cho cô ấy xem, em có tư cách gì trách cứ người ta?”

Eva không nghĩ tới lúc mấu chốt này, anh lại giúp đỡ người ngoài chế nhạo mình. “Anh làm sao có thể...”

“Tôi chỉ xem việc.” Giọng điệu Cổ Việt Di bình tĩnh, dường như với anh không chút quan hệ.

Eva cho dù có đầy bụng tức giận, cũng không dám trái ý Cổ Việt Di, chỉ có oán hận dậm chân xoay người rời khỏi.

Nhìn Eva tức giận bỏ đi, Kim Bối Nhi vui vẻ cười, “Thực không phong độ.”

Cổ Việt Di đi đến bên người cô, cười nhẹ vỗ vỗ hai má cô, “Cô còn chưa lớn lên, thật sự không nên nhìn hình ảnh làm tức giận này.”

Lại còn nói cô chưa lớn lên.

Kim Bối Nhi bất mãn cãi lại: “Tôi đã qua mười tám, cũng có hộ chiếu rồi.”

“Qua mười tám tuổi và có được hộ chiếu không có nghĩa là đã lớn.” Cổ Việt Di nói xong, ngẩng đầu thông dong rời đi.

Kim Bối Nhi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ở sau lưng anh nhăn mặt.

Nhìn Cổ Việt Di chuyển qua một hướng khác, Kim Bối Nhi chỉ có thể tự cảm thấy xui xẻo. “Như thế này nhất định phải đi rửa mắt cho kỹ, lỡ bị đau mắt hột thì tiêu rồi.”

Kim Bối Nhi tiếp tục đi tham quan biệt thự, đi tới đi tới, không biết đi dạo bao lâu, trên tường dọc theo hành lang bày biện gì đó khiến cô thấy hoa mắt hỗn loạn, cô không nhận được ngập dài một cái.

“Không được, mệt mỗi một ngày, buồn ngủ quá rồi.” Mí mắt Kim Bối Nhi đã mở không lên, vênh tai vẫn nghe thấy tiếng nhạc đinh tai nhức óc. “Thật không thể hiểu, một đám đều đã cao tuổi còn chịu nổi bị tra tấn trong thời gian dài như vậy.”

Ngẫm lại đám người ngoài kia đã xấp xỉ ba mươi, bốn mươi tuổi, cô đều có thể gọi bọn họ một tiếng chú, không nghĩ tới sức chịu đựng của bọn họ tốt như vậy.

Kim Bối Nhi mệt đến chóng đờ hết nổi, “Không được, trước hết tìm một gian phòng để ngủ, còn lại tính sau.”

Theo như bố trí bình thường mà nói, phòng ngủ chắc là ở lầu hai, mắt Kim Bối Nhi đã nhắm một nửa cố hết sức lên lầu hai, tùy tiện đẩy cửa một gian phòng ra.

A, cô đoán không sai!

Trước mắt là chiếc giường lớn thoát nhìn rất thoải mái.

Cô cũng không nghĩ nhiều, giống như nhìn thấy Chúa cứu thế, lập tức chạy vội đến giường lớn, chui vào trong ổ chăn mềm mại, ôm gối đầu nhẹ như lông vũ, mắt đã nhắm lại không mở ra nổi nữa.

Vũ hội vẫn tiến hành đến đêm khuya, ai cũng cao hứng uống rượu, mọi người thay nhau ra trận bắt chú rể uống say, nhưng Trình Chính Khôi lại có bà xã mới cưới ngàn chén không say, tửu lượng của Trình Vũ Hi làm cho những người có ý đồ gây rối bị giẫm lên cửa sắt.

Kết quả, mỗi một ‘đồng chí’ khi đến ngẩng đầu ưỡn ngực, hăng hái ôm bạn gái, cuối cùng là bộ dạng khốn quẫn bị bạn gái của mình vừa kéo vừa tha rời khỏi biệt thự.

Eva cũng gia nhập trận yết rượu này, giờ phút này đã có tám phần ngà ngà say, ngược lại Cổ Việt Di vẫn còn năm phần tỉnh, bất quá anh sẽ không ngốc đến nổi rước lấy phiền toái vào người. Anh gọi cho Eva một chiếc xe taxi, cho tài xế tiền xe và địa chỉ, phân phó tài xế taxi đem Eva trở về chỗ ở của cô.

Còn bản thân thì đi đến chỗ đậu xe tính lái xe trở về, khi Cổ Việt Di mở cửa xe ra, thì bị Trình Chính Khôi ngăn cản.

“Cậu đã có vài phần say, đừng lái xe.” Trình Chính Khôi lo lắng an nguy của anh.

Cổ Việt Di vỗ vỗ bả vai Trình Chính Khôi, “Tớ không sao, đừng quên ngày mai chúng ta còn phải đi đánh gôn.”

“Cậu còn nhớ rõ chuyện ngày mai, vậy kế hoạch có liên quan đến điện tử Trường Phong cậu chưa quên chứ?” Về mặt Trình Chính Khôi khẩn trương, cẩn thận hỏi thăm Cổ Việt Di.

Trường Phong trong ngành điện tử cũng từng là một trong những sản nghiệp dẫn đầu, lúc này bởi vì chủ tịch bị cuốn vào một xi-căng-đan không thể không rời khỏi ghế đồng sự, vì vậy, Trình Chính Khôi tìm tới Cổ Việt Di, nhờ Cổ Việt Di giúp anh một tay.

Chỉ cần Cổ Việt Di đồng ý giúp đỡ, Trình Chính Khôi tự tin tuyệt đối có thể lấy ghế chủ tịch của điện tử Trường Phong.

Cổ Việt Di đắc ý chỉ vào đầu mình, “Tất cả ở đây.”

“Vậy được rồi, không bằng đêm nay cậu ngủ ở đây đi, trời sáng chúng ta cùng đến sân gôn.” Trình Chính Khôi cố gắng giữ Cổ Việt Di lại.

Cổ Việt Di buồn cười hỏi Trình Chính Khôi, “Ngày mai tớ có thể ngồi dậy được, vấn đề là cậu dậy được sao? Một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng.”

“Yên tâm, Vũ Hi sẽ gọi tớ, cô ấy là một cô gái rất hiểu biết, cô ấy biết tớ gần đây bị quấy nhiễu bởi sự kiện sáp nhập này, cô ấy nói, chờ chuyện này thu xếp thỏa đáng mới đi hưởng tuần trăng mật.” Nhắc tới sự hiểu biết của vợ mới cưới, Trình Chính Khôi kiêu ngạo cười hạnh phúc.

Nhìn trên mặt bạn tốt phát ra nụ cười từ nội tâm, Cổ Việt Di vì cậu ta cảm thấy vui mừng. “Chính Khôi, cây Vũ Hi này thật sự rất đáng giá cho cậu buông tha cả khu rừng rậm.”

“Cậu cũng hiểu được?” Trình Chính Khôi càng thêm đắc ý.

“uh, chỉ tiếc vì sao lại để cậu khai quật trước, hôm nay đổi lại là tớ, tớ cũng sẽ cam nguyện buông tha cho cả khu rừng rậm.” Cổ Việt Di tươi cười bằng lòng nói.

Trình Chính Khôi nghe bạn tốt ca ngợi, không kìm được cười ha ha, “May mắn là tớ phát hiện trước, nếu cho cậu phát hiện trước, không phải tớ chỉ có thể giương mắt nhìn thôi sao.” Anh ôm bả vai Cổ Việt Di, “Đi thôi, đến phòng khách ngủ một đêm, ngày mai đi ra sân đánh gôn.”

“Có thể thì có thể, nhưng tớ không mang theo trang bị.” Cổ Việt Di vẫn đang thử từ chối.

“Gậy đánh gôn tớ cho cậu mượn một bộ, về phần giày, quần áo...” Trình Chính Khôi hắc hắc cười mỉa hai tiếng, ngón tay chỉ ra sau xe Cổ Việt Di, “Ồ đó có.”

Cổ Việt Di lộ ra vẻ mặt bị đánh bại, “Thực phục cậu, ngay cả việc này cậu cũng biết.”

“Cái này gọi là biết người biết ta, ai bảo cậu là bạn tốt nhất của tớ.” Trình Chính Khôi nửa ép nửa ôm kiên quyết kéo Cổ Việt Di đi lên lầu hai.

Anh mở cửa phòng khách ra, “Không có người làm phiền cậu, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Cổ Việt Di không thể từ chối ý tốt của anh, vì thế đi vào phòng khách, “Cảm ơn, ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.” Trình Chính Khôi nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Cổ Việt Di đi vào phòng, đèn cũng không mở lập tức đi lại giường, cởi quần áo, cả người trần trụi chui vào trong chăn.

Huyền não cả ngày, hao phí sức lực, Cổ Việt Di ở trong chăn, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Trong mơ, anh cảm thấy một cái gì đó mềm nhũn dựa vào người anh, cảm giác mềm mại như tơ làm cho anh cảm thấy thật thoải mái, anh rất tự nhiên ôm thứ này vào trong ngực.

Sáng sớm hôm sau, Trình Chính Khôi đẩy cửa phòng không khóa, “Thức dậy chưa?”

Đột nhiên thấy cảnh tượng Cổ Việt Di cả người trần trụi ôm Kim Bối Nhi, hai người ngủ say sưa, Trình Chính Khôi sợ tới mức mở to mắt. “Việt Di! Bối Nhi! Hai người đang làm cái gì?”

Một tiếng gầm gừ như sấm rền, sấm sét đánh xuống, Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi từ trong giấc ngủ bừng tỉnh dậy.

Kim Bối Nhi xoa hai mắt nhập nhèm, há mồm ngáp một cái lớn. “Chuyện gì?”

Cổ Việt Di vươn hai tay về phía trước duỗi thân, “Chuyện gì?”

Hai người cùng nói ra thắc mắc, đồng thời nghe thấy một giọng nói khác bên cạnh, không khỏi kinh ngạc quay đầu hai mặt nhìn nhau.

“Như thế nào là chú?” Kim Bối Nhi mở to mắt la lên.

“Như thế nào là cô?” Cổ Việt Di cùng lúc đó cũng kinh ngạc hỏi.

Trên mặt hai người lộ ra vẻ khiếp sợ nhìn Trình Chính Khôi trợn mắt há hốc mồm, “Tôi đang muốn hỏi hai người làm sao có thể ở cùng nhau, lại ngủ cùng một giường!”

Ngủ cùng một giường?

Những lời này đem tâm trí hai người kéo về, Kim Bối Nhi một tay bắt lấy chân, một tay chỉ vào Cổ Việt Di, kinh ngạc sợ hãi mở to mắt. “Chú làm sao có thể ngủ bên cạnh tôi?” Đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng, “A..... Chú không có mặc quần áo!”

Cổ Việt Di trừng mắt lớn, hai tay để ở trước ngực, tức giận cười lạnh, “Tôi có thói quen ngủ trần (ngủ không mặc đồ).”

“Ngủ trần?” Kim Bối Nhi không tin tựa đầu nhìn vào trong chăn thấy anh thật sự trần như nhộng, sau khi điều tra rõ chân tướng, Kim Bối Nhi lại phát ra một tiếng kêu sợ hãi vang trời.

Dưới lầu Trịnh Vũ Hi nghe thấy, sắc mặt hoang mang vọt vào phòng khách, “Xảy ra chuyện gì?” Hai mắt lo sợ không yên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, chấn động cô ngã vào người Trình Chính Khôi, ngón tay chỉ Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi ở trên giường.

“Đây, đây, đây, đây.... Là chuyện gì xảy ra?”

Trình Chính Khôi vội vàng đỡ lấy bà xã đã bị hoảng sợ, nhất thời đầu óc một chút cũng không rõ tình huống hỗn loạn trước mắt này.

“Anh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

2. Chương 2

Cổ Việt Di cùng Kim Bối Nhi dựa lưng vào ghế ngồi ở phòng khách, giống như tội phạm bị thẩm vấn.

Trình Chính Khôi cùng Trịnh Vũ Hi vai kề vai nhìn hai người trước mắt, vạn lần cũng không nghĩ rằng sau vũ hội rừng rực ngày hôm qua, lại gặp phải phiền toái khiến cho người ta không biết làm sao.

“Ông xã, việc này nên xử lý như thế nào?” về mặt Trịnh Vũ Hi bối rối, không biết làm sao nhìn Trình Chính Khôi bên cạnh.

“Anh cũng không biết nên làm sao bây giờ?” Trình Chính Khôi thật sự khổ sở không nghĩ được cách giải quyết.

“Việc này nếu truyền ra ngoài, tương lai Bối Nhi làm sao nhìn mặt người khác? Nó chỉ có mười chín tuổi...” Trịnh Vũ Hi thấp thỏm lo âu lắc đầu mạnh.

Chỉ họ lo lắng cho cô? Việc này có cái gì phải lo lắng?

Kim Bối Nhi xoay đầu nhìn Trịnh Vũ Hi, hồn nhiên nói: “Chỉ cần mọi người không nói ra ngoài, sẽ không có việc gì.”

Trịnh Vũ Hi tức giận trừng mắt nhìn Kim Bối Nhi quá ngây thơ, “Em nghĩ rằng chúng ta không nói ra thì sẽ không sao? Em có thấy bốn phía trong phòng có bao nhiêu người không?”

“Không phải chúng ta bốn....” Kim Bối Nhi thật sự nhìn bốn phía, trong nháy mắt trọn to ánh mắt kinh ngạc.

Cô nhìn thấy xung quanh đâu chỉ có bốn người bọn họ, trước mắt có hai người hầu, bên cửa sổ sát đất ngoài biệt thự còn có vài người....

Trời ạ, trong nhà này thật ra có bao nhiêu người hầu?

Trịnh Vũ Hi nhìn Kim Bối Nhi sững sờ, bất đắc dĩ chỉ có thể lắc đầu. “Thấy rõ ràng có bao nhiêu người chưa? Em muốn chị làm sao bịt miệng bọn họ đây?”

“Việc này...” Kim Bối Nhi nhất thời không nói được gì, yếu ớt chống đỡ, “Cùng lắm thì... Sau này em không đến nhà chị.” Cô trả lời nhẹ như muỗi.

“Đúng, sau này em có thể không đến nhà của chị, nhưng chị dù sao cũng sẽ gặp mặt dì và dượng. Em muốn chị làm sao ăn nói với họ?” Trịnh Vũ Hi hỗn hển hỏi lại Kim Bối Nhi.

Trình Chính Khôi nắn lòng lắc đầu, tiếp theo dùng tay gỡ gỡ tóc, “Việt Di, tốt xấu cậu cũng nói gì đi chứ, việc này nên xử lý như thế nào?”

Tự dưng rước họa vào thân, cả người Cổ Việt Di đầy oan ức và tức giận không chỗ trút hết, không nghĩ rằng bạn tốt lại còn hỏi anh nên xử lý như thế nào?

“Trong khoảng thời gian ngắn tớ làm sao nghĩ được biện pháp gì?” Cổ Việt Di nổi giận dưng dưng trả lời.

“Việc này nếu truyền ra ngoài, đối với danh dự của cậu ở trường sẽ có ảnh hưởng không nhỏ.” Một câu của Trình Chính Khôi nói ra trọng điểm.

“Tớ đương nhiên biết tính nghiêm trọng của chuyện này.” Buồn giận trong bụng Cổ Việt Di càng lúc càng dâng cao, chờ lúc bùng nổ.

Trình Chính Khôi trầm trọng thở dài, hết đường xoay sở liền nhìn Trịnh Vũ Hi. “Giúp anh ngẫm lại xem có biện pháp nào giải quyết việc này.”

Trịnh Vũ Hi nhìn Kim Bối Nhi vẻ mặt ngây thơ không biết họa lớn giáng xuống đầu, tiếp theo nhìn về phía Cổ Việt Di vẻ mặt tức giận, còn Trình Chính Khôi thì vẻ mặt khốn quẫn, trong phút chốc cô cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Việc này chỉ cần để lộ một điểm nhỏ, chắc chắn truyền thông sẽ lập tức cắn chặt Cổ Việt Di không tha. Lấy thân phận và địa vị của Cổ Việt Di, nhanh chóng sẽ lên trang nhất mục xã hội, tiếp theo truyền thông sẽ điều tra nữ nhân vật chính, đến lúc đó Kim Bối Nhi cho dù không đếm xỉa, việc này đương nhiên cũng sẽ rơi vào tai dì và dượng...

Lúc đó cô chẳng phải trở thành kẻ có tội trong mắt họ hàng? Hậu quả như vậy cô không nhận nổi!

“Theo em thấy, có thể làm bây giờ là...”

Tiếng của Trịnh Vũ Hi vang lên, lập tức khiến cho ba người khác chú ý, muốn biết cô đến tột cùng nghĩ ra phương pháp gì.

“Việt Di và Bối Nhi phải kết hôn.”

Trịnh Vũ Hi vừa dứt lời, Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi bị chấn động, cùng lúc đứng lên.

“Muốn em cùng chú ấy kết hôn?” Kim Bối Nhi tê thanh (tiếng như ngựa hí) kêu to.

“Muốn tôi cùng cô nhóc kết hôn?” Cổ Việt Di tức giận đến thở hổn hển.

Trịnh Vũ Hi không để ý sự tức giận của hai người, hai tay thản nhiên khoanh trước ngực, “Trừ phi hai người có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn.”

Kim Bối Nhi hỗn hển mãnh liệt phản đối: “Em không thể gả ột ông chú già như vậy.” (#Ami: già mà khỏe chị àh)

Đồng thời, Cổ Việt Di cũng tỏ thái độ kiên định: “Tôi không thể cưới một cô bé (em bé) nhỏ như vậy.”

“Cái gì? Chú nói tôi nhỏ” Kim Bối Nhi thở phì phì trừng mắt nhìn Cổ Việt Di.

“Cái gì? Cô nói tôi già.” Cổ Việt Di mắt trừng trừng nhìn thẳng Kim Bối Nhi.

Hai ngọn núi lửa cùng lúc bùng nổ, Trình Chính Khôi hết đường xoay trở, nhất thời không biết trước tiên nên dập ngọn núi lửa nào?

Trình Vũ Hi đột nhiên cảm thấy thú vị khê đụng ông xã bên cạnh, “Ông xã.”

Nhận được ám hiệu của bà xã, Trình Chính Khôi cúi đầu nhẹ giọng hỏi thăm: “Chuyện gì?”

“Anh có phát hiện không, hai người bọn họ luôn cùng lúc nói ra câu tức giận giống nhau?” Trình Vũ Hi cắn môi cười trộm.

Trình Chính Khôi hồi tưởng, suy tư giây lát, cũng cười theo, “Em nói cũng đúng, có thể thấy hai người bọn họ còn rất ăn ý.”

Bị chỉ trích mình tuổi còn nhỏ, Kim Bối Nhi cực giận phản kích: “Tôi làm sao nhỏ, tôi đã sắp mười chín tuổi, ngay cả họ chiếu cũng có rồi ông chú à.”

Cô lại dám gọi anh là ông chú?

“Cô sao lại gọi tôi là ông chú? Đừng tưởng rằng mười chín tuổi là đã lớn, trong mắt tôi cô vẫn chỉ là cô bé còn chưa cai sữa.” Cổ Việt Di bị kích động cắn lại.

“Mười chín tuổi còn chưa cai sữa? Ha! Chú không phải đang nói chính bản thân chú chứ, khi mười chín tuổi còn chưa cai sữa, cho nên mới nói người ta mười chín tuổi là chưa cai sữa.” Kim Bối Nhi trào phúng ngẩng mặt trông mong.

Đã lớn như vậy, chưa có người phụ nữ nào dám ở trước mặt anh làm càn như thế, anh lại bị một con nhóc cười nhạo.

“Một cô gái trưởng thành tuyệt đối không nói ra những lời ngậy thơ như vậy, theo tôi quan sát, chỉ số thông minh của cô nhiều nhất chỉ bằng trình độ mẫu giáo” Cổ Việt Di cũng không khách khí đánh trả.

“Chú...” Kim Bối Nhi tức giận đến xanh mặt, trừng mắt với Cổ Việt Di, “Chú à, xem ra chỉ số thông minh của chú cũng không cao lắm đâu, chỉ biết khiêu khích chỉ số thông minh bằng trình độ mẫu giáo như tôi.”

Nhìn hai người không ai nhường ai đối chọi không ngừng phân cao thấp, Trình Vũ Hi không cười nữa, “Tính ra hai người cũng chỉ hơn kém mười tuổi, vợ chồng hơn kém nhau mười tuổi rất bình thường.”

Trình Vũ Hi khéo léo đem đề tài kéo trở lại chuyện kết hôn.

“Hơn kém mười tuổi?” Kim Bối Nhi kinh ngạc.

“Vợ chồng?” Cổ Việt Di cũng không nhân nhượng bộ.

“Uh, sau này hai người đem khoảng cách tuổi tác kéo gần lại, chờ Bối Nhi ba mươi tuổi, Việt Di cũng đã trung niên bốn mươi, cứ nghĩ như vậy hai người sẽ không cảm thấy tuổi tác là khoảng cách.” Trình Vũ Hi muốn thử làm dịu sự giận co của bọn họ.

“Không được, chắc chắn còn có biện pháp khác.” Cổ Việt Di vẫn không thể đồng ý.

“Cổ Việt Di, nếu anh chỉ nghĩ đến chính mình, vậy thì anh rất ích kỷ!” trong tình thế cấp bách, Trình Vũ Hi bật thốt lên chỉ trích Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di tự dưng bị nhục mạ, không khỏi nổi trận lôi đình, “Là tôi ích kỷ sao? Em có suy nghĩ cho em họ của em một chút không, năm nay cô ấy mới mười chín tuổi, lại vì việc này mà lập gia đình?”

Kim Bối Nhi đầu tiên là mở to hai mắt khiếp sợ nhìn Cổ Việt Di vì cô nói chuyện, sau đó nói theo: “Đúng! Tôi đồng ý lời của chú.”

Trình Vũ Hi tức giận trừng mắt nhìn Kim Bối Nhi, “Em câm miệng cho chị!”

Kim Bối Nhi lần đầu tiên nhìn thấy chị họ dịu dàng tao nhã tức giận, sợ tới mức vội vàng lấy hai tay che miệng lại, không ình phát ra một chút thanh âm nào nữa.

Gương mặt xinh đẹp của Trịnh Vũ Hi giận đỏ, tay nhỏ bé chậm rãi nắm chặt, “Chỉ bằng danh tiếng của nhà họ Kim ở miền Nam, chẳng lẽ không xứng với Cổ Việt Di anh?”

Muốn lấy danh dự của nhà họ Kim buột anh đi vào khuôn khổ? Không thể được!

“Không phải là xứng đôi hay không, em nên lo lắng cho tương lai của Bối Nhi.” Cổ Việt Di lạnh lùng phản bác.

Trịnh Vũ Hi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Tôi vì tương lai Bối Nhi mới có thể ra hạ sách này, dĩ chỉ có một đứa con gái bảo bối là Bối Nhi, nếu việc này truyền đến miền nam, lúc đó dù không phải ép dì và dượng của tôi cũng đi tìm chết.”

Ở một bên Kim Bối Nhi đang coi như chuyện không liên quan đến cô, hai mắt nhìn lên trần nhà, nghĩ lời của chị họ, cô thật sự là con gái bảo bối trong nhà, bằng không ba và mẹ sẽ không đặt tên cô là Bối Nhi; Bối Nhi có nghĩa là con gái bảo bối.

“Sự việc sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ?” Cổ Việt Di cho rằng Trịnh Vũ Hi nói hơi quá.

Trịnh Vũ Hi giận dữ công tâm, “Chẳng lẽ chờ dì với dượng của tôi vì việc này nghĩ quẩn, anh mới đồng ý cho rằng sự việc nghiêm trọng?”

Lúc này Trình Chính Khôi nặng nề thở dài, “Việt Di, cậu tốt nhất đừng xem nhẹ việc này, theo sự hiểu biết của tớ đối với họ hàng của Vũ Hi, bọn họ là dòng họ rất trọng sĩ diện, chuyện này nếu truyền đến tai bọn họ, khó bảo đảm không xảy ra chuyện.”

Cổ Việt Di lạnh lùng liếc Trình Chính Khôi một cái, tên khốn này không giúp anh thì thôi, lại còn giúp bà xã bức ép bạn bè?

“Nhưng mà nói thật, chuyện này nếu như bị ba mẹ biết...” Kim Bối Nhi không dám tưởng tượng hậu quả, lo sợ thở dài, “Bọn họ nhất định sống không nổi.”

Cổ Việt Di không vì vài câu nói uy hiếp của vợ chồng Trình Chính Khôi mà cúi đầu, nhưng ánh mắt lo sợ của Kim Bối Nhi đột nhiên làm cho anh mềm lòng.

“Hay là chờ cô ấy tốt nghiệp đại học rồi nói sau.” Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của anh.

Trịnh Vũ Hi kiên quyết bác bỏ đề nghị của Cổ Việt Di, “Không được, việc này nhất định phải tốc chiến tốc thắng, tôi làm sao mà biết Bối Nhi còn tấm thân xử nữ hay không.” (#Ami: oan quá, anh ấy ngủ như chết mà, đã kịp ăn đầu chị; #Vũ Hi: *gầm lớn* im ngay con nít biết gì; #Ami: Dạ *thổn thức*)

Giọng nói của Cổ Việt Di có chút co rút, kinh ngạc nhìn về phía Kim Bối Nhi, “Không có khả năng chứ?”

Việc này lại nói trước mặt mọi người, Kim Bối Nhi nhất thời mắc cỡ đỏ mặt vừa quẫn vừa hoảng, “Uh, uh, uh, chắc là không có?”

Trịnh Vũ Hi ngẩng đầu không chút nào sợ hãi nhìn thẳng Cổ Việt Di, mày liễu nhíu lại, đôi mắt đẹp bắn ra ánh sáng nghiêm khắc. “Tôi chỉ tin những gì mắt mình thấy, tôi nhìn thấy rõ ràng là anh ôm Bối Nhi, anh dám cam đoan bản thân sau khi say sẽ không loạn tính?”

“Nhất định không có!” Cổ Việt Di đưa ra đáp án cương quyết, kiên định.

“Việt Di, không thể quả quyết như vậy, tớ rất hiểu cậu, việc này đối với cậu mà nói là... Cơm bữa.” Trình Chính Khôi không tin tưởng lắm đâu.

Trong nháy mắt, đầu Kim Bối Nhi chợt vang âm âm, sợ tới mức sắc mặt trắng xanh.

“Không không không không... Không thể nào?” Tay nhỏ bé run run nhanh nắm lại ngực áo.

Cổ Việt Di thấy bản thân không chỉ có kẻ thù ở tứ phía, mà còn giống như bị nhốt trong tầng tầng kén dày không thể trốn thoát, đây là chuyện liên quan đến trinh tiết của một nữ sinh, danh dự, không thể tùy ý giả thiết.

Không thể tưởng tượng, Cổ Việt Di chỉ có thể chấp nhận. “Được rồi, tôi đồng ý cưới Bối Nhi.”

Kim Bối Nhi hoảng sợ la lên: “Em không lấy chồng!”

Sự việc vất vả lắm có chuyển biến, Kim Bối Nhi lại cố tình không thỏa hiệp, Trịnh Vũ Hi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Kim Bối Nhi. “Em có thể nói không sao? Việt Di lo lắng sống chết của dì và dương cũng đồng ý nhượng bộ, em lại không lo sự sống chết của cha mẹ ruột!”

Nghĩ đến ba mẹ có khả năng phát sinh chuyện.... nhất thờ Kim Bối Nhi khổ sở nói không nên lời.

“Nhưng mà em còn đi học, việc này nếu để cho bạn học biết, thật sự không bằng bảo em đi tìm chết.”

Trình Chính Khôi thông cảm hoàn cảnh của Kim Bối Nhi, “Việc này cũng đúng, nếu để cho bạn học biết, Bối Nhi sẽ trở thành trò cười của bọn họ.”

Nếu đã nói ra miệng, vốn không còn cách rút lại, Cổ Việt Di âm trầm nói. “Như vậy đi, chúng ta mời cha mẹ hai bên gặp mặt bàn bạc việc này, tôi và Bối Nhi đến tòa án đăng kí trước, chờ Bối Nhi tốt nghiệp đại học mới chính thức mở tiệc chiêu đãi người thân và bạn bè.”

“Hình thức này...” Trình Chính Khôi nghiêm túc suy nghĩ tính toán.

Trịnh Vũ Hi đồng ý cách làm của Cổ Việt Di, “Tôi đồng ý phương pháp này, ít nhất là đăng kí, nếu chẳng may để lộ tin tức cho giới truyền thông, đến lúc đó đưa ra hôn thú ít nhất có thể chứng minh hai người đã kết hôn, ngăn cản giới truyền thông đưa ra tin tức.”

Trình Chính Khôi suy tư một lát cũng đồng ý cái nhìn của Trịnh Vũ Hi, “Tôi cũng đồng ý.”

Kim Bối Nhi căn bản không đường nào để nói, chỉ có thể nghe theo đề nghị của chị họ, nhưng lòng của cô lại vì vận mệnh bi ai của mình mà khóc.

Cô vậy mà phải cùng một ông chú lớn hơn mình mười tuổi..... Kết hôn?

Cổ Việt Di muốn kết hôn!

Nhà họ Cổ trên dưới đều bị tin tức này làm choáng váng, mọi người lập tức lấy sạch rảy tai nghe lại một lần.

“Con thật sự muốn kết hôn? Đối tượng là con gái nhà ai?” ba Cổ khó có thể tin nhìn Cổ Việt Di, cả ngày luôn miệng nói sẽ không vì một thân cây buồng tha cho cả rừng rậm tự nhiên thông suốt. Thật sự là Cổ gia Nhất Đại kỳ văn! (chuyện lạ hiếm có nhất của nhà họ Cổ)

“Là một cô gái nhỏ.” Cổ Việt Di cố gắng giúp bản thân duy trì bình tĩnh, không cho người nhà nhìn ra một tia sơ hở.

“Chú làm sao có thể yêu một cô gái nhỏ?” Chị dâu cả Văn Tâm Vũ cảm thấy hoàn toàn kinh ngạc.

“Cô gái nhỏ? Bao nhiêu?” Anh cả Cổ Việt Đan tò mò hỏi.

“Năm nay mười...”

Mọi người nghe được mười mở đầu ai cũng mở to hai mắt nhìn chăm chăm Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di vừa nói xong, chỉ thấy trên mặt mỗi người xuất hiện ba vệt đen kinh ngạc.

“Mười chín...” Văn Tâm Vũ dùng sức hô hấp, cô gắng trấn tĩnh trong thời gian ngắn nhất, cười khúc khích. “Cũng tốt thôi, ít nhất sang năm là hai mươi rồi.”

“Việt Di, chú khi nào lại bắt đầu có hứng thú với cô gái nhỏ vậy?” Cổ Việt Đan hình như không thể chấp nhận.

Ngược lại là đứa cháu hiếm khi về nhà - Cổ Tông Ngạn nhin không được cười ha ha, “Chú Việt Di, cô gái kia thật đúng là thím nhỏ.”

Anh ba Cổ Việt Trì trừng mắt nhìn con một cái, lập tức nhìn Cổ Việt Di, “Tuổi có quá nhỏ hay không? Chú không lo lắng chút nào sao?”

“Ba à, không nhỏ đâu, thím nhỏ còn lớn hơn con năm tuổi.” Cổ Tông Ngạn lập tức phản bác lời nói của ba mình.

“Tông Ngạn!” Cổ Việt Trì giận trừng mắt nhìn con, “Người lớn nói chuyện, con câm miệng.”

Cổ Tòng Ngạn cảm thấy không thú vị, lập tức chuồn ra phòng khách.

Anh hai Cổ Việt Sâm sắc mặt, nhìn Cổ Việt Di vẻ mặt bất đắc dĩ, “Nói muốn kết hôn, nhưng trên mặt của chú lại nhìn không ra một tia vui sướng mà chú rề nên có.”

Một câu của Cổ Việt Sâm khiến ọi người chú ý.

Chị dâu thứ hai Văn Tĩnh Thư hoang mang khó hiểu, “Việt Sâm nói đúng, người ta làm chú rề là lòng tràn đầy vui mừng, chị thấy chú mặt mày ảm đạm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Cổ Việt Di bất đắc dĩ đưa ánh mắt uất ức đảo qua trên mặt toàn bộ người trong nhà, “Bởi vì ngày hôm qua xảy ra một chút việc ngoài ý muốn, cho nên không thể không cưới cô gái này.”

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Mỗi người đều kinh ngạc hút khí.

“Ngày hôm qua không phải đi tham gia tiệc cưới của bạn sao? Không phải là uống quá chén, lái xe đụng vào người ta chứ?” chị dâu thứ ba Bùi Bội to gan phỏng đoán.

“Nếu là như vậy, đền tiền có thể xong việc, không cần phải lấy hạnh phúc cả đời đền bù.” Cổ Việt Di nói càng thêm bất đắc dĩ.

Cổ Việt Đan thật sự đoán không ra, “Không phải lái xe đụng người, vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đối phương lại là cô gái mười chín tuổi, thế nào cũng không giống đối tượng bị chú xuống tay.”

“Đừng đoán nữa.” Trong lòng không kiềm được sự lo lắng, ba Cổ lên tiếng ngăn lại sự phỏng đoán của mọi người, “Việt Di, lập tức đem mọi việc nói rõ ràng.”

Muốn anh nói rõ ràng, giải thích minh bạch... Thật sự quá khó khăn, ngay cả chính anh cũng không rõ vì sao xảy ra sự việc này, chỉ cảm thấy trên đầu một mảnh đen tối. Đơn giản nói một câu là – xui xẻo cực độ!

Vì đã không chăm sóc tốt cho Kim Bối Nhi, Trịnh Vũ Hi tự mình đi xuống miền nam, thỉnh tội với dì và dượng.

Nghe xong nội dung thỉnh tội của Trịnh Vũ Hi, thanh âm tức giận của ba Kim (cha của Kim Bối Nhi) sắp làm nổ tung nóc nhà.

Mẹ Kim (mẹ của Kim Bối Nhi) kích động nhìn Trịnh Vũ Hi, “Bối Nhi đâu? Nó có làm sao không?”

Trịnh Vũ Hi thật sự không biết nên nhìn mặt dì thế nào, có vẻ xấu hổ nuốt nuốt nước miếng, “Bối Nhi không sao, chỉ là không dám trở về gặp hai người.”

Cô trong lòng thầm mắng Kim Bối Nhi, bản thân làm sai chuyện không dám về nhà, nhẫn tâm để mình cô nhận hết trách cứ của dì dượng.

“Nó đương nhiên không dám trở về.” ba Kim sắp tức đến bùng nổ.

Mẹ Kim là người phụ nữ tiêu chuẩn, xem chồng như trời, nhưng Bối Nhi là tim gan bảo bối của bà, nghe tin Bối Nhi gặp đả kích như vậy, mẹ Kim ngoài đau lòng còn có lo lắng.

Mẹ Kim bình tĩnh thở dài, “Đối phương là người như thế nào?”

“Điều này xin dì yên tâm, đối phương gia đại nghiệp đại (nhà giàu, làm ăn lớn), Bối Nhi gả qua tuyệt đối sẽ không chịu khổ.” Trịnh Vũ Hi cố gắng trấn an dì.

“Dì mặc kệ cậu ta có phải gia đại nghiệp đại hay không, dì chỉ muốn biết cậu ta có thật sự thương Bối Nhi nhà chúng ta hay không.” Mẹ dì sao cũng là mẹ, điều quan tâm là hạnh phúc của con gái.

Trịnh Vũ Hi chậm rãi nói: “Việt Di nhất định thương mà, anh ấy lớn hơn Bối Nhi mười tuổi...”

“Con nói cái gì, cậu ấy lớn hơn Bối Nhi mười tuổi?” vẻ mặt mẹ Kim đầy kinh ngạc.

Trịnh Vũ Hi miễn cưỡng gạt bỏ, tươi cười, “Dì, chỉ là hơn mười tuổi, chồng lớn tuổi một chút có vẻ sẽ thương yêu vợ, dì nói phải không?”

Mẹ Kim im lặng không nói.

Trịnh Vũ Hi tiếp tục vì cuộc hôn nhân của Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi mà cố gắng, “Đối phương còn nói, vì không để Bối Nhi trở thành trò cười của bạn học, bọn họ đến tòa án đăng kí trước, chờ Bối Nhi tốt nghiệp đại học sẽ mời khách sau.”

“Tốt nghiệp đại học?” ba Kim giật mình nhìn Trịnh Vũ Hi, “Sau khi kết hôn, cậu ấy đồng ý cho Bối Nhi tiếp tục học đại học?”

“Đúng, anh ấy còn nói sau khi Bối Nhi gả cho anh ấy thì là người của anh ấy, anh ấy không chỉ lo lắng cho cuộc sống của nó, cũng sẽ cùng Bối Nhi đọc sách, còn có thể giám sát việc học của nó.” Trịnh Vũ Hi cố gắng vì Cổ Việt Di, trước mặt vợ chồng nhà họ Kim đắp nặn một hình tượng một người chồng thật tốt.

“Thật vậy chẳng?” ba Kim nghi ngờ người đàn ông kia không có năng lực này, “Tính cách Bối Nhi dường như biết rõ, để cho nó chọn giữa đọc sách và chơi đùa, nó luôn luôn để chơi đùa lên hàng đầu.”

Trịnh Vũ Hi cười nhìn về phía dường, “Vị ông xã tương lai của Bối Nhi lúc trước ở đại học là một người tài năng, anh ấy còn đến nước ngoài du học hai năm, dường nghĩ anh ấy sẽ để cho Bối Nhi chỉ lo chơi đùa sao?”

Lời này cũng đúng, Bối Nhi nghịch ngợm mọi người trong dòng họ đều biết, nói vợ chồng bọn họ chỉ biết cưng chiều Bối Nhi, cũng sẽ không dạy cô, nếu có người có thể hướng dẫn cô, không phải chuyện không tốt.

Ba Kim suy nghĩ, không nề hà thở dài nữa, “Được rồi, dường sẽ gả Bối Nhi cho cậu ấy.”

Hai vợ chồng nhà họ Kim cuối cùng cũng gặt đầu, Trịnh Vũ Hi khoan khoái thở ra, rốt cục hoàn thành nhiệm vụ.

Cha mẹ hai bên gặp mặt, đồng ý việc hôn nhân này, rất nhanh chọn một ngày tốt để Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi đến tòa án đăng kí, hoàn thành việc lớn cả đời.

Kim Bối Nhi lúc trước từ nam bộ lên bắc đi học, người nhà dặn dò Trịnh Vũ Hi chăm sóc cô, sau khi Trịnh Vũ Hi kết hôn vốn dĩ tính để Kim Bối Nhi đi theo cô vào nhà Trình Chính Khôi; Bây giờ bởi vì xảy ra chuyện này, cô bị bắt gả cho Cổ Việt Di, cho nên trực tiếp chuyển đến nhà Cổ Việt Di.

Nhà Cổ Việt Di ở khu dân cư cao cấp phía bắc, ở đây phong cảnh u nhã, quan trọng nhất là, nơi này có suối nước nóng giúp cho người ta giải trừ mệt nhọc.

Kim Bối Nhi đứng ở cửa nhìn hoàn cảnh mới xung quanh, nơi này mặc dù không xa hoa như nhà Trình Chính Khôi, cảm giác tiên tiến cũng làm cô mở rộng tầm mắt, nhưng mà cảm giác lạnh như băng trong phòng khiến cho cô không rét mà run. “Nhà chú lạnh thật nha!”

” Vậy sao?” Cổ Việt Di không cho là đúng, “Về nhà cần thoải mái, ở bên ngoài mệt mỏi mỗi ngày trở về còn cãi nhau, không phải càng mệt.”

Cổ Việt Di xách hành lý Kim Bối Nhi vào nhà, sau đó đi vào một gian phòng phía trước. “Phòng này là tôi chuẩn bị cho em, nhìn xem có thích hay không.”

Kim Bối Nhi vừa nghe là chuẩn bị cho cô, hưng phấn chạy đến đứng trước phòng, mở cửa ra, một mùi thơm ngát thanh nhã xông vào mũi.

Kim Bối Nhi từ cửa phòng đưa đầu vào xem.

Cổ Việt Di đứng ở bên cạnh cô giải thích: “Tôi nhờ bọn họ lấy phong cách của đảo Bali thiết kế, còn đặc biệt bỏ vào tinh dầu mà các cô gái thích, mùi này sẽ khiến người ta hoàn toàn thoải mái, thích không?”

Phòng này lấy màu tối làm chủ đạo, coi trọng phong cách hoa lệ.

Kim Bối Nhi không chút nào nể tình lắc đầu, “Tôi không thích, màu sắc quá mờ.”

Cổ Việt Di vốn hy vọng có thể giành được một tiếng khen ngợi của cô, bước đầu thành lập quan hệ tốt giữa hai người, nhưng một câu không thích của cô lại đánh nát hoàn toàn ảo tưởng của anh.

“Vậy em thích phòng thể nào?”

“Tôi muốn một gian phòng giống như công chúa.” Kim Bối Nhi bắt đầu tạo ra kiểu dáng phòng mình thích trong đầu. “Tường màu hồng, bàn trang điểm màu trắng, quần áo bằng tơ, khăn phủ giường và ghế dựa có ren...”

Cổ Việt Di chợt nghe thiếu chút nữa lập tức ngắt xu đi, thì ra cô còn dừng lại ở thời đại của con nít ba tuổi.

“Không thể được, từ hôm nay trở đi em phải ở phòng này.” Cổ Việt Di nói xong liền xoay người rời đi.

Kim Bối Nhi chỉ có thể thở phì phì ở sau lưng anh làm một cái mặt quỷ, “Ông chú âm hiểm giỏi lắm, là chính chú muốn hỏi tôi, nổi giận cái gì chứ!”

Dường như nghĩ đến cái gì, Kim Bối Nhi nhất thời cấp bách nhìn bóng lưng Cổ Việt Di kêu to: “Chú ơi, chú có ngủ ở đây không?”

Cổ Việt Di cắn răng tức giận dừng bước, xoay người mở to mắt trừng cô. “Đó là phòng của em, phòng của tôi ở bên cạnh, còn nữa, sau này không cho phép gọi tôi là chú.” Nói xong xoay người tiếp tục đi về phía trước, vòng qua hành lang, bóng dáng lập tức biến mất.

Kim Bối Nhi giật mình, bĩu môi. “Bên cạnh?” Ánh mắt của cô lơ đãng quét sơ qua cửa phòng bên cạnh, trong lòng bỗng nhiên bắt đầu nảy sinh một chút tò mò, như là kẻ trộm sợ bị người ta phát hiện, vụng lén lút quan sát bóng dáng Cổ Việt Di vừa biến mất ở chỗ rẽ.

Chắc chắn anh không quay đầu trở về, Kim Bối Nhi lén lút cười trộm, giống như kẻ trộm rón ra rón rén đi đến trước cửa phòng bên cạnh. Cô bất an nhìn trái nhìn phải, lại một lần nữa xác định không có bóng dáng người kia, rồi mới lén lút mở cửa phòng ra, lách mình một cái nhanh chóng tiến vào phòng anh, tay nhẹ nhàng mở cửa phòng ra.

Phòng anh mang phong cách trầm ổn hoa lệ, lấy màu đen và vàng làm chủ đạo, nhất là cái giường lớn màu đen phủ khăn trải bằng tơ lụa có thể chứa được năm sáu người, cô nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Trong phòng mỗi một thứ đều tinh xảo làm cho cô không dám đưa tay đụng vào, cô bất bản thân đem hai tay đặt ở sau lưng, nhàn tản đi dạo trong phòng anh. Bước đến trước bàn đọc sách, trong lúc vô tình thấy một khung ảnh trên bàn, hấp dẫn lực chú ý của cô, đó là một người phụ nữ xinh đẹp, gương mặt tươi cười, trong lòng ôm một cậu bé ngây thơ, dễ thương.

Kim Bối Nhi kiểm được sự tò mò, tay muốn cầm lấy khung ảnh kia để nhìn cho rõ.

“Đó là mẹ tôi.” Thanh âm trầm thấp thuần hậu của Cổ Việt Di ở phía sau cô vang lên.

Nguy rồi, bị phát hiện rồi!

Kim Bối Nhi chợt dạ rút tay về, xoay người nhìn Cổ Việt Di, “Tôi, tôi, tôi....”

Anh làm sao trở lại? Cô vì sao không nghe được tiếng mở cửa?

Cổ Việt Di đi nhanh đến trước mặt Kim Bối Nhi, “Em có hứng thú với phòng của tôi cứ nói thẳng, không cần lén lút chạy vào.”

“Tôi, tôi, tôi....” Kim Bối Nhi đột nhiên cảm giác yết hầu nói không nên lời nói.

Tròng mắt đen u ám của Cổ Việt Di nhìn chăm chăm Kim Bối Nhi, “Thầy giáo không dạy em, vào phòng người ta trước hết phải được chủ nhân đồng ý sao?”

“Tôi....” Kim Bối Nhi thử làm ình bình tĩnh, khuôn mặt lại nóng lên.

Cổ Việt Di không để ý tới tình trạng lúng túng của cô, đôi môi khê động, “Theo tôi ra ngoài, chúng ta có một số việc trước hết cần nói rõ.” Nói xong, tức khắc xoay người đi về cửa phòng.

Kim Bối Nhi khó hiểu hỏi: “Nói rõ? Nói rõ cái gì?”

“Ra ngoài rồi biết.” Cổ Việt Di tiêu sái nói, lập tức ra khỏi phòng.

Kim Bối Nhi quay đầu lại nhìn quanh phòng một vòng, bước nhanh theo đi ra khỏi phòng, qua một hành lang đi vào phòng khách.

Cổ Việt Di vẻ mặt thản nhiên ngồi ở trên sofa, khoe mắt thoáng nhìn bóng dáng kia cười khẽ, ngón tay chỉ sofa đối diện. “Ngồi xuống.”

Kim Bối Nhi chẳng hề để ý ngồi xuống, khoanh hai chân lại, một bàn tay để ở trên đùi chống đầu. “Nói đi, chúng ta còn có chuyện gì phải nói rõ?”

Nhìn thấy bộ dáng này của cô, Cổ Việt Di nhìn không được bày ra một chút cười khỏ, trong lòng không khỏi trầm nghĩ: Sao lại xui xẻo như vậy, chẳng lẽ cả đời anh nhất định phải đối mặt một bà xã mãi mãi không lớn?

Nghĩ đến chữ bà xã này, lòng anh phút chốc lạnh một nửa.

“Từ ngày mai, em phải bắt đầu đi học, tôi cũng phải về công ty đi làm, công việc và nghỉ ngơi của chúng ta khôi phục bình thường.” Cổ Việt Di mặt không chút thay đổi nhìn Kim Bối Nhi.

“Uh.” Kim Bối Nhi gật đầu đáp lại.

“Sau khi tan học, em lập tức về nhà, tôi tan sở cũng như thế, không được phép la cà bên ngoài.” Đây là luật lệ thứ hai của anh.

“Uh.” Trên mặt Kim Bối Nhi không phản ứng, cũng không dị nghị gì.

Cổ Việt Di nhìn Kim Bối Nhi liếc mắt một cái, lấy điện thoại di động đã chuẩn bị sẵn đưa tới trước mặt cô. “Đây là tôi chuẩn bị cho em, sau này dùng di động này liên lạc với tôi.”

Kim Bối Nhi cho rằng thật lãng phí, đem ý tốt của Cổ Việt Di đẩy lại trước mặt anh, “Không cần lãng phí, tôi có di động của mình, không cần thiết tiêu tiền uống phí.”

“Đây là kiểu di động mới nhất, khi đã gọi được, em có thể nhìn thấy tôi đang làm gì.” Cổ Việt Di nhường một bên mày, trong mắt lộ ý cười, anh không tin câu này không khơi dậy nỗi lòng hiếu kỳ của cô.

Chiều này quả nhiên hiệu quả, Kim Bối Nhi nghe vậy, lập tức động lòng cầm lại di động. “Đây là di động mới nhất năm nay.”

“Mặt trên có số điện thoại của tôi, em chỉ cần gọi tên của tôi, điện thoại sẽ tự động nối máy, em cứ thử xem.” Cổ Việt Di cổ vũ cô thử thao tác di động.

Kiểm chế không được mới mẻ và tò mò, Kim Bối Nhi thử gọi: “Cổ Việt Di.” nháy mắt, điện thoại của Cổ Việt Di ngồi ở đối diện quả thực vang lên, Cổ Việt Di mở di động ra. “Nhìn rõ ràng chưa?”

“Ừ, rất rõ ràng.” Quả nhiên có thể nhìn thấy anh, Kim Bối Nhi vui vẻ mỉm cười.

“Thích món quà thứ nhất tôi tặng em không?” Cổ Việt Di hỏi.

“Thích.” Cô đương nhiên thích, chỉ là di động này không biết sẽ khiến bao nhiêu bạn học ao ước.

Cổ Việt Di khép lại di động, trong lòng âm thầm cười trộm, chỉ cần cô mang theo di động này, anh sẽ có thể chuẩn xác biết rõ hành tung của cô.

Anh có thể từ hoàn cảnh trên màn hình phán đoán cô ở nơi nào, di động này còn có một chức năng truy tìm khác, cô ở trước mặt anh vốn dĩ không thể che giấu.

Cổ Việt Di tiếp tục nói ra chức năng khác của di động, “Thích là tốt rồi, di động này còn có thể điều khiển mỗi một cái chốt mở trong nhà, bao gồm mở cửa, đóng cửa, cho nên nó có thể nói là một cái điều khiển từ xa, cũng là một cái chìa khóa.”

Kim Bối Nhi vừa nghe di động trong tay có chức năng kinh người như vậy, ngạc nhiên mở to hai mắt. “Thực sự nhiều chức năng như vậy?”

“Đúng vậy, đây là sản phẩm công ty chúng ta mới nghiên cứu ra.” Cổ Việt Di phi thường tự hào sản phẩm này.

“Nói đến công ty của các người, chú thật ra làm chức vụ gì?” Cho tới bây giờ, Kim Bối Nhi cũng không biết ông xã của mình làm gì.

“Tôi là tổng giám đốc của điện tử Hoàng Đình.” Cổ Việt Di trả lời thẳng không kiêng kị, bây giờ cô là bà xã của anh, cô có quyền biết mọi chuyện có liên quan tới anh.

“Tổng giám đốc?” Kim Bối Nhi chưa hiểu rõ hết nhãn mảy lại, “Người được gọi là tổng giám đốc, có phải như tiểu thuyết miêu tả hay không, có nhiều tiền, nuôi rất nhiều tình nhân.” (5 chữ cuối tớ chém, ai thấy sai thì nhắc giùm)

Cổ Việt Di giật mình mở to hai mắt nhìn cô, “Tổng giám đốc không nhất thiết đều rất nhiều tiền, nhưng đáng mừng là tôi, ông xã của em coi như có chút tiền.”

“Oh.” Kim Bối Nhi không kiên nhẫn đáp lại, “Vây tình nhân đâu?” (4 chữ này tớ chém nốt)

Cổ Việt Di đột nhiên không nói, hai mắt hướng lên trên trần nhà.

Không muốn trả lời vấn đề này, Cổ Việt Di chuyển đề tài, nhắc tới điều luật thứ hai. “Trong trường học em không được nói với bạn bè chuyện chúng ta đã kết hôn...”

Kim Bối Nhi chu đôi môi đỏ mọng trào phúng cười, “Tôi cũng không phải đứa ngốc, không có khả năng nói với các bạn ấy.”

“Tôi muốn em tiếp tục học đại học.” Cổ Việt Di nói ra điều luật thứ ba.

“Học đại học? Loại gỗ mục như tôi làm sao học được?” Mặt Kim Bối Nhi tươi cười hì hì, cười khê lắc đầu, có vẻ tuyệt đối không để ý bản thân có học đại học hay không. (gỗ mục : chỗ này em chém ạ, xin lỗi tg và editor)

Muốn bỏ học đại học? Không có cửa đâu!

“Mỗi buổi tối tôi sẽ giúp em học thêm.” Cổ Việt Di giọng điệu lạnh lùng kiên trì.

“Chú giúp tôi học thêm?” Kim Bối Nhi kinh ngạc không cười nữa, không tin anh có năng lực lớn như vậy. (#Ami: yên tâm, dô tay anh ấy là gạo cũng xay thành cám; #Việt Di ca ca: tiểu cô bé này rất hiểu chuyện; #Ami: *lườm* ghét *ngoảnh mặt đi* *thầm nghĩ* tôi đủ tuổi đọc truyện hot rồi chứ bộ)

Đối với sự nghi ngờ của cô, Cổ Việt Di tức giận nói ra những bằng cấp mình có được, “Tôi tốt nghiệp đại học ở Đài Châu lại ra nước ngoài du học 2 năm, em nói tôi được không?”

Kim Bối Nhi vừa nghe thiếu chút nữa không thể thở, “Chú có bằng cấp cao như vậy?”

“Cho nên tôi chắc chắn có thể giúp em học đại học, ít nhất lấy đến học vị học sĩ (là học vị thấp nhất do trường đại học trao tặng)” Đây là yêu cầu duy nhất của anh với cô.

“Học vị học sĩ? Chú à, đây là nói nhảm thôi hay là chú đang ngủ mơ rồi nói mơ?” Kim Bối Nhi không tin bản thân mình có năng lực này.

“Là nói nhảm hay là nói mơ, đến lúc đó thì em sẽ biết.” sắc mặt Cổ Việt Di nghiêm túc nhìn cô.

Kim Bối Nhi bị thái độ kiên quyết của anh làm hoảng sợ, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn anh.

Trong lòng của cô chỉ có một giọng nói – tiêu rồi!

[1]Học sĩ: là học vị thấp nhất do trường đại học trao tặng.

3. Chương 3

Dù không thực sự thích căn phòng của mình nhưng nơi này tạo cho Kim Bối Nhi cảm giác ngủ rất thoải mái, ít nhất là cảm giác đến bình minh, nửa đêm không bị bừng tỉnh.

Thay đồng phục học sinh, Kim Bối Nhi đứng ở trước gương kiểm không được đối với chính mình trong gương làm một cái mặt quỷ. “Một cô gái đã kết hôn còn mặc đồng phục học sinh, nếu để cho các bạn học biết bọn họ không cười rụng răng mới lạ đó!”

Thông, trên cửa truyền đến tiếng đập cửa thật mạnh cùng một lời nhắc nhở nghiêm túc, “Đến trường, bị muộn rồi.”

Kim Bối Nhi nghiêng đầu đối với người ngoài cửa phòng hét lên: “Biết rồi.” Lập tức lại quay đầu cầu nhàu với gương: “Chị họ có ông xã dịu dàng săn sóc, còn mình? Ông già đáng ghét, vừa khùng bố vừa nghiêm túc, chờ có một ngày bị tôi tóm được cơ hội, tôi nhất định bỏ chú.”

“Đã nói nhắm xong chưa, có thể đi được chưa?”

Tiếng hô ngoài cửa lại vang lên lần nữa, trái tim Kim Bối Nhi sợ tới mức thiếu chút nữa đập loạn nhịp. “Làm sao mà biết mình đang mắng chú ấy nhỉ?”

Kim Bối Nhi cuống quýt cầm cặp sách lên vội vàng ra khỏi phòng, vẻ mặt hoảng hốt đi vào phòng khách, liếc mắt một cái liền thấy Cổ Việt Di mặc âu phục phẳng phiu, hai tay khoanh ở trước ngực, ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm.

Cô một chút cũng không thích ánh mắt như vậy của anh, “Chào buổi sáng, ông chú!” (‘Tảo’ là lời chào buổi sáng nên em mạo muội chêm chỗ này)

“Còn sớm sao?” Ánh mắt Cổ Việt Di chăm chú vào trên người cô, không có ý nhìn nơi khác. (‘tảo’ = ‘sớm’, chơi chữ, ý muốn khiển trách người đi trễ)

Cho dù trên mặt anh có vẻ tươi cười, nhưng Kim Bối Nhi xem vào trong mắt cũng là ngoài cười mà trong không cười, theo cô quan sát, rõ ràng không cười còn hiền lành hơn.

Kim Bối Nhi cúi đầu nhìn cái đồng hồ hình hoạt hoạ trên tay một chút, “Thời gian vừa đúng nha”

Khoé môi Cổ Việt Di nhếch lên một nụ cười không có thiện ý, “Phải không? Bây giờ đã sắp tám giờ, lúc này trên cơ bản, trường học chắc là đang diễn ra lễ kéo cờ?”

Trong lời nói của anh tựa hồ đang nhắc nhở cô, tuy rằng anh đã không còn là học sinh, nhưng mười năm nay hình thức giáo dục không hề thay đổi, anh tin rằng cho tới nay vẫn như cũ không có gì thay đổi.

“Tôi biết.” Kim Bối Nhi tỏ ra bộ dáng đương nhiên.

Xem bộ dáng dường như không có việc gì của cô, hình như không hề quan tâm việc muộn giờ, Cổ Việt Di tức giận đem hai tay khoanh trước ngực, phần nộ chỉ vào người bên cạnh, trông mắt sắc bén trừng lớn nhìn cô chằm chằm.

“Đã sắp đi học muộn, em hình như không hề quan tâm chút nào.”

Kim Bối Nhi không cho là đúng nhún nhún vai, “Tôi vì sao phải quan tâm? Tôi là đi học, không phải đi tham gia lễ kéo cờ, sao phải đứng dưới ánh mặt trời nghe thầy giáo ở trên đài nói nhảm, đó là chuyện người ngu ngốc mới làm.”

Đối với thái độ ngạo mạn của Kim Bối Nhi, Cổ Việt Di tức giận đến tột đỉnh, “Học sinh phải làm bổn phận của học sinh, người khác có thể đứng dưới ánh mặt trời nghe thầy giáo ở trên đài nói nhảm, sao em lại không thể?”

“Không thể là không thể!” Kim Bối Nhi bướng bỉnh lắc đầu.

Cổ Việt Di bị cô gái ngoan cố trước mắt này làm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Vì sao?”

Nếu cô không phải “bà xã” của anh, anh nhất định bắt lấy rồi đánh mông cô một chút, lại phạt cô ở trong phòng suy nghĩ lại.

Kim Bối Nhi miễn cưỡng đưa đầu lên cao nghênh đón anh, “Bởi vì tôi chỉ cần ở dưới ánh mặt trời phơi nắng lâu, trên người của tôi lập tức sẽ nổi sởi màu đỏ, cho nên thầy giáo đặc biệt cho phép tôi không cần tham gia lễ kéo cờ, bao gồm những khoá thể dục bên ngoài.” Nói xong, cô đắc ý hướng anh nhếch miệng cười.

Thì ra cô bị dị ứng! Cổ Việt Di sợ run một chút, lập tức giấu đi tức giận. “Thì ra là như vậy, sao em không nói sớm?”

Biết nguyên nhân lập tức hết giận? Thật đúng là thực tế.

Kim Bối Nhi bắt đầu phản công, “Chú đã cho tôi cơ hội và thời gian giải thích sao? Sáng sớm đã không phân phải trái đúng sai liên chất vấn, nhe răng trợn mắt rất giống một con chó hung dữ sủa tôi.”

Cổ Việt Di biết chính mình trách lầm cô, áy náy cười cười, tay ôm lấy bả vai của cô. “Được rồi, là tôi không đúng trách lầm em, bây giờ tôi biết nguyên nhân, sau này sẽ không làm cho em nổi giận về chuyện này nữa.”

Kim Bối Nhi phụng phịu, ánh mắt xinh đẹp linh hoạt đặc ý liếc anh. “Như thế này còn tạm được.”

Nhìn một cái là có ý gì, Cổ Việt Di thấy buồn cười nhẹ lay động đầu, tốt bụng nhắc nhở cô :“Bây giờ có thể đi chưa?”

Kim Bối Nhi cúi đầu nhìn thời gian, đột nhiên kích động thét chói tai: “Không thể lè mề nữa, nếu không thật sự sẽ muộn.” Không bận tâm bàn tay to trên vai, cô giống một con cá chạch trơn trượt thoát người ra, nắm lấy cặp sách chạy về phía cửa lớn.

“Chờ một chút.” Cổ Việt Di vội vàng gọi lại Kim Bối Nhi dường như đang bị bệnh co giật.

Kim Bối Nhi tay cầm thanh chốt cửa, không kiên nhẫn quay lại một chút, quay đầu nhìn về phía Cổ Việt Di, cố gắng nặn ra một nụ cười giả dối. “Xin hỏi lại có chuyện gì?”

“Di động tôi mua cho em có mang theo không?” Cổ Việt Di nhắc nhở cô.

“Thật sự là rầy rà.” Kim Bối Nhi nặng nề hít một tiếng, đảo cặp mắt trắng dã, nâng lên cặp sách trên tay. “Có mang” Không kiên nhẫn kéo âm dài ra.

Khi cô vừa chuyển động cửa, phía sau lại vang lên thanh âm dặn dò.

“Nhớ rõ sau khi tan học lập tức về nhà.”

Kim Bối Nhi hơi đơ người, “Đã biết!” Cô vừa tức lại bất đắc dĩ dùng đỉnh đầu đẩy cửa, thốt lên, “Quản còn nhiều hơn, nghiêm hơn ba tôi.”

Cổ Việt Di không chút thương hại cười nhẹ, “Bây giờ không đến trường sẽ muộn đó, còn không mau đi.”

“A, muộn...” Lời nhắc nhở của anh trong nháy mắt dọa cô, Kim Bối Nhi giống một trận gió hướng ngoài cửa phóng đi, tiếp theo liền nghe thấy tiếng đóng sầm của cửa lớn.

Cổ Việt Di đầu tiên là bị tiếng vang của cửa làm hoảng sợ, lập tức lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Có lẽ có bà xã nhỏ cũng không phải chuyện xấu, ít nhất làm cho cuộc sống yên tĩnh của anh có được một ít vui vẻ, nhưng nghĩ đến sau này mỗi ngày có khả năng giống như hôm nay, nếu không ngưng dặn dò cô mỗi một sự kiện, chỉ sợ bản thân vài năm nữa sẽ thật sự trở thành ông già đáng ghét trong miệng cô.

Mất thấy thời gian đi học sẽ đến, Kim Bối Nhi vừa ra khỏi cửa liền vội vàng ngoắc một chiếc taxi. “Trung học Phục Hưng”(trung học phổ thông bên mình)

Tài xế taxi quay đầu nhìn cô một cái, lập tức hướng mục đích mà đi.

Xe đi được một đoạn, đôi mắt híp một nửa của Kim Bối Nhi đột nhiên trợn lên, cô bỗng nghĩ đến lúc mình ra khỏi nhà đã quên kiểm tra ví tiền đã vội vàng lên xe.

Cô nóng vội mở ra cặp sách tìm kiếm ví tiền, muốn xem xét một chút trong ví còn bao nhiêu tiền, không biết có đủ trả tiền taxi hay không?

Sau khi tìm được ví tiền, Kim Bối Nhi nắm chặt ví tiền trong tay, ngẩng đầu nhìn sơ kính chiếu hậu bên trong xe, phát hiện tài xế vẫn tập trung tinh thần nhìn phía trước, vì thế cô làm bộ dường như không có việc gì cúi đầu, không cho tài xế ở ghế trước phát hiện cô bất an, lén lút mở ví tiền ra.

Ặc..... Nguy rồi! Trong ví tiền còn lại không đến một trăm đồng! Phải làm sao bây giờ?

Ngay lúc Kim Bối Nhi tâm hoảng ý loạn, không biết làm sao, di động đột nhiên phát ra tiếng nhạc chuông thanh thúy, Kim Bối Nhi vẽ mặt kích động lập tức lấy di động trong cặp sách ra, mở nắp di động, trên màn hình lập tức xuất hiện hình của Cổ Việt Di.

Kim Bối Nhi như thấy được cứu tinh, vẽ mặt lo lắng bất an nhìn chằm chằm màn hình. “Chú gọi tới vừa đúng lúc, trên người tôi...”

Nói còn chưa nói xong, Cổ Việt Di đã biết cô xảy ra chuyện gì. “Đừng nóng vội, tôi có để tiền trong ngăn trong cặp sách của em, nhớ rõ giữa trưa đừng để đói, bye bye.”

Kim Bối Nhi không thể tin được há to miệng, người đàn ông này thật sự rất thần, vậy mà đoán ra sự khó khăn của cô!

Người giống anh mà làm tổng giám đốc thật sự là lãng phí, hay là đi mở quán giúp người ta xem tướng số, tin chắc dựa vào bản lĩnh thần cơ diệu toán của anh, nhất định sẽ trở thành một đại sư (người có đẳng cấp cao trong lĩnh vực nào đó).

Kim Bối Nhi khép lại di động, nửa tin nửa ngờ theo lời Cổ Việt Di mở ngăn trong cặp sách ra, trong nháy mắt, ánh mắt của cô đột nhiên trợn to, thật sự có tiền!

Kim Bối Nhi mừng rỡ cúi đầu tính toán – năm ngàn.

Cái này thì cô an tâm, đừng nói một chuyến taxi, ngồi mười chuyến cũng không có vấn đề gì.

Kim Bối Nhi rút ra một tờ một ngàn nhét vào trong ví tiền, bốn ngàn khác vẫn đặt ở ngăn trong cặp sách, cô vỗ vỗ cặp sách, bên miệng lộ ra nét cười hiểu ý.

Buổi sáng còn hâm mộ chị họ gả cho ông xã dịu dàng sẵn sàng, ông xã của mình lại khủng bố cộng thêm nghiêm túc: Kỳ thật cũng không tồi, thì ra anh cũng biết sẵn sàng.

Taxi đến cửa trường học, tài xế quay đầu nhìn Kim Bối Nhi. “Cô à, đã đến trung học Phục Hưng.”

Tâm hồn Kim Bối Nhi thoáng chốc được kéo về từ trong trầm tư, “A!” cô lấy ra tờ một ngàn vừa bỏ vào ví đưa cho tài xế, cầm lấy tiền thối bỏ vào ví lại, lập tức đẩy cửa xuống xe.

Kim Bối Nhi đứng ở cửa, gặp bạn học Tú Tú và Mĩ Mĩ đang đi nhanh hơn và vẫy tay về phía cô.

“Bối Nhi.”

Cô hứng thú suy yếu ngẩng đầu nghênh đón hai người bạn, mặt không chút thay đổi đi vào trường học, Tú Tú và Mĩ Mĩ dùng tốc độ chạy nhanh trăm mét đến bên cạnh Bối Nhi, chia ra đứng ở hai bên cô.

Mĩ Mĩ ôm cánh tay phải của Kim Bối Nhi, “Cậu thật ra có việc gì? Nghỉ nhiều ngày như vậy.”

“Nói đúng đấy, cậu không ở đây, bọn tớ rất nhớ cậu.” Tú Tú nói theo.

“Các cậu nhớ tớ?” Trong mắt Kim Bối Nhi hiện lên nụ cười tà ác quỷ quyệt.

Vì chuyện kết hôn cô đã nghỉ năm ngày, nhưng không thể nói thật với bọn họ.

“Những ngày tớ không tới trường, chắc là không có việc gì chứ?” Kim Bối Nhi dường như không có việc gì hỏi một câu.

“Cậu nói.” Mĩ Mĩ giao cho Tú Tú.

Tú Tú khó xử lại trả cho Mĩ Mĩ, “Cậu nói đi”

Kim Bối Nhi trái nhìn Mĩ Mĩ, phải nhìn Tú Tú một cái, hai người vội vàng trả cho nhau ánh mắt thoái thác.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Việc này...”

Mĩ Mĩ và Tú Tú, trên mặt hai người đồng thời xuất hiện vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của Kim Bối Nhi đã có chút không kiên nhẫn.

Thấy Kim Bối Nhi giống như sắp tức giận, Mĩ Mĩ nén không được lửa giận đầy mình, thở phì phì oán giận: “Chu Đại Tràng thật sự rất quá đáng.”

“Chu Đại Tràng? Cậu ấy làm sao vậy?” Kim Bối Nhi nhướn mày nhìn về phía Mĩ Mĩ.

Tú Tú gấp đến độ giành nói trước: “Chu Đại Tràng thừa dịp mấy ngày cậu không có tới trường học, ỷ vào đáng người cao lớn, trong nhà có tiền có thế, khi dễ Lí Văn Cường; Mĩ Mĩ xem không vừa mắt nên cùng cậu ấy lý luận, kết quả Chu Đại Tràng nổi trận lôi đình đẩy Mĩ Mĩ một cái...”

Kim Bối Nhi cau mày nhìn về phía Mĩ Mĩ bên cạnh, “Cậu có bị sao hay không?”

Nhắc tới chuyện này, Mĩ Mĩ cực kỳ giận, bực bội nói ra. “Cũng may, Lí Văn Cường có lương tâm, biết tỏ là thay cậu ấy trút giận, nhìn thấy Chu Đại Tràng đẩy tớ, cậu ấy không chút suy nghĩ liền lao tới làm đệm lưng cho tớ, bằng không lúc này chỉ sợ tớ vẫn còn bị dán trên tường làm tiêu bản” (mấy con bọ xử lý hóa chất xong bỏ vào khung tranh cũng gọi là tiêu bản, em thấy chữ này hay nên để lại)

Chu Đại Tràng đáng giận, lại còn dám khi dễ người của Kim Bối Nhi. (#Ami: chị này chắc là “đại tỷ” trong trường =))

Đôi mày của Kim Bối Nhi nhíu chặt về phía mi tâm (giữa trán, trên sống mũi), môi mỏng mím chặt lộ ra một tia cười lạnh, “Chu Đại Tràng thật giỏi, dám nghĩ rằng trong núi không có hổ, vói vả muốn làm đại vương.” Cô quảy cặp sách đặt trên vai, bước về phía lớp học.

Tú Tú cười hì hì lôi kéo Mĩ Mĩ vẫn còn tức giận, “Lần này có trò hay xem, Bối Nhi nhất định sẽ dạy dỗ Chu Đại Tràng giúp cậu hết giận.”

“Nhất định phải dạy dỗ cậu ấy một chút, Chu Đại Tràng không coi ai ra gì thật quá kiêu ngạo.” Trên mặt Mĩ Mĩ lập tức chuyển thành một nụ cười châm chọc.

Kim Bối Nhi vẽ mặt giận dữ tiến vào lớp học, không có trực tiếp đến chỗ ngồi của mình, mà là đến trước mặt Chu Đại Tràng ngồi ở cuối lớp, tức giận quăng cặp sách lên bàn của Chu Đại Tràng, ý tứ tràn ngập mùi khiêu khích.

Hành động của Kim Bối Nhi lập tức khiến cho tất cả bạn học chú ý, xem biểu tình lạnh lùng cương quyết trên mặt Kim Bối Nhi, mỗi người đều có thể đoán ra chút nữa chắc chắn sẽ có chuyện, nhưng đáng người Chu Đại Tràng thật to lớn, Kim Bối Nhi có thể đấu thắng cậu ấy sao?

Tất cả bạn học ai cũng nín thở mở to hai mắt, chờ xem kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì,

“Nghe nói cậu lại khi dễ người khác?” Ánh mắt của Kim Bối Nhi lạnh lùng nhìn chằm chằm gương mặt tròn tròn của Chu Đại Tràng

Chu Đại Tràng khinh thường liếc Kim Bối Nhi, “Vậy thì sao?”

“Cậu thật sự quá kiêu ngạo.” Kim Bối Nhi không cam lòng yếu thế, dùng ánh mắt hèn mọn trừng lại Chu Đại Tràng. “Heo học đáng người, cũng thật có bộ dáng, cậu thật đúng là không hổ thẹn đối với ông tổ nhà cậu – Trư Bát Giới!”

Lời nói của Kim Bối Nhi vừa rơi xuống, lập tức khiến cho tất cả bạn học cười vang.

“Kim Bối Nhi, cậu có gan nói lại lần nữa xem, tớ không xé rách miệng của cậu mới là lạ.” Chu Đại Tràng tức giận đứng lên đẩy cái bàn phía trước, mặt đỏ cả lên, xoay xoay nắm tay.

Bộ dáng hung ác của cậu không làm Kim Bối Nhi sợ, ngược lại cô tiến về phía trước nhìn Chu Đại Tràng, hai tay chống nạnh, mở trừng hai mắt, bày ra bộ dáng nghênh chiến. “Có gan.... Cậu thử động đến một cọng lông của tớ thử xem.”

Chu Đại Tràng tức giận đến mặt đỏ tai hồng, “Đừng tưởng rằng mọi người ở trường học đều sợ cậu, tớ vốn không xem cậu là gì cả.”

“Phải không?” Kim Bối Nhi ngẩng cao đầu nhìn cậu, trong lòng bắt đầu âm thầm tính toán, người này cao hơn cô hai cái đầu, thể trọng cũng gấp đôi cô, cô ước lượng bản thân có thể có bao nhiêu phần thắng.

Còn đang tự hỏi, một cú đấm không hề báo trước đánh úp lại phía cô, tất cả bạn học đều kinh hoàng mở to mắt hít mạnh.

Kim Bối Nhi cảnh giác nhảy ra, nhón chân xoay người, nhắm bụng cậu hung hăng đá xuống.

Chu Đại Tràng cứ như vậy kêu thảm thiết một tiếng bay ra ngoài, nặng nề dán lên vách tường.

Phịch một tiếng!

Một tiếng vang thật lớn pha lẫn tiếng lách cách của cái bàn, chỉ thấy Chu Đại Tràng ngã vào trong một chồng bàn, mặt mũi vụn vụn, miệng còn lảm bầm ai ai (đau quá nên rên).

Kim Bối Nhi hoảng sợ, lúc này quên tính toán lực đạo của chân, nhìn bộ dáng khốn khổ của Chu Đại Tràng, cô biết cú đá vừa rồi dùng lực không nhẹ.

Kim Bối Nhi nheo mắt lại, trong mắt bắn ra ánh sáng còn bén hơn dao, “Vừa rồi còn mang theo dũng khí hung ác với tớ, bây giờ lại như một đồng thịt béo thối.” Cầm giận đá thêm một cú.

Chỉ trong nháy mắt, thắng bại đã phân rõ, Kim Bối Nhi thắng.

Tất cả bạn học đều thở mạnh, sợ hãi khâm phục thân thủ lợi hại của Kim Bối Nhi, tất cả đều bội phục vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Kim Bối Nhi không để ý tới các học sinh vỗ tay, chỉ là chán nản nhíu mày cúi đầu thì thảo tự nói: “Sớm biết vậy thì đã không tính toán trọng lượng thân thể to lớn của cậu ấy, trực tiếp đá vào bụng là được rồi.”

Mĩ Mĩ và Tú Tú vô cùng vui vẻ đi đến bên cạnh Kim Bối Nhi.

“Bối Nhi vẫn là nhất.” Mĩ Mĩ quả thực là bội phục cô sát đất.

“Tớ đã nói rồi, chỉ cần có Bối Nhi ở đây, Chu Đại Tràng tuyệt đối không thể kiêu ngạo.” Tú Tú cười hì hì ôm lấy cánh tay Kim Bối Nhi.

Kim Bối Nhi đảo cặp mắt trắng dã liếc xéo hai con ngựa tinh này, “Sao không giúp dọn dẹp mấy cái bàn, chẳng lẽ các cậu muốn nhìn tớ bị thầy giáo xử phạt?”

Lời nói vừa rơi xuống, các bạn học lập cùng nhau hợp sức dọn lại mấy cái bàn.

Lúc này có người nhìn Chu Đại Tràng nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi, hỏi Kim Bối Nhi: “Bối Nhi, Chu Đại Tràng làm sao bây giờ?”

Kim Bối Nhi tức giận nhìn qua Chu Đại Tràng trên mặt đất không dậy nổi, cầm giận nhỏ giọng mắng: “Giả chết.” Rồi bực bội đi đến trước mặt Chu Đại Tràng, “Nè, là cậu tự đứng lên? Hay là muốn tớ gọi 119 đưa cậu đi bệnh viện?”

Chu Đại Tràng không thèm trả lời.

Lúc này thầy giáo đi đến, liếc thấy lớp học hỗn loạn, lập tức xanh mặt đứng ở cửa lớp lớn tiếng khiển trách: “Ở đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Toàn bộ ánh mắt kinh hoàng của các bạn học đều nhất trí bắn về phía Kim Bối Nhi.

“Kim Bối Nhi –” một tiếng thét bén nhọn, khiến màng nhĩ người ta phát đau.

Kim Bối Nhi đứng tại chỗ hai mắt nhìn lên trần nhà, miệng chu lên, vô cùng chán nản gục đầu xuống, “Tiêu rồi, lần này chết chắc rồi.”

Trình Chính Khôi ngồi tại văn phòng Cổ Việt Di, cùng Cổ Việt Di thảo luận muốn thuận lợi lấy chiếc ghế chủ tịch điện tử Đại Phong, cần nắm trong tay bao nhiêu cổ phần công ty mới có thể tóm gọn điện tử Đại Phong.

Trình Chính Khôi bắt an nhíu mày, nhìn Cổ Việt Di, “Chắc chắn có thể lấy 35% cổ phần công ty?”

Mười ngón tay Cổ Việt Di đan vào nhau chống cằm, bên môi nở ra nụ cười quỷ dị. “Không tin tớ?”

Một câu như vậy giống như cho Trình Chính Khôi một viên thuốc an thần.

Vẻ ảo não trên mặt Trình Chính Khôi nháy mắt được trút bỏ, lập tức mỉm cười, “Tớ làm sao có thể không tin cậu, chỉ cần một câu của cậu, tớ đã yên tâm rồi.”

Cổ Việt Di buông hai tay ra, thoải mái mà tựa lưng vào ghế ngồi, khoe miệng hé ra nụ cười tuy rằng nhìn lạnh như băng, lại làm người ta cảm thấy sợ hãi. “Tớ sẽ nghĩ cách làm ột số cổ đồng nhỏ đưa ra cổ phần công ty trong tay bọn họ, nhưng mà theo phỏng đoán, cậu phải mất năm trăm ngàn mua vào những cổ phần đó.”

Bạn bè là bạn bè, giao tình là giao tình, ở thương ngôn thương (làm ăn nói theo làm ăn) luôn luôn là tác phong của Cổ Việt Di.

Trình Chính Khôi tất nhiên hiểu được đạo lý này, mỉm cười vui vẻ nhận lời, “Chỉ cần có thể lấy 30% cổ phần công ty, số tiền này đương nhiên đáng giá.”

“Tốt, sáng khoái.” Cổ Việt Di ngồi thẳng thân mình, vẻ mặt mỉm cười nhìn Trình Chính Khôi, “Vài ngày nữa tớ sẽ giúp cậu giải quyết tốt chuyện này, cậu cứ an tâm chờ trở thành cổ đông lớn nhất của điện tử Đại Phong.”

“Cảm ơn, cậu thật sự là quý nhân của tớ, có cậu, mọi việc đều thật thuận lợi,” Trình Chính Khôi vui vẻ ra mặt.

Cổ Việt Di vui mừng dựa vào lưng ghế, “Tớ không phải quý nhân của cậu, là vì chuyện này đối với tớ không có quan hệ ghê gớm, đứng ở lập trường bạn bè tớ có thể giúp cậu, nếu liên quan đến lợi ích của tớ, tớ đây chỉ sợ cũng lực bất tòng tâm.”

“Nói cũng phải.” Lời nói này của Cổ Việt Di Trình Chính Khôi cũng không nghi ngờ.

Phút chốc, di động trong túi Trình Chính Khôi có tiếng rung lớn, Trình Chính Khôi cầm lấy di động.

Cổ Việt Di ước chừng có thể đoán ra là ai gọi tới, “Tân hôn gần bó như keo sơn, chỉ mới xa cách không đến một giờ mà đã gọi điện thoại tìm người.”

Trình Chính Khôi mỉm cười, nhìn dây số hiện trên di động, đúng là bị Cổ Việt Di nói trúng, là bà xã thương yêu của anh gọi tới, anh mở di động. “Bà xã, anh không phải đã nói với em, anh đang cùng Việt Di bàn công việc sao?”

Trình Chính Khôi kinh ngạc nhíu mày nhìn Cổ Việt Di.

“Không phải em muốn tìm anh, nhất định là tìm Việt Di?”

Cổ Việt Di chợt nghe thấy Trịnh Vũ Hi muốn tìm anh, không khỏi buồn bực nhíu mày.

“À, cậu ấy ở bên cạnh anh, được, anh bảo cậu ấy nghe điện thoại.” Trình Chính Khôi đưa điện thoại di động tới trước mặt Cổ Việt Di, “Vũ Hi nói không biết điện thoại của cậu, đành phải gọi di động của tớ, nói có chuyện gấp muốn tìm cậu.”

“Có việc gấp?” Cổ Việt Di càng thêm nghi hoặc.

Trịnh Vũ Hi có việc thì phải tìm Trình Chính Khôi, sao lại tìm anh? Trình Chính Khôi mới là ông xã của cô.

Cổ Việt Di cầm di động, “Vũ Hi, tìm tôi chuyện gì?”

“Tôi vừa nhận được điện thoại của thầy giáo ở trường học của Bối Nhi, Bối Nhi trong trường gây họa, trường học muốn người giám hộ đến gặp.” Trịnh Vũ Hi lòng nóng như lửa đốt, hoảng đến mức không biết nên làm sao mới tốt.

Cổ Việt Di sợ run một chút!

Cô đi học còn chưa đầy hai tiếng, trường học sao lại mời người giám hộ đến?

Cổ Việt Di dùng sức hít sâu một hơi, “Thầy giáo có nói cô ấy gây họa gì hay không?”

Trịnh Vũ Hi dùng một lát, ấp úng nói: “Hình như.... hình như là.... đánh nhau...”

“Đánh nhau?” âm thanh như sấm lớn, Cổ Việt Di từ trên ghế bật dậy, tức giận đến anh hít mạnh vào, thở ra, hít vào, thở ra.

Một cô bé lại đi đánh nhau với người ta?

Cổ Việt Di cố gắng làm bản thân tỉnh táo lại, bình tâm tĩnh khí hỏi: “Có người bị thương hay không?” giận thì giận, anh cũng không muốn nghe được tin tức cô bị thương.

Trịnh Vũ Hi trực tiếp trả lời: “Có.”

“Là Bối Nhi sao?” Lòng Cổ Việt Di đột nhiên co rút lại.

“Là Bối Nhi làm người ta bị thương, cậu nhóc bây giờ còn nằm ở phòng y tế, nghe nói phụ huynh của cậu ấy đang trên đường đến trường học, hiệu trưởng cũng mong người giám hộ của Bối Nhi có thể đến trường học để giải quyết, nhưng tôi hiện tại đang ở sân bay, có việc phải đi Hongkong, tôi cũng biết anh sợ chuyện của Bối Nhi sẽ bị truyền thông bôi nhọ, nhưng việc này phải giải quyết như thế nào?” Trịnh Vũ Hi trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng không dám trực tiếp nhờ Cổ Việt Di ra mặt.

Cổ Việt Di trầm tĩnh tự hỏi một lát, “Không sao, tôi đến trường học, cho dù như thế nào, Bối Nhi bây giờ cũng là bà xã của tôi, tôi không lý do trốn tránh trách nhiệm, cảm ơn em cho tôi biết.”

“Vậy làm phiền anh rồi.” Trịnh Vũ Hi khéo léo nói cảm ơn.

Cổ Việt Di ngắt điện thoại, đưa di động trả lại cho Trình Chính Khôi, lập tức đứng dậy. “Bây giờ tớ đến trường học của Bối Nhi.”

Trình Chính Khôi khiếp sợ nhìn Cổ Việt Di, “Cậu thật sự muốn đích thân đến trường?”

Căn bản không cần hỏi nguyên nhân Cổ Việt Di đến trường học, bởi vì theo tiếng rống vừa rồi anh đã tìm ra manh mối.

Cổ Việt Di tức giận cười lạnh, “Đánh nhau với bạn học, trước mắt đối phương còn nằm ở phòng y tế, cậu nói tớ có thể không đi một chuyến sao?”

“Nhưng nếu như bị truyền thông biết Bối Nhi...” Trình Chính Khôi bất an nhắc nhở Cổ Việt Di.

“Đến lúc đó nói sau, ít nhất phải dẹp yên phiền phức này trước.” Cổ Việt Di đối với bà xã tinh quái cũng không có phương pháp.

Trình Chính Khôi không nói hai lời đứng dậy theo, “Tớ cùng cậu đi một chuyến.”

“Được rồi, tớ thật sự cần phải có người bên cạnh, chỉ sợ đến lúc đó trái tim của tớ sẽ gánh vác không nổi té xỉu tại chỗ.”

Trình Chính Khôi hé miệng cười, vỗ vỗ bờ vai của anh, “An tâm, tớ biết trái tim của cậu luôn rất khỏe mạnh, với lại Bối Nhi bây giờ đang thời kì quá độ, chờ nó lớn một chút sẽ thận trọng hơn.”

Cổ Việt Di chỉ có thể cười khổ mà chịu đựng, chuyện đó không biết phải chờ tới năm nào, tháng nào, ngày nào.

4. Chương 4

Cổ Việt Di và Trình Chính Khôi xuất hiện ở phòng huấn đạo của trường học, Trình Chính Khôi thì ra mặt nói chuyện với hiệu trưởng, còn Cổ Việt Di hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Kim Bối Nhi đang cúi đầu ngồi trên ghế.

“Ông Trình, những chuyện có liên quan, tốt nhất chờ phụ huynh của em Chu Thái Thường đến nói sau, trường học không thể làm chủ.” Thầy giáo uyển chuyển nói.

Thầy giáo trả lời không phải không có lý, Trình Chính Khôi đành ăn nói khép nép hỏi: “Vậy xin hỏi phụ huynh của bạn Chu khi nào thì đến?”

“Tôi đã báo với phụ huynh của em Chu, bà ấy bây giờ đang trên đường, chắc sẽ đến nhanh.” Thầy giáo mỉm cười đáp.

“Được, chúng tôi ở đây chờ một chút.” Trình Chính Khôi bắt đắc dĩ trở về bên cạnh Cổ Việt Di, “Thầy giáo nhất định phải chờ phụ huynh đối phương đến.”

“Biết rồi.” Cổ Việt Di lạnh nhạt trả lời.

Từ lúc anh và Trình Chính Khôi xuất hiện ở phòng huấn đạo, đầu Kim Bối Nhi vẫn không ngẩng lên.

Cổ Việt Di cố gắng kiềm chế cơn giận dữ muốn dâng lên tới trong lòng ngực, nếu không phải vì bây giờ có nhiều người như vậy, anh thật muốn ‘dạy dỗ’ cô thật tốt.

“Bối Nhi, vì sao em ra tay đánh người?” Anh cố ý hạ giọng hỏi rõ nguyên nhân.

“Là Chu Đại Tràng khi dễ người trước.” Kim Bối Nhi vẫn không dám ngẩng đầu, cúi đầu trả lời.

“Chu Đại Tràng?” Hai hàng lông mày của Cổ Việt Di nhíu chặt lại, trừng mắt Kim Bối Nhi. “Không phải gọi là Chu Thái Thường sao?” (Đại Tràng : ruột già, Thái Thường : to lớn, – chắc là vậy á, hai từ này đọc gần giống nhau)

Anh không có nghe ra hài âm này? Kim Bối Nhi thấy buồn cười, ngẩng đầu lên bật cười. “Chú không thấy là âm rất giống sao?”

Cổ Việt Di cuối cùng đã hiểu ý của cô, nhìn vẻ tươi cười không biết hối cãi trên mặt cô, lửa giận trong ngực anh càng cháy càng mạnh, “Kim Bối Nhi!”

Kim Bối Nhi ngạc nhiên mở to mắt nhìn gương mặt tràn đầy tức giận trước mặt, sợ tới mức lập tức không dám cười nữa, tiếp tục cúi đầu.

“Chu Thái Thường khi dễ em như thế nào? Khiến em tức giận đến phải ra tay đánh người như thế?” Khuôn mặt tuấn tú của Cổ Việt Di giống như có một tầng sương lạnh phủ lên, tiếp tục tra hỏi động cơ đánh nhau của cô.

“Cho dù Ông Trời cho cậu ấy mượn lá gan, cậu ấy cũng không dám khi dễ tôi.” Kim Bối Nhi khinh thường châm biếm.

Vẫn không muốn nhận sai! Làm cho anh tức giận hơn là trong giọng nói của cô chứa đầy kiêu ngạo cuồng vọng.

“Ý của em là cậu ấy không khi dễ em?” Cổ Việt Di tất nhiên cố gắng đè nén thanh âm, nhưng trong lời nói có thể thấy rõ ràng sự tức giận của anh.

Kim Bối Nhi hình như cũng nhận thấy được anh tức giận, sợ hãi không dám đáp lại.

“Ngẩng đầu lên nhìn tôi!” Cổ Việt Di lớn tiếng mệnh lệnh.

Kim Bối Nhi khó xử cắn môi.

“Ngẩng đầu!”

Một tiếng quát lớn như sấm của Cổ Việt khiến Kim Bối Nhi giật mình ngẩng đầu lên, ánh mắt của cô trước hết nhìn các giáo viên ở chỗ huấn đạo, cô phát hiện những giáo viên này đều đang cười trộm, coi như đang cười cuối cùng cũng có người trị được cô.

Kim Bối Nhi tức giận không chịu được, nhưng không thể mở miệng cãi lại, đành phải sinh hờn dỗi vênh cao cái miệng nhỏ nhắn, bày tỏ sự bất mãn trong lòng.

“Nói cho tôi biết, nếu người ta không khi dễ em, vì sao em lại ra tay đánh người?” Gương mặt Cổ Việt Di căng ra nhìn gần Kim Bối Nhi.

Kim Bối Nhi cảm giận bất bình cúi xuống, ánh mắt nhìn về phía nơi khác, cố ý không tiếp xúc với ánh mắt của Cổ Việt Di. “Tôi không ưa việc cậu ấy ỷ vào nhà mình có tiền rồi khi dễ bạn học.”

“Ý của em là vì bệnh vực kẻ yếu mới nhảy ra chủ trì chính nghĩa?” Cổ Việt Di tức sắp phát nổ, thì ra mọi việc vốn không liên quan đến cô!

Kim Bối Nhi đứng lý hợp tình đáp lại: “Đúng vậy!”

“Trường học là nơi để học, không phải nơi quát tháo đánh nhau, em lại còn cho rằng hành vi của mình là đúng.” Cổ Việt Di nổi trận lôi đình răn dạy cô.

Kim Bối Nhi không cho là đúng liếc anh một cái,

Trình Chính Khôi nhìn thấy núi lửa của Cổ Việt Di sắp bùng nổ, vội vàng ra mặt trấn an anh: “Việc cũng đã xảy ra, trước hết nên xem tình hình như thế nào, bây giờ cậu có tức giận Bối Nhi cũng không ích lợi gì với việc này.”

Cổ Việt Di hỏn hển trừng mắt nhìn Kim Bối Nhi vẫn như cũ không biết sai, “Về nhà tôi sẽ tính sổ với em!”

“Xi!” Kim Bối Nhi ngênh mặt, không thèm quan tâm.

“Là ai? là ai to gan như vậy dám đánh con tôi?”

Cửa phòng huấn đạo truyền đến một trận kêu khóc om sòm, là thanh âm tức giận khó nén của phụ nữ.

Thầy giáo sắc mặt hoảng hốt, lập tức bước đến ngăn cản, “Bà Chu, bà đã đến rồi.”

Bà Chu thân thể cao lớn tiến vào phòng huấn đạo, nghe rằng trợn mắt rít gào: “Rốt cuộc là đứa thiếu giáo dục nào đánh Thái Thường nhà tôi?”

Thiếu giáo dục? “Con bà mới thiếu giáo dục á, người đánh cậu ấy là tôi.” Kim Bối Nhi then quá hóa giận vọt tới vênh mặt hất hàm trước mặt bà Chu, ngón tay chỉ vào ngực mình.

Nhìn cô không chút nào lảng tránh, dũng cảm thừa nhận họa mình gây ra, sự tức giận của Cổ Việt Di nhất thời giảm hơn phân nửa.

Bà Chu không cần giải thích nhiều gơ tay lên cao, “Là cô đánh con tôi!!”

Kim Bối Nhi chẳng những không lui lại, còn thẳng thẳng ngẩng đầu lên cao đối diện bà Chu.

Nhìn thấy cái tát này sắp giáng xuống, Cổ Việt Di trừng mắt, nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cổ tay bà Chu. “Cô ấy đã nhận sai, bà không cần làm quá như vậy.” Cầm giận bỏ tay bà Chu ra, anh một tay kéo Kim Bối Nhi ra phía sau mình.

Anh đứng ra bảo vệ cô? Kim Bối Nhi sửng sốt một chút.

Sững sờ nhìn Cổ Việt Di ra mặt vì cô, rồi chợt phát hiện bóng dáng cao lớn kia tựa như một tòa thành không gì phá nổi dựng thẳng trước mặt cô, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác an toàn hơn.

“Anh là gì của nó? Là cha hay là anh hai?” Chu phu nhân chất vấn.

Cha? Anh hai? Kim Bối Nhi trốn sau lưng Cổ Việt Di nhin không được cười trộm.

Cổ Việt Di không lên tiếng, Trình Chính Khôi lập tức đứng ra giúp Cổ Việt Di giải vây, “Tôi là anh rể họ của Bối Nhi.”

“À, thì ra là họ hàng.” bà Chu khinh miệt cười lạnh, “Ba và mẹ của con nhỏ này chắc không phải vì có con gái như vậy cảm thấy quá xấu hổ, nên mới nhờ họ hàng ra mặt chứ?”

Cổ Việt Di không chịu thua thiệt cãi lại: “Bà Chu, bà đến tìm hiểu gia phả nhà chúng tôi hay là quan tâm con bà?”

Nhắc tới con, trong phút chốc nước mắt của bà Chu đã ào ào chảy xuống như vòi nước, xoay người nhìn thầy giáo. “Đúng rồi, Thái Thường nhà tôi đâu? Bây giờ nó thế nào?”

Kim Bối Nhi khinh thường hành động làm ra vẻ của bà Chu, “Diễn hay thật.” Hai tay cầm lấy áo của Cổ Việt Di, nghiêng người nhô đầu ra, “Yên tâm, tôi chỉ đá con bà một cái, còn chưa chết được đâu.”

Tiếng khóc của bà Chu bỗng nhiên ngừng lại, lửa giận nhanh chóng cháy đỏ hai mắt, “Cô nói cái gì? Cô đã con tôi.”

Bà Chu thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, khiến Cổ Việt Di nhìn rất muốn cười, nhưng vì ngại mình là bên sai, anh đành phải cố nén cười, đẩy đầu Kim Bối Nhi ra sau lưng.

Thầy giáo vì dẹp yên trận chiến máu lửa này, bước đến cố gắng khuyên giải an ủi bà Chu: “Trước hết bà đừng nóng giận, nên đi thăm Thái Thường trước.”

“A, đúng, Thái Thường nhà tôi hiện tại ở đâu? Bị thương có nghiêm trọng không?” bà Chu lo âu bất an hỏi thầy giáo.

“Em ấy bây giờ còn nằm ở phòng y tế.” Mặt thầy giáo lộ ra vẻ sắp gặp nạn.

“Nằm ở phòng y tế.” Việc này càng khiến bà Chu thêm lo, “Thầy giáo mau dẫn tôi đi thăm Thái Thường.”

“Bây giờ tôi lập tức dẫn bà đi.” Thầy giáo đưa bà Chu rời khỏi phòng huấn đạo, đến phòng y tế trước.

Trình Chính Khôi quay đầu hỏi Cổ Việt Di: “Chúng ta cũng nên đi theo xem sao, nếu thật sự nghiêm trọng...”

“Yên tâm, không chết được đâu.” Kim Bối Nhi gằng giọng nói.

Cổ Việt Di quay đầu nhìn Kim Bối Nhi gấp rắc rồi còn chưa biết tỉnh lại, trong lời nói rơi xuống một loại âm điệu nguy hiểm, “Cậu ấy tốt nhất là chưa chết, về nhà xem hôm nay tôi tính sổ với em như thế nào.”

Kim Bối Nhi nhìn đôi mắt đen mang theo khí lạnh kia, trái tim lạnh lẽo chùn xuống.

Còn chưa tới phòng y tế đã nghe tiếng khóc lớn thảm thiết của bà Chu.

“Sao con lại bị người ta đánh thành như vậy?”

Những lời này khiến Cổ Việt Di giật mình bỏ lại Trình Chính Khôi và Kim Bối Nhi, bước nhanh hơn đi đến phòng y tế.

Đứng ở cửa phòng y tế nhìn Chu Thái Thường nằm trên giường, anh đầu tiên là ngạc nhiên, thân hình của Chu Thái Thường so với Bối Nhi ít nhất to gấp đôi, không nghĩ rằng một đá của Kim Bối Nhi khiến cho tên to con này phải lên giường bệnh nằm?

Cổ Việt Di khó tin xoay người dựa vào bức tường ngoài phòng y tế, sức của đôi chân Bối Nhi thật sự lớn như vậy? (#Ami: anh cẩn thận coi chừng... *cười gian manh)

Trình Chính Khôi kéo Kim Bối Nhi đuổi tới, khó hiểu nhìn vẻ mặt Cổ Việt Di. “Cậu ấy bị thương rất nặng?”

Cổ Việt Di ôm lấy bả vai Trình Chính Khôi, cố ý hạ giọng: “Cậu nhìn thì biết.”

Trình Chính Khôi nghi ngờ đứng ở cạnh cửa thò đầu nhìn vào phòng y tế, chỉ thấy trong phòng có một cậu nhóc thân hình to lớn, nặng nề nằm trên chiếc giường nhỏ tội nghiệp (đáng thương là cái giường nha), chiếc giường nhỏ bị ép tới chịu không nổi phát ra tiếng ê ô ê ô.

Trình Chính Khôi rất muốn cười, kéo cánh tay nhỏ bé của Kim Bối Nhi, vừa nghi ngờ vừa trêu chọc hỏi: “Người kia chính là Chu Đại Trằng đánh nhau với em?”

“Là cậu ấy.” Kim Bối Nhi không hề sợ hãi, ung dung thừa nhận.

Trình Chính Khôi không thể tin được nhìn Kim Bối Nhi, “Thân hình tên kia....”

Kim Bối Nhi khinh miệt châm biếm: “Coi được nhưng không dùng được.”

Lúc này bà Chu phát hiện bọn họ theo tới, nhất thời khó nén tức giận lao ra ngoài phòng y tế, tóm chặt Kim Bối Nhi. “Cô giỏi thật, đánh con tôi thành như vậy?”

Cổ Việt Di bực mình trừng lớn mắt, “Buông Bối Nhi ra!”

Bà Chu ngoảnh mặt làm ngơ tóm lấy Kim Bối Nhi không tha, “Anh nghĩ là anh là ai, bảo tôi thả thì phải thả sao, các người nói xem phải bồi thường tiền thuốc men và tổn thất tinh thần cho con tôi như thế nào?”

Cổ Việt Di không để ý đến lời nói được một tác lần một thước của bà Chu, cầm giận trừng mắt nhìn bà, lạnh lùng nói: “Tiền thuốc men chúng tôi chắc chắn trả, về phần tổn thất tinh thần..... Bà có làm quá hay không?”

“Con nhỏ chanh chua này đánh con tôi đến mức nằm trên giường, đã tổn thương nghiêm trọng đến lòng tự trọng của Thái Thường nhà tôi, bồi thường tinh thần là đương nhiên.” Ánh mắt Chu phu vẻ như sắp phun ra lửa.

Cổ Việt Di rất cục hiểu được ý đồ của Chu phu nhân, “Làm ầm ĩ nửa ngày, thì ra là muốn lợi dụng việc con bà bị thương đến vợ vết tài sản của tôi?”

Bà Chu kêu la khàn cả giọng: “Đây không phải vợ vết tài sản, là bồi thường, ai bảo con nhỏ thiếu giáo dục này đánh con tôi, muốn dụng đến con tôi sao không hỏi ba nó là ai?”

Bây giờ tự nhiên chuyển đến ba của Chu Đại Tràng? Một chút lửa giận xẹt qua đáy mắt Cổ Việt Di. “Xin hỏi ba của Chu Đại Tràng là nhân vật nổi tiếng cỡ nào?”

Kim Bối Nhi kinh ngạc nhìn Cổ Việt Di, ngay cả anh cũng đổi giọng gọi Chu Đại Tràng.

Kim Bối Nhi trong khoảng thời gian ngắn đã quên chính mình là người đang gặp rắc rối, còn hí hửng trả lời: “Ba của Trư Đại Tràng chính là Trư Nãi (Đầu heo), tổ tông cậu ấy là Trư Bát Giới.” (họ Chu và từ Trư trong trư bát giới đồng âm)

Nghe vậy, Cổ Việt Di chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Kim Bối Nhi nói nhưng cũng không ngấm lại bản thân bây giờ đang bị người ta nắm ở trong tay, còn dám kiêu ngạo trêu chọc người ta, thật sự là một cô gái không sợ chết.

“Cô nói cái gì?”

Bà Chu tức giận đến đỏ mặt, tay uốn éo nhấc lên, Kim Bối Nhi bị bà nhấc lên hai tắc

Kim Bối Nhi kiễng mũi chân kêu ai da: “Buông, bà – bà mập này, nếu bà chọc giận tôi, tôi sẽ tặng miễn phí một đá, cho bà với con bà làm bạn!”

Nghe thấy Kim Bối Nhi lại muốn đá người, Cổ Việt Di lắc đầu cảnh cáo Kim Bối Nhi: “Không cho phép em đánh nhau nữa.”

Không cho phép cô đánh? Nhưng bây giờ là người ta đánh cô. “Cũng không thể để tôi bị bà mập này bắt giữ chứ” Cô sắp không kiên nhẫn được nữa rồi nha.

Dám gọi bà là bà mập! Bà Chu vừa nghe không khỏi nổi trận lôi đình, “Để xem tôi dạy dỗ cô gái thiếu giáo dục như cô thế nào”

Cổ Việt Di lập tức cất giọng cảnh cáo: “Đừng nói tôi không cảnh cáo bà trước, nếu bà dám động một cọng lông tơ của Bối Nhi, tôi cam đoan đưa con bảo bối của bà ngay cả giường cũng không thể nằm, không tin bà thử xem.”

Nghĩ đến con, bà Chu đành phải chịu đựng cơn giận, không dám hành động thiếu suy nghĩ. “Được, anh nói sẽ bồi thường như thế nào? Nếu con số không vừa ý, tôi và ông xã tôi sẽ không bỏ qua cho các người.”

Lại nhắc tới ông xã của bà, càng khiến Cổ Việt Di tức giận hơn. “Xin hỏi tên tuổi của chồng bà.”

“Chồng tôi là chủ tịch khoa học kỹ thuật Á Đức.”

“Khoa học kỹ thuật Á Đức?” Cổ Việt Di cười lạnh một tiếng, không để cho bà Chu lên mặt, cầm lấy di động trực tiếp gọi đến khoa học kỹ thuật Á Đức. “Chu Á Đức phải không?”

Về mặt của bà Chu trong phút chốc đột nhiên biến đổi, người này vậy mà gọi điện thoại đến khoa học kỹ thuật Á Đức? Còn gọi thẳng tên ông xã của bà.

“Chu Á Đức, chắc là nghe được giọng nói của tôi chứ?” Cổ Việt Di mở to đôi mắt trừng Chu phu nhân.

Bên kia điện thoại Chu Á Đức quả nhiên cảm thấy kinh ngạc cùng hưng phấn “Đương nhiên nghe ra, tổng giám đốc Cổ, sao hôm nay lại rảnh tìm tôi?”

“Chu Á Đức, mời ông lập tức đến trường học của con ông, vợ của ông đang kiếm người thân của tôi, bắt tôi phải bồi thường tiền.” Giọng Cổ Việt Di lạnh như cột băng.

“Cái gì? Bà xã của tôi...” Chu Á Đức sợ tới mức nói cũng nói không rõ.

“Nghe rõ thì lập tức đến!” Cổ Việt Di không cho Chu Á Đức cơ hội nói thêm, lập tức ngắt điện thoại, lạnh lùng trừng mắt Chu phu nhân. “Tôi dám nói ông Chu không đầy mười phút sẽ đến đây.”

“Mười phút? Không có thể nào...” Thay đổi bất thành linh làm cho bà Chu trợn mắt há hốc mồm, người trong điện thoại vừa rồi thật sự là ông xã của bà sao?

“Chúng ta bắt đầu tính thời gian” Ánh mắt Cổ Việt Di loé lên lửa giận cuồng nộ.

Trình Chính Khôi đương nhiên hiểu được dụng ý của Cổ Việt Di, ánh mắt lạnh khinh bỉ nhẹ liếc bà Chu một cái, “Bà chết chắc rồi!”

Qua chín phút ba mươi giây, chỉ thấy Chu Á Đức đầu đầy mồ hôi chạy đến phòng y tế.

Bà Chu thấy ông xã xuất hiện thì kinh ngạc, hoảng hốt buông Kim Bối Nhi ra, đi về phía Chu Á Đức. “Ông xã, con chúng ta nó...”

“Bà trước hết dừng làm ồn.” Chu Á Đức tạm thời bỏ bà Chu qua một bên, đi đến trước mặt Cổ Việt Di, cung kính cúi đầu chín mươi độ. “Tổng giám đốc Cổ.”

Nhìn bộ dáng cung kính của Chu Á Đức đối với Cổ Việt Di, bà Chu hoàn toàn sững sờ.

Cổ Việt Di chỉ vào bà Chu đang ngây người như phỗng ở một bên, “Người thân của tôi đá con ông một cái, bây giờ con ông còn nằm trên giường bên trong, vợ của ông bắt giữ người thân của tôi, bắt tôi bồi thường tiền thuốc men và tổn thương tinh thần, bằng không bà ấy sẽ không bỏ qua cho người thân của tôi, hiện tại tôi muốn hỏi ý kiến của ông, không biết muốn tôi bồi thường bao nhiêu tiền?” Vì tỏ vẻ chính mình có thành ý giải quyết, Cổ Việt Di lấy chi phiếu vào bút ra, “Nói giá đi, tôi lập tức trả tiền.”

Chu Á Đức nhìn đứa con đang nằm trong phòng y tế một chút, lập tức lại quay đầu nhìn Cổ Việt Di, nín nọt cười. “Tôi nghĩ Thái Thường có lẽ không có việc gì, tôi sao có thể yêu cầu tổng giám đốc Cổ bồi thường tiền đây.”

Bà Chu hoàn toàn sững sờ .

Cổ Việt Di nhìn Trình Chính Khôi liếc mắt một cái, “Chính Khôi, cậu làm chứng, là ông ấy không cần, không phải tôi không đưa.”

Trình Chính Khôi lạnh nhạt nở nụ cười giả tạo, “Việc này tớ có thể làm chứng.”

“Tốt, vậy không có việc gì, cứ tính Cổ Việt Di tôi thiếu ông một ân tình.” Cổ Việt Di dùng sức vỗ vỗ bả vai Chu Á Đức, đi đến trước mặt Kim Bối Nhi, dắt tay cô. “Đi, theo tôi về nhà.”

Kim Bối Nhi kinh ngạc nhìn Cổ Việt Di, “Về nhà với chú? Hôm nay tôi không cần đi học hả?”

Cổ Việt Di hít thật sâu, “Đã quậy đến thế này, còn học cái gì, theo tôi trở về.” anh quay đầu nhờ Trình Chính Khôi, “Chính Khôi, phiền cậu giúp Bối Nhi xin nghỉ một ngày.”

“Được.” Trình Chính Khôi không nói hai lời liền đồng ý chuyện này.

Cổ Việt Di kéo tay Kim Bối Nhi, “Về lớp học lấy cặp sách của em, theo tôi về nhà.”

Hai gò má Kim Bối Nhi hơi phồng lên, lườm anh một cái, “Về nhà làm gì?”

Anh nhìn cô, hung hăng cho cô một ánh mắt thích hợp (chỗ này em chém), “Tính sổ hôm nay.”

Kim Bối Nhi cứng họng liếc anh một cái, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi theo anh.

Bà Chu bị gạt qua một bên, không cam lòng để bọn họ đi dễ dàng như vậy, cầm giận bất bình đến bên cạnh Chu Á Đức. “Sao ông lại để cho hai người kia đi mất?”

Mặt Chu Á Đức lộ vẻ không vui trừng mắt nhìn bà Chu, “Bà có biết người vừa rồi là ai không?”

“Sao phải quan tâm anh ta là ai, làm con tôi bị thương thì phải bồi...”

Bà Chu còn chưa nói xong, Chu Á Đức đã giáng lên mặt bà Chu một cái tát, “Bà sợ chưa làm ấm ỉ đủ, còn chưa đủ dọa người sao?”

Một cái tát này đánh át bà Chu nổi đom đóm, hồn vía trong nháy mắt sững sốt, “Ông ngang nhiên đánh tôi trước mặt người ngoài.”

“Bà có biết người vừa rồi là khách hàng lớn nhất của công ty hay không, là Tổng giám đốc Cổ Việt Di của điện tử Hoàng Đình, những ngày tháng tốt bà có được là nhờ vào người kia.” Chu Á Đức nói vừa xong, cầm gậy xoay người rời đi trường học

Bà Chu ngây ra như phỗng sững sờ nói: “Vừa rồi người kia là, là.... Cổ Việt Di?”

Trình Chính Khôi vui sướng khi người gặp họa đi đến bên cạnh bà Chu, cố ý hạ giọng: “Vừa rồi bà thiếu chút nữa phá hủy sự nghiệp của ông xã mình”, nói xong cười lạnh một tiếng, rời khỏi phòng y tế.

Bà Chu kinh ngạc thở ra, bà đắc tội cha mẹ cớm áo của mình, thậm chí thiếu chút nữa phá hủy sự nghiệp của ông xã..

Trên đường về nhà, Kim Bối Nhi vẫn phỏng đoán Cổ Việt Di về nhà sẽ đối phó cô như thế nào?

Mắng cô một chút? Đánh cô một chút? Hay là tống cô ra khỏi nhà?

Bất tri bất giác, xe đã tiến vào gara, Cổ Việt Di nghiêng đầu, mặt không cảm xúc nhìn cô một cái. “Về nhà rồi, còn không xuống xe?”

Kim Bối Nhi hoàn hồn lại từ trong ngạc nhiên, “Về nhà?”

Cổ Việt Di trừng mắt khi Kim Bối Nhi phản ứng chậm chạp, “Còn không xuống xe?”

Nghi ngờ nối tiếp nhau còn xoay quanh trong đầu, Kim Bối Nhi không thể xác định hành động tiếp theo của anh, nghi ngờ liếc anh. “Chú còn muốn cho tôi vào nhà chứ?”

Cổ Việt Di tức giận trừng mắt nhìn cô, “Đây là nhà của tôi cũng là nhà em, còn cần trải qua sự đồng ý của tôi em mới có thể vào sao?”

Nghe vậy, đôi môi cứng nhắc của Kim Bối Nhi chậm rãi cong lên một đường cong xinh đẹp, lộ ra chút tươi cười ngọt ngào ngây thơ, đẩy cửa xe ra, giống con thỏ nhẹ nhàng nhanh nhẹn nhảy xuống xe

Nhìn thấy tươi cười trên mặt cô, Cổ Việt Di tức giận đến không biết nên phản ứng thế nào.

Anh đi theo xuống xe, “Công tắc trong nhà đều mở chứ?”

Kim Bối Nhi thông minh đương nhiên biết anh có ý gì, mở cặp sách ra tìm di động, bắt đầu làm theo những gì anh dạy cô lúc trước, mở ra hết tất cả công tắc trong nhà.

“Đều mở rồi.” Cô đắc ý bỏ điện thoại di động vào cặp sách.

Cổ Việt Di âm thầm quan sát cô, sự thông minh của cô đạt tới tiêu chuẩn của anh, nhưng chuyện cô gây ra không ở trong phạm vi anh có thể chấp nhận. “Không tồi, dạy em một lần là hiểu được thao tác.”

Kim Bối Nhi quay đầu đối mặt anh nhếch miệng cười, cười khê chỉ vào đầu mình, “Đừng xem thường chỉ số thông minh của tôi.”

Cổ Việt Di không để ý tới hành động cười khê của cô, xanh mặt đi vào trong, “Vào nhà.”

Giọng điệu lạnh lẽo kiên quyết của anh làm cho Kim Bối Nhi run run liếc anh một cái, vô tội chu cái miệng nhỏ nhắn, dậm chân thật mạnh vọt vào trong nhà, xoay người đi về phòng.

“Đứng lại!”

Một tiếng thét ra chấn động bước chân của cô, toàn thân Kim Bối Nhi run run một trận theo, xoay người nhìn anh. “Còn chuyện gì nữa?”

Cổ Việt Di kìm nén tức giận trong lồng ngực, ngồi trên sofa mềm mại xem xét Kim Bối Nhi, trầm giọng nói: “Hy vọng em có khả năng giải thích tốt chuyện ngày hôm nay.”

Giải thích? Con tức của Kim Bối Nhi lại lần nữa bị đẩy lên, “Tôi không cần thiết giải thích với chú.”

Hay ột cô bé cứng cỏi! Cổ Việt Di lạnh lẽo trừng mắt nhìn cô. “Tôi cho rằng cần thiết, bởi vì chuyện này khiến cho tôi bỏ hết công việc đang làm...”

Việc này cũng muốn đổ cô? Kim Bối Nhi nghe xong cơn tức lại lớn hơn nữa. “Tôi không mời chú đến trường học.”

Lửa giận của Cổ Việt Di nháy mắt dâng cao, cắn nhanh hàm răng khinh miệt nói ra: “Nếu em có thể an phận thủ thường, tôi vốn không cần đến trường học.”

“Tôi không mời chú đến trường học.” Kim Bối Nhi vẫn giữ câu nói kia, thuận tiện cho anh một cái nhìn khinh thường.

“Kim Bối Nhi...” Trong mắt Cổ Việt Di bắn ra lửa giận, cúi đầu về phía trước nhìn cô chăm chăm. “Em nhất định phải chọc giận tôi sao?”

Kim Bối Nhi không chút sợ hãi ngẩng đầu lên đối diện ánh mắt giận dữ của anh, “Không phải tôi muốn chọc giận chú, tất cả tôi nói đều là sự thật, tôi cũng không mời chú đến trường học.”

Bầu không khí trầm mặc, bọn họ nhìn chăm chăm lẫn nhau.

Cổ Việt Di không nghĩ rằng tính tình cứng rắn của cô không hề thua kém anh, hai người nếu vẫn giằng co tiếp như vậy cũng không phải cách hay.

Vì thế anh nghiêm mặt lạnh lùng tiến lên, “Chuyện hôm nay cứ quên đi, tôi hy vọng sau này sẽ không xảy ra nữa.”

Kim Bối Nhi liếc anh một cái, “Sẽ cố gắng”

Muốn dùng “Sẽ cố gắng” qua loa cho xong? “Tôi muốn nghe không phải sẽ cố gắng, mà là nhất định.” Cổ Việt Di không hề nhượng bộ, muốn bắt ép Kim Bối Nhi gật đầu.

Kim Bối Nhi nắm chặt tay, gầm nhẹ một tiếng: “Nhất định.”

Chuyện này trong hoàn cảnh mỗi người nhường một bước miễn cưỡng giải quyết.

Cổ Việt Di giãn mày (lông mày) ra, “Tuy rằng hôm nay em không đi học, nhưng thi cử cũng sắp đến, ở nhà vẫn phải ôn tập.”

Trên mặt Kim Bối Nhi bị ngạc nhiên, khiếp sợ che kín, hai vai nhún xuống, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Cổ Việt Di. “Hôm nay tâm trạng tôi đã tệ lắm rồi, không học không được sao?”

“Không được!” Cổ Việt Di kiên quyết từ chối lời van xin của cô.

“Không được?” Miệng Kim Bối Nhi cong lên, lộ ra vẻ mặt không thể tin.

“Không được!” Cổ Việt Di cứng rắn nhắc lại.

“Châm chước một lần cũng không được sao?” Kim Bối Nhi nhú mày, dùng bộ dáng nhu mì đáng yêu nhìn anh, hy vọng có thể giành được một tia thông cảm của anh.

Cổ Việt Di kiên quyết lắc đầu, “Không bàn bạc gì hết, lấy sách ra đây, tôi ôn bài với em.”

“Chú muốn giúp tôi ôn tập?” Cô cảm thấy rất kinh ngạc, “Chú không trở về công ty sao?”

“Hôm nay không đi làm, ở nhà giúp bà xã học bài.” Cổ Việt Di lạnh lùng nhìn cô.

Giúp bà xã học bài? Bà xã? Kim Bối Nhi hoang mang trừng mắt nhìn.

Xem bộ dáng ngẩn người ngu ngốc của cô, Cổ Việt Di bực bội nheo mắt, gầm nhẹ một tiếng: “Còn không mau lấy tập sách ra.”

“A”, hai chữ “bà xã” mẫn cảm làm ặt cô đỏ bừng, “Được rồi, tôi đi lấy sách ngay bây giờ”, cô xấu hổ đến mức chạy thật nhanh về phòng mình.

Sau khi bóng dáng của cô biến mất, ánh mắt Cổ Việt Di không còn sự lãnh lẽo, chỉ còn lại cười khổ bất đắc dĩ.

Cô có phải quên bản thân đã lập gia đình rồi hay không?

5. Chương 5

Sự kiện của Chu Đại Tràng truyền khắp toàn bộ trường học, vô tình tăng lên uy danh của Kim Bối Nhi, đồng thời cũng mang đến rắc rối lớn cho cô, học sinh trong trường, phàm là con gái đều tìm cô hỏi thăm tất cả những chuyện có liên quan đến Cổ Việt Di, thậm chí ngay cả hiệu trưởng cũng quan tâm cô nhiều hơn một phần.

Bởi vì có thầy giáo ở đó thấy hội trưởng hội phụ huynh Chu Á Đức xuất hiện như gió lốc, khi nhìn thấy Cổ Việt Di thì cung kính chào hỏi, mà Cổ Việt Di chỉ nói một câu đã khiến Chu Á Đức sợ tới mức toàn thân run lên, cho nên hiệu trưởng đối với thân phận của Cổ Việt Di càng cảm thấy tò mò.

Kim Bối Nhi cảm nhận sâu sắc áp lực và sự đáng sợ của lời đồn.

“Bối Nhi, sau khi tan học, chúng ta cùng đi xem phim nha?” Mĩ Mĩ thúc giục Kim Bối Nhi.

“Xem phim?” Kim Bối Nhi đầu tiên là vui mừng, nhưng lập tức chuyển thành bộ mặt tức giận vì gặp nạn.

“Uh, chúng ta đã lâu không cùng nhau xem phim.” Tú Tú ở bên cạnh ầm ĩ xem vào.

Cần gì nói xem phim, cô bây giờ giống như lính nhập ngũ, chuyện thứ nhất sau khi tan học về nhà chính là tìm Cổ Việt Di báo cáo cô đã về nhà.

Cổ Việt Di nói, trong khoảng thời gian trước khi thi đại học phải huỷ hết toàn bộ hoạt động giải trí, mệnh lệnh này phải đợi thi xong mới có thể bãi bỏ.

“Nghe nói bộ phim Tân Thượng Dương rất được khen ngợi” Mĩ Mĩ cực lực đề cử.

“Uh, không xem thật sự rất đáng tiếc.” Tú Tú cũng gia nhập đội hình thuyết phục.

Kim Bối Nhi nghe xong có chút động lòng, “Nhưng trong nhà có lệnh, trước khi thi phải huỷ bỏ tất cả loại hình giải trí.”

“Trong nhà? Cậu muốn nói đến chú bây giờ đang ở cùng cậu hả?” Tú Tú hỏi thăm.

Kim Bối Nhi gật đầu mạnh “Đúng vậy, chính ông chú đã ra lệnh.”

Để tránh những rắc rối nhiều không đếm được, Kim Bối Nhi lén lút sửa lại quan hệ của cô và Cổ Việt Di, tuy rằng không trải qua sự đồng ý của Cổ Việt Di, nhưng tin rằng anh ta hẳn sẽ không phản đối mới đúng.

Trước kết hôn hai người từng có hiệp nghị, cô phải giấu diếm quan hệ hôn nhân với Cổ Việt Di.

Mĩ Mĩ suy tư một lát, “Cậu có thể lừa chú ấy, dù sao một bộ phim cũng chỉ có hai tiếng hơn”

“Đạo ột thuốc, ma ột trượng, bằng trí óc của Kim Bối Nhi cậu còn sợ không lừa được chú ấy hai tiếng sao?” Tú Tú ở một bên tác động.

Kim Bối Nhi do dự suy nghĩ.

“Cậu quên rằng vai nam chính là người cậu thích nhất sao?” Tú Tú dụ dỗ lần nữa.

Nghĩ đến nam chính tươi cười mê người trong màn hình lớn, Kim Bối Nhi vốn dĩ không thể chống cự sự dụ dỗ kia. “Được, chúng ta đi xem phim.”

Cổ Việt Di suy nghĩ, từ sau khi Bối Nhi và anh kết hôn, hai người ở cùng một chỗ, ngoại trừ chuyện của Chu Thái Thường, Bối Nhi vẫn tuân thủ những quy định anh đặt ra.

Đồng thời anh còn phát hiện trong vẻ bề ngoài bướng bỉnh của Bối Nhi, cô có một cá tính trẻ con lương thiện, trong nhà cũng vì tiếng cười của Bối Nhi mà bắt đầu không còn lạnh lẽo, anh phát hiện bản thân càng ngày càng chờ mong đến giờ tan tầm về, càng ngày càng muốn về nhà sớm một chút, càng ngày càng muốn gặp cô sớm một chút. Cho dù cả người mỗi một về đến nhà, anh vẫn vô cùng vui vẻ lắng nghe những chuyện thú vị đã xảy ra trong trường học của cô, lẳng lặng nhìn cô trước mặt mình vui vẻ, bộ dáng mở miệng cười, một ngày mỗi một hòa tan trong tiếng cười sôi nổi của cô rồi lặng lẽ tan biến.

Anh quyết định hôm nay cho cô một bất ngờ, đó là về nhà sớm hơn cô, Bối Nhi có thể không cần dùng điện thoại báo cáo với anh, mà là trực tiếp gặp mặt báo danh.

Trên đường về nhà, anh cố ý mua dâu tây và hamburger Mc Donalds mà cô thích ăn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bây giờ chắc là cô đang trên đường về nhà.

Cổ Việt Di đoán Bối Nhi hiện tại ở đoạn đường nào, đột nhiên di động ở trên mặt bàn rung động, đồng thời phát ra tiếng nhạc tuyệt vời.

Cổ Việt Di mở di động ra, trong màn hình lập tức xuất hiện hình ảnh của Kim Bối Nhi.

“Hi, tôi tan học.”

“Tôi biết, bây giờ em đang ở đâu? Sắp về nhà chưa” Vui vẻ trong mắt Cổ Việt Di đã muốn lan đến bên miệng.

“Hôm nay tôi sẽ về nhà trễ một chút.” Kim Bối Nhi thanh thoi nói.

Trễ một chút? Ý cười bên miệng Cổ Việt Di bỗng chốc biến mất, nghi ngờ nhìn màn hình, “Em muốn đi đâu?”

“Tôi và hai bạn học bây giờ đang ở thư viện đọc sách, hai giờ sau sẽ về nhà.” Kim Bối Nhi duy trì bình tĩnh, giả bộ bình thản ung dung.

“Ở thư viện đọc sách?” Cổ Việt Di quan sát hoàn cảnh phía sau cô trong màn hình, “Được, hai giờ sau chúng ta gặp ở nhà.”

Kim Bối Nhi không nghĩ rằng có thể giấu diếm Cổ Việt Di dễ dàng như vậy, cười trộm bản thân mình thông minh. “Được, hai giờ sau tôi nhất định sẽ về đến nhà.” Cô vui vẻ ra mặt ngắt điện thoại.

Trong màn hình di động, phía sau Kim Bối Nhi xuất hiện người qua đường, trong tay cầm bắp rang, có đem theo Coca, cô vẫn dám nói mình ở thư viện đọc sách? Rõ ràng là mở to mắt nói nói dối.

Vì chứng minh phỏng đoán của mình, anh lập tức khởi động chức năng tìm kiếm, căn cứ biểu hiện trong bản đồ di động, vị trí của cô là ở một rạp chiếu phim.

Cổ Việt Di hơi nhếch môi tắt di động, “Cô bé đáng giận, ngang nhiên dám gạt tôi.”

Vừa xem phim xong, Kim Bối Nhi lập tức chạy về nhà, y theo lời hứa hai giờ sau về nhà, tuy rằng chỉ trộm hai tiếng đồng hồ, nhưng đối cô mà nói lại có thể trút được sự hậm hực bị giam cầm nhiều ngày.

Kim Bối Nhi dường như không có việc gì đi vào cửa, xẹt vào đáy mắt là gương mặt đang căng ra, từ trong ra ngoài hoàn toàn lạnh như băng, làm cho cô nhin không được cả người run lên, nhất là ẩn sâu trong đôi mắt kia hình như có một đám lửa giận đang cháy.

Trong lòng Kim Bối Nhi chấn động mạnh, thật cẩn thận nhìn anh, “Chú về nhà rồi?”

“Ừ.” Ánh mắt Cổ Việt Di lạnh như biển bắc cực.

Kim Bối Nhi chột dạ lảng tránh ánh mắt của anh, đôi mắt của cô trong lúc vô tình nhìn thấy dâu tây và hamburger trên bàn, tất cả đều là món cô yêu nhất.

Tươi cười rạng rỡ lan khắp gương mặt cô, nhin không được dụ dỗ nhảy đến trước bàn, “Là chú mua về cho tôi sao?” Cô ngồi xổm bên cạnh bàn nhanh chóng mở hộp dâu tây ra.

“Tất cả đều là của em.” Giọng của anh lạnh như mùa đông ở bắc cực.

Cõi lòng Kim Bối Nhi đầy vui sướng mỉm cười nhìn anh, “Cám ơn.”

Cổ Việt Di không đáp lại nụ cười của cô, ánh mắt lạnh như băng không chút cảm tình đánh giá cô, “Em đi thư viện đọc sách thật sao?”

Kim Bối Nhi đang cao hứng phần chần lầy một trái dâu tây đỏ tươi ướm át bỏ vào trong miệng, nghe giọng nghi ngờ của anh bỗng dừng bị sặc, “Chú, chú nói cái gì? Hôm nay tôi ở thư viện....” cô liên tục khụ vài tiếng.

“Còn muốn gạt tôi?” Một giọng nói nguy hiểm mang theo sự hoài nghi của Cổ Việt Di vang lên.

Chẳng lẽ anh đã phát hiện cô nói dối? Không thể nào? Không có khả năng....

Chẳng lẽ anh không chỉ có thần cơ diệu toán, còn cộng thêm Thiên Lý Nhân hay Thuận Phong Nhĩ?

“Tôi... Không có lừa chú nha?” Kim Bối Nhi chột dạ nhìn trộm anh.

“Nói! Em đi đâu?” Đôi mắt kia đã sắp phun ra lửa.

Đôi con ngươi lạnh lẽo kia làm cho da đầu cô tê rần, nhưng cô sẽ không ngốc đến tự tát vào miệng mình, thừa nhận với anh mình đã nói dối.

“Tôi đi thư viện có cái gì đáng tò mò.” Kim Bối Nhi vẫn đang kiên trì tới cùng.

Ánh mắt Cổ Việt Di thoáng buồn, lửa giận kinh người phụt ra, “Em nói dối!”

Mặt Kim Bối Nhi bỗng nhiên tái nhợt, hai mắt to như hạt châu thiếu chút nữa rớt ra, “Tôi, tôi, tôi, tôi không nói dối.” Cô thấp thỏm không yên bắt đầu lắp bắp.

“Còn chối cãi!” Cổ Việt Di tức giận từ sofa bật dậy, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ôm lấy thắt lưng cô rồi trở lại sofa, áp chế cô trên đùi.

Kim Bối Nhi trợn mắt há hốc mồm, còn chưa kịp hoàn hồn, cả người đã nằm trên đùi anh. Cô kinh ngạc vùng vẫy hai tay, hai chân lại đá lung tung, hét lên: “Chú muốn làm gì?”

“Hôm nay tôi không thể không dạy dỗ em thật tốt.” Sự lừa gạt của cô làm cho Cổ Việt Di giận tím mặt.

Bàn tay to hạ xuống, nặng nề đánh vào mông của cô.

“Chú đánh tôi? Ba mẹ tôi cũng chưa từng đánh tôi, chú vậy mà lại đánh tôi?” Kim Bối Nhi cắn răng hét lên.

Cô thử giãy giụa, nhưng tình thế bất đắc dĩ, người ta mạnh hơn, một cánh tay nặng như ngàn cân chặn cô lại, làm cho cô không thể nhúc nhích, đừng nói đến chạy thoát.

Bỗng nhiên, một bàn tay lại hạ xuống.

“Chú còn đánh?” Nước mắt thấm ướt hốc mắt.

Cổ Việt Di tức giận nhếch môi, biểu tình dữ tợn, “Tôi đã nói, sẽ dạy dỗ em thật tốt.”

Nói xong, tiếp tục đánh mông của cô.

Oa! Đau.....

Từ lúc cô còn nhỏ tới nay, cho tới bây giờ không có người làm nhục cô như vậy, cô thấy uất ức bắt đầu gào khóc lên. “Người ta chỉ đi xem một bộ phim, xem phim cũng không phải tội lớn ngập trời, hu hu hu...”

Rốt cục cũng nói thật, Cổ Việt Di dừng tay, cúi đầu nhìn kỹ Kim Bối Nhi đang nằm trên đùi mình. “Vì sao không nói thật ngay từ đầu?”

Vì sao? Anh còn không biết vì sao sao? Sợ anh tức giận cô mới phải lừa anh.

Kim Bối Nhi phát hiện bàn tay chặn trên lưng cô đã rút về, vừa khố sở vừa tức giận nhảy khỏi đùi anh, mắt ngấn nước, giận dữ trừng mắt với anh. “Tôi ghét chú! Ghét chú cực kì!” Nói xong, cúi đầu lấy tay ôm mặt chạy về phòng.

Một tiếng ghét anh, không hiểu sao làm cho lòng Cổ Việt Di hơi hơi rung động, cảm giác xa lạ này rung động anh.

Những phụ nữ anh từng tiếp xúc trong đời này, ai cũng thu hút hơn cô, ai cũng dịu dàng hơn cô, ai cũng biết lấy lòng anh hơn cô, nhưng không ai có thể làm lòng anh xao động.

Nhưng.... trong thoáng chốc lúc này, lòng anh hình như bị nước mắt Kim Bối Nhi lay động.

Anh nhúu mày suy tư, không rõ mình rốt cuộc bị trúng tà gì.

Cổ Việt Di đứng ngoài cửa phòng Kim Bối Nhi, đem lỗ tai dán trên cửa, trong phòng truyền đến tiếng nức nở làm cho anh không biết làm sao, sững sờ tại chỗ, nghĩ rằng: Có phải vừa rồi xuống tay quá nặng hay không?

Mười phút sau, tiếng khóc bên trong vẫn chưa ngưng, Cổ Việt Di không chịu nổi lương tâm cắn rứt, lén lút đẩy cửa bước vào phòng Kim Bối Nhi.

Chỉ thấy hai tay cô ôm đầu gối, vùi đầu ở giữa hai gối ngồi dưới đất, thân thể không ngừng run rẩy khóc thút thít, đáng về tội nghiệp làm cho người ta không nỡ trách cứ cô nữa.

Cổ Việt Di chỉ cảm thấy ngàn lần, vạn lần không biết phải làm sao, lòng anh không hiểu sao hung hăng co rút đau đớn, chậm rãi đi về phía Kim Bối Nhi, ngồi xổm bên cạnh cô “Đừng khóc nữa”. Giọng nói của anh đã hòa hoãn hơn nhiều so với lúc này.

Kim Bối Nhi vẫn chôn mặt như trước, bướng bỉnh vùng vẫy thân mình. “Không cần chú lo, tôi càng muốn khóc.” nói xong, không biết thật sự đau lòng hay là cố ý, khóc lớn tiếng hơn nữa.

Đối với phản ứng trẻ con của Kim Bối Nhi, Cổ Việt Di than nhẹ một tiếng, “Là em không đứng trước.”

“Cho dù là tôi không đứng trước, chú cũng không thể ra tay đánh người.” Giọng nói Kim Bối Nhi mang ghen ngào, ầm ục biện hộ.

Cô nói có vẻ cũng đúng, “Anh không nên đánh em, xin lỗi.”

Kim Bối Nhi tức giận ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt thấm ướt, cứng cổ nhìn anh, “Đánh người xong chỉ cần nói mình không đúng là được sao? Vậy chú để cho tôi đánh, tôi cũng nói tôi không đúng với chú.”

Con người đen của Cổ Việt Di liếc khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, “Chỉ cần em không khóc nữa, anh để cho em đánh.” (#Ami: anh hùng quá anh ơi)

Tiếng khóc im bật, Kim Bối Nhi không tin nhìn anh. “Thật sao?”

“Uh.” Cổ Việt Di bày ra vẻ mặt kiên quyết, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy (một lời nói ra, bốn ngựa khó đuổi).

“Được! Là chú nói đó nha.”

Kim Bối Nhi lập tức bật dậy, nâng tay lên...

Bàn tay của Cổ Việt Di duỗi ra, nháy mắt nắm chặt đôi tay nhỏ bé của cô, lập tức đứng lên.

“Chú đổi ý?” Không đánh người được khiến Kim Bối Nhi tức giận đến trừng mắt thật to.

“Anh không đổi ý, chỉ là muốn nói em biết – không được phép đánh mặt.” Cổ Việt Di buông tay ra, đứng thẳng chờ cô trút hết tức giận cùng ầm ục trong lòng.

Kim Bối Nhi cắn răng, đâm lung tung trên ngực anh, trên vai, muốn trả thù sự nhục nhã và tức giận không chỗ trút bỏ vừa rồi phải chịu.

Cổ Việt Di mím môi đứng vững như núi, tránh cũng không tránh đứng tại chỗ để cô đánh lung tung, chịu một đấm rồi một đấm, anh nhắm mắt lại không nhúc nhích nửa bước, mà lực của những cú đấm rơi trên ngực anh lại càng lúc càng nhẹ.

Kim Bối Nhi vừa đánh vừa thở, hai tay đã đánh đến phát đau, “Vì sao chú không né?” (#Ami: anh hùng mà...)

Anh mở to mắt nhìn cô chăm chú, “Chỉ cần có thể làm em hết giận, em cứ đánh hết sức đi.” Anh nắm bàn tay nhỏ bé cô buông xuống bên người áp vào ngực mình.

Trong phút giây này, cô như cảm nhận được sự yêu thương che chở của anh.

Kim Bối Nhi đột nhiên khóc, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt thấm ướt, nhìn đôi mắt đang tỏa ra ánh sáng khác thường, cho dù cô tức giận như thế nào cũng không ra tay được.

“Quên đi! Huề nhau.”

Cổ Việt Di lộ ra tươi cười hiếm có kéo cô vào lòng, dịu dàng ôm cô, cầm đặt trên đầu cô. “Nếu huề nhau, em không được giận nữa.”

“Uh” Kim Bối Nhi đã ngừng khóc từ lâu, sức lực toàn thân cũng đã hao hết, chỉ có thể mềm nhũn tựa vào ngực anh.

Tuy rằng trên danh nghĩa anh là ông xã của cô, nhưng cô vẫn là lần đầu được người khác phái ôm vào trong ngực, cảm giác này thật kỳ lạ, đồng thời hình như cũng có một cảm giác ngọt ngào lặng lẽ chảy qua trái tim.

Bàn tay của Cổ Việt Di lặng yên đặt lên mông của cô nhẹ nhàng xoa (#Ami: anh ăn đậu hũ nhé), hành động vô cùng thân thiết như vậy làm cho Kim Bối Nhi hoảng sợ, toàn thân bỗng dưng có một cảm giác mềm yếu kỳ lạ, nhưng cô không có ý tránh né.

“Còn đau không?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Thoáng chốc, hai đóa mây đỏ bắt giác nổi lên hai gò má của cô. “Không, không, không.... Đau.”

“Thật vậy chẳng?” Hơi thở ấm áp phất qua lỗ tai của cô.

“Uh.” Kim Bối Nhi cắn môi dùng sức lắc đầu, nhưng nghi ngờ trong lòng vẫn không thể bỏ được, cô thoáng nhường ra khoảng cách giữa hai người, sợ hãi nhìn anh. “Anh làm sao mà biết em nói.... Nói dối?”

Dù sao cô cũng có nói dối, là cô sai trước, tự kiểm điểm, cô xấu hổ gục đầu xuống.

Cổ Việt Di dùng tay nâng cằm của cô lên, “Em không phải đi thư viện, mà là chạy đi xem phim đúng không?”

Ngay cả việc này anh cũng biết? Kim Bối Nhi không thể tin nhìn anh. “Làm sao anh biết?”

“Di động nói cho anh biết.” Ngẫm lại cũng không cần thiết gạt cô.

“Di động?” Kim Bối Nhi mở to hai mắt, bộ dáng không tin.

“Anh nhìn trên màn hình phát hiện cảnh tượng sau lưng em không giống với thư viện, cho nên anh dùng chức năng tìm kiếm của di động xác định chỗ của em.” Cổ Việt Di thẳng thắn, thành khẩn nói tất cả với cô.

“Suy nghĩ cả nửa ngày, thì ra là di động tiết lộ bí mật.” Kim Bối Nhi giật mình tỉnh ngộ.

“Anh từng nói với em, di động này là sản phẩm mới công ty vừa nghiên cứu ra, thế giới chỉ có hai cái của em và anh, may mắn là lần này nghiên cứu phát minh thành công, anh mới có thể chắc chắn biết được tung tích của em.” Nếu đã nói muốn nói thật, Cổ Việt Di thẳng thắn giải thích rõ ràng.

“Vì sao muốn biết tung tích của em? Chẳng lẽ anh vẫn không tin em?” Kim Bối Nhi vừa sợ hãi cũng vừa đau lòng hỏi.

Mặc dù cô với anh chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực, nhưng cô vẫn tuân thủ các quy định của anh.

“Không phải không tin em.” Cổ Việt Di đưa tay ôm mặt Kim Bối Nhi, “Anh lo lắng an nguy của em, sợ một ngày kia việc kết hôn của chúng ta bị bại lộ, đội chó săn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em, cho nên anh không thể không chú ý an toàn của em.”

“Là như vậy sao?” Kim Bối Nhi vừa nghi ngờ, vừa tin tưởng nhìn anh.

“Là thật, hãy tin anh.” Thanh âm dịu dàng mềm nhẹ như lông chim nhẹ nhàng bay xuống.

“Uh, em tin anh mà.” Kim Bối Nhi bất đắc dĩ thì thào nói.

“Đã qua giờ ăn tối rồi, em đói bụng không?” Cổ Việt Di quan tâm hỏi.

Đôi mắt Kim Bối Nhi mở to đảo một vòng, cô đã đói bụng từ lâu, nhưng mà tự nhiên không muốn rời bỏ vòng tay ấm áp, hai tay vẫn ôm thắt lưng anh. “Đói bụng, em nhớ bên ngoài còn có một cái hamburger.”

“Hai người ăn một cái hamburger? Không được” Cánh tay nhỏ bé của cô vòng trên lưng, làm cho trong lòng Cổ Việt Di có một cảm giác ngọt ngào nói không nên lời, anh nhẹ nhàng vén những sợi tóc trên trán cô. “Ngẩng lại xem, muốn ăn cái gì?”

“Cái gì cũng có thể chứ?” Bên môi Kim Bối Nhi khẽ mỉm cười.

Một đôi mắt vô cùng ngây thơ chăm chú nhìn mình, làm cho ngực Cổ Việt Di không khỏi lo lắng, “Cái gì cũng có thể, chỉ cần em muốn ăn, em thích ăn, anh nhất định sẽ ăn cùng em.”

“Thật chứ?” Kim Bối Nhi vui sướng mở to mắt.

“Đương nhiên là thật!” (#Ami: anh đã lọt vào một cái bẫy rất ngọt ngào)

Kim Bối Nhi không đi nhà hàng cao cấp ở khách sạn năm sao, ngược lại chọn quán nhỏ ở chợ đêm, việc này đối với Cổ Việt Di là trải nghiệm mới, lần đầu thử ném thử, ngay từ đầu anh còn hơi do dự.

Tiếp theo đó, anh lo lắng vệ sinh ở chợ đêm, sợ nguyên liệu nấu ăn không mới, sợ quá trình nấu không hợp vệ sinh, lại sợ hoàn cảnh mang đến vi khuẩn; Nhưng nhìn Kim Bối Nhi cứ đến một quán lại một quán ăn ngon lành, làm anh có chút động lòng.

Kim Bối Nhi cầm một xâu thịt gà đưa tới trước mặt anh, “Ném thử xem, hương vị thật sự rất tuyệt.”

Cổ Việt Di kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không thể gần) nhìn xâu thịt gà, “Anh không ăn, không biết thịt gà này có làm sạch hay không?”

“Có làm sạch hay không?” Tò mò chờ giải thích.

Cổ Việt Di mặt như gặp nạn nói: “Không biết trước đó có rửa sạch hay không, anh nghe nói có những kẻ gian thương dùng thuốc ngâm thịt gà, làm cho thịt gà thoát nhìn vừa mềm vừa bóng.”

“Nè, điều này anh có thể yên tâm, quán này trước kia em vẫn thường đến, ông chủ ở đây tuyệt đối không làm ra chuyện này.” Kim Bối Nhi nháy mắt mấy cái, mỉm cười cam đoan với anh, “Yên tâm ăn đi, đừng quên, anh nói muốn cùng ăn với em.”

Cổ Việt Di không lay chuyển được Kim Bối Nhi, cố gắng ăn xâu thịt gà, trong phút chốc vị ngon của gà nướng chinh phục vị giác của anh, làm ất anh nhất thời sáng lên. “Mùi vị thật sự không tệ.”

“Em không gạt anh mà.” Kim Bối Nhi nhẹ nhàng cười với anh.

Cứ như vậy, Cổ Việt Di có kinh nghiệm lần đầu tiên dạo chợ đêm, ăn đồ chợ đêm trong cuộc đời này, đồng thời cũng vô tình tăng thêm cảm tình của hai người. Cổ Việt Di hào phóng nắm tay Kim Bối Nhi, đi hết quầy này đến quầy khác, thưởng thức các món ngon khác nhau, chơi trò chơi trong chợ đêm.

“Em muốn con gấu bông kia.” Ánh mắt Kim Bối Nhi nhìn chằm chằm phía trước, ngón tay chỉ con gấu bông to dưới đất.

Cổ Việt Di cầm mấy cái vòng mây trong tay, tập trung tinh thần ngắm vào con gấu bông mà Kim Bối Nhi chỉ.

Vòng nhỏ tung đi, chạm vào con gấu lại bật trở ra.

“A, thiếu chút nữa.” Kim Bối Nhi thất vọng than thở.

“Không sao, thử lại lần nữa, anh nhất định sẽ bắt được nó.” Vì không để Kim Bối Nhi thất vọng, Cổ Việt Di quyết định cố gắng không ngừng.

Thử một lần rồi một lần, giọng ca thán thất vọng của Kim Bối Nhi không ngừng vang lên bên tai Cổ Việt Di.

Cuối cùng, Cổ Việt Di đem hy vọng gởi gắm cho chiếc vòng cuối cùng trên tay, anh dốc toàn lực tung đi..

Chỉ thấy chiếc vòng xoay xoay trên đỉnh đầu con gấu bông, Kim Bối Nhi mở miệng la lên, “Trúng rồi! Trúng rồi! Trúng rồi!”

Chiếc vòng giống như bị làm phép, cuối cùng cũng lọt vào đầu của con gấu bông.

Kim Bối Nhi vui vẻ nhảy lên, “Yeah!”

Lấy được con gấu bông từ trong tay người bán, Kim Bối Nhi vui vẻ đem nó ôm vào trong ngực.

Cổ Việt Di buồn cười nhìn Kim Bối Nhi. “Một con gấu bông khiến cho em vui vẻ như vậy, lần khác anh mua mười con đem về, cho em chơi thỏa thích.”

“Không cần, cảm giác không giống.” Kim Bối Nhi một mực từ chối, nghiêng đầu nhỏ qua cười ngọt ngào đáp lại: “Em thích cảm giác không dễ dàng có được này, dễ dàng có thứ gì đó, sẽ không làm cho người ta quý trọng.”

Nụ cười ấm áp ngọt ngào kia, khiến cho Cổ Việt Di nhìn thấy có chút hoa mắt say mê, có lẽ chính cô không biết, cô đã lặng lẽ tiến vào lòng anh.

Cổ Việt Di đưa tay ôm vai cô, “Chơi lâu như vậy, có thể về nhà chưa?”

“Uh.” Kim Bối Nhi vui vẻ gật đầu.

“Hôm nay chơi vui không?” Không biết từ khi nào, anh bắt đầu rất để ý cảm giác của cô.

“Vui vẻ cực kỳ.” Kim Bối Nhi mở cờ trong bụng, nở nụ cười hồn nhiên tinh khiết.

Ngồi lên xe, Kim Bối Nhi liên tục ngáp vài cái, về nhà, đầu của cô dựa vào trên cửa kính xe, không biết đã chu du đến đất nước nào. Cổ Việt Di không muốn đánh thức cô, đem đầu của cô dựa vào lưng ghế, anh xuống xe mở cửa, dịu dàng ôm cô vào lòng.

“Về nhà rồi!”

“A...” gần như không tiếng động đáp lại, “Gấu bông... gấu bông của em”

Cổ Việt Di thấy buồn cười, thế nhưng còn nhớ rõ gấu bông, với tay tóm lấy áo con gấu bông, ôm cô và cả gấu bông về phòng.

Đi đến bên giường, anh vốn định buông Kim Bối Nhi xuống, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên ngực bỗng dưng gợi lên một cảm giác kỳ lạ trong lòng anh, khiến anh không muốn buông cô ra. Cổ Việt Di đơn giản ôm Kim Bối Nhi ngồi trên giường, anh đưa tay ra, dùng ngón tay vén sợi tóc của cô, nhẹ nhàng vỗ về đùa giỡn khuôn mặt non nớt kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào ngực giống con mèo lười cọ xát, khiến cho người khác có cảm giác tim đập loạn, trong lòng nhộn nhạo, làm cho anh dường như không chịu được.

Cổ Việt Di cố gắng kiềm chế dục vọng của mình, hít vào thật sâu.

Không được! Cô ấy còn quá nhỏ, cô ấy còn phải đến trường, cô ấy còn phải.....

Mặc dù biết rõ vạn lần không thể, nhưng anh vẫn kim lòng không được bị cô hấp dẫn, đem những ngón tay ngọc thon dài của cô nắm chặt trong bàn tay, đưa lên miệng hôn.

Thừa dịp bản thân còn chút lý trí, Cổ Việt Di đem Kim Bối Nhi đặt trên giường, dịu dàng hôn lên trán của cô một cái. “Bà xã, ngủ ngon”

“Uh, ông xã, ngủ ngon.” Kim Bối Nhi xoay người quay mặt bên kia.

Cổ Việt Di ngẩn ra! Cô gọi anh.... Ông xã?

Miệng anh khẽ mỉm cười hưng phấn khó hiểu, cúi người bên tai cô nhẹ giọng: “Mặc kệ em tỉnh hay là nói mớ, anh đều thích nghe, bà xã.” Anh nhẹ nhàng hôn lên hai má của cô, xoay người sung sướng bước ra khỏi phòng Kim Bối Nhi.

Kim Bối Nhi đang nghiêng người ngủ nghe thấy tiếng đóng cửa phòng, chậm rãi mở to mắt, anh vừa mới ở bên tai cô dịu dàng nhẹ giọng, làm cho tim của cô đập nhanh, một niềm vui sướng ấm áp lan trong lòng cô.

“Ông xã.” Cô nhẹ giọng nỉ non.

Cảm giác này thật rất quái lạ, thật ra cô rất thích gọi thân mật như vậy.

6. Chương 6

Tiếng chuông tan học vừa vang, Mĩ Mĩ và Tú Tú lập tức như ngư bì đường (giống kẹo mè xừng) dán vào Kim Bối Nhi. (ngư bì = da trâu á)

“Bối Nhi, hôm nay chúng ta cùng đi...”

Không đợi Mĩ Mĩ nói xong, Kim Bối Nhi kiên quyết lắc đầu. “Từ hôm nay trở đi, tớ sẽ không đi đâu hết, tớ phải về nhà học bài.”

Về nhà học bài? Tựa như trời nắng đột nhiên nổi sấm, Mĩ Mĩ và Tú Tú giật mình thiếu chút nữa rớt mất ra.

Về mặt Tú Tú khoa trương đưa tay sờ trán Kim Bối Nhi, “Cậu không bị sốt chứ? Sao đột nhiên lại nói phải về nhà đọc sách?”

“Đúng vậy, sao cậu lại đột nhiên đổi tính?” Mĩ Mĩ kinh hô theo.

Kim Bối Nhi ung dung nói: “Phải vậy thôi, bây giờ cách kỳ thi đại học chỉ còn vài ngày, tớ muốn ở nhà cố gắng thật tốt.” Nói xong mỉm cười, “Chẳng lẽ các cậu không muốn học đại học sao?”

“Muốn chứ, tùy ý thi vào một trường là được rồi, dù sao cũng chỉ muốn lấy bằng thôi.” Mĩ Mĩ không cần, nhún nhún vai.

Kim Bối Nhi thì không tùy tiện như vậy, liếc Mĩ Mĩ một cái, “Tớ không muốn bỏ qua kỳ thi đại học, cũng không dự định tùy ý chọn một trường.” Về mặt cô đứng đắn nhìn Mĩ Mĩ và Tú Tú, “Dù sao cũng nói các cậu biết, từ giờ cho đến khi thi đại học, tớ không muốn đi theo các cậu chơi bời nữa.” (hang out together... chả bik còn từ nào hay hơn hok =.= Hán Việt là tư hỗn)

“Chơi bời?” Tú Tú trừng mắt cứng miệng, quả thực không thể tin được nhìn Kim Bối Nhi. “Chỉ là ra ngoài đi dạo phố, xem phim thì đã gọi là chơi bời, cậu dùng từ có quá hay không đây.”

Kim Bối Nhi nặng nề than thở, “Tùy các cậu nói sao thì nói, từ giờ trở đi tớ muốn ở nhà học bài.”

Mĩ Mĩ và Tú Tú dùng vẻ mặt không còn gì để nói nhìn Kim Bối Nhi, các cô hiểu được một khi Kim Bối Nhi đã quyết định, mặc cho ai cũng không thể thay đổi quyết định của cô.

Bỗng dưng, điện thoại di động trong túi tiền phát ra tiếng vang, Kim Bối Nhi nghiêm túc lúc này giờ đã vui vẻ ra mặt, lấy di động ra: “Hi! Ông...” giật mình thấy Tú Tú và Mĩ Mĩ còn ở bên cạnh, cô vội vàng sửa miệng: “chú.”

Cổ Việt Di trong màn hình di động vốn là ôn hòa cười, nghe cô sửa miệng kêu anh là chú, vẻ mặt nháy mắt buồn bã, “Em...”

Mĩ Mĩ vừa nghe Kim Bối Nhi kêu chú, tò mò dựa sát vào Kim Bối Nhi, “Oa! Di động này thật rất phở trương, nhìn thấy được đối phương.”

Tú Tú cũng hiếu kỳ đến gần, ngón tay chỉ di động của Kim Bối Nhi, “Là thật nha”, cô lập tức chào hỏi Cổ Việt Di trong màn hình: “Hi, chú của Bối Nhi, cháu là bạn học của Bối Nhi gọi là Tú Tú.”

“A ha, chú, cháu là bạn học của Bối Nhi tên Mĩ Mĩ.” Mĩ Mĩ không kịp làm gì nhiều cũng bắt chước chào hỏi Cổ Việt Di.

Kim Bối Nhi vẻ mặt bất đắc dĩ vánh miệng nhìn Cổ Việt Di trong màn hình, giống như đang nói: Biết vì sao em sửa miệng chưa?

Cổ Việt Di tự nhiên hiểu được khó khăn của Kim Bối Nhi, trên mặt lan ra một nụ cười ấm áp. “Hi, Mĩ Mĩ, Tú Tú, xin chào.”

Một tiếng xin chào, khiến Mĩ Mĩ và Tú Tú mừng rỡ mở mắt cười.

Kim Bối Nhi ngượng ngùng nhìn di động chằm chằm, “Em lập tức về nhà.... học bài.” Cô bỏ đi xưng hô, còn cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối cùng.

Mĩ Mĩ và Tú Tú giống như hiểu được, thì ra là chú bắt Bối Nhi về nhà học bài.

Một chút ý cười ấm áp hiện lên trên môi Cổ Việt Di, “Buổi tối muốn ăn gì, anh gọi người mang về nhà.”

Gọi người mang về nhà? Kim Bối Nhi hơi nhăn mặt. “Tối nay anh không cùng ăn tối với em?”

Cổ Việt Di vẻ mặt xin lỗi nhìn Kim Bối Nhi, “Anh và Chính Khôi đang ở Cao Hùng, buổi tối không thể về kịp ăn cơm với em, vốn định mời Vũ Hi đi qua với em, nhưng Vũ Hi cũng bận đến không thể tách làm đôi.”

Xem ra mỗi người đều có việc, chỉ có cô nhẹ nhàng nhất, rảnh rỗi nhất, đột nhiên, cô cảm giác mình là sâu gạo nhàn rỗi nhất.

“Em có thể ở nhà một mình, không cần làm phiền chị họ.” Kim Bối Nhi thoải mái trả lời.

Cổ Việt Di có chút lo lắng, “Thật sự có thể?”

“Yên tâm đi!” Kim Bối Nhi kiên định đáp lại.

Cổ Việt Di nhếch môi cười, trong đôi mắt đen có độ ấm đốt người, “Buổi tối muốn ăn gì?”

Nhìn vào đôi mắt dịu dàng nóng bỏng kia.... Nguy rồi, cô đột nhiên cảm giác toàn thân có một ngọn lửa cháy lên.

Điều này thật là làm cô không nghĩ ra, cô chỉ nhìn anh qua màn hình, sao cũng có loại cảm giác kỳ quái này?

Ý cười bên môi Cổ Việt Di càng đậm, “Bối Nhi, em chưa nói anh biết, buổi tối muốn ăn gì?”

Ánh mắt anh, nụ cười của anh khiến đầu óc cô mơ màng. “Em....” Kim Bối Nhi dùng sức hít sâu, “Anh không cần gọi người mang đồ về, em có thể tự lo được.”

“Tự em đi ăn?” Cổ Việt Di đột nhiên có chút không an tâm, “Nếu không, anh bảo Hilton đưa phần cá kho tàu về nhà, hay em muốn ăn canh lục phúc không?”

“Không cần đâu, trên đường về em ăn tạm bát mì cũng được mà, vừa tiết kiệm tiền vừa gọn gàng, không cần làm phiền người ta đi một chuyến”, mặt Kim Bối Nhi lộ vẻ mỉm cười khéo léo từ chối.

“Được rồi, xử lý tốt chuyện ở đây, anh lập tức trở về.” Trong mắt Cổ Việt Di lộ ra một chút không yên tâm.

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa, nhanh chóng làm chuyện của anh đi.” Kim Bối Nhi quả quyết ngừng cuộc trò chuyện, trong lòng bàn tay nắm chặt di động, một chút lo lắng chảy qua trong lòng.

“Cho tớ mượn di động xem đi.” Mĩ Mĩ không chịu được tò mò, quần quýt lấy Kim Bối Nhi.

Tú Tú cũng cầu xin: “Đúng rồi, cho chúng tớ xem một chút thôi”

“Rất xin lỗi, không mượn được!” Kim Bối Nhi vẻ mặt nghiêm nghị bỏ điện thoại di động vào trong túi tiền.

“Keo kiệt.”

Mĩ Mĩ và Tú Tú cùng bắt mắt lâu bầu oán trách.

“Tớ keo kiệt vậy đó.” Kim Bối Nhi không quan tâm cười cười, “Không đùa với các cậu nữa, tớ phải về nhà.” Phất phất tay, cô lập tức xoay người đi ra cổng trường học, đón một chiếc taxi về nhà.

Mĩ Mĩ cùng Tú Tú ngậy người nhìn Kim Bối Nhi đi một cách dứt khoát, cùng nhau thầm nói chuyện không thể tin được – Bối Nhi thay đổi rồi!

Cổ Việt Di nhìn di động vui mừng nở nụ cười hiếm thấy.

“Xem ra cậu với Bối Nhi ở chung rất hòa hợp.” Trình Chính Khôi trêu chọc anh.

Nhớ tới bộ dáng giận dữ không chịu đi vào khuôn khổ của Cổ Việt Di lúc trước, bây giờ lại có thay đổi như thế thật sự khiến Trình Chính Khôi bất ngờ.

Trong đôi mắt thâm thúy của Cổ Việt Di cất giấu vài phần ý cười, “Con người sau khi ở chung một khoảng thời gian, sẽ nhận ra ưu điểm của đối phương.”

“Nghe cậu nói như vậy, giống như cậu đã nhìn thấy ưu điểm của Bối Nhi ?” Trình Chính Khôi cảm thấy thú vị nở nụ cười kì lạ.

“Một chút.” Cổ Việt Di không phủ nhận.

Trong lòng anh vô cùng rõ ràng, Bối Nhi là cô gái hồn nhiên nhất mà anh từng tiếp xúc qua, ở chung với cô, anh có thể hoàn toàn bỏ hết mọi cảnh giác, không gò bó mà tận tình cười vui.

“Xem ra bà mối Vũ Hi làm đúng rồi.” Trình Chính Khôi dùng ánh mắt thăm dò quan sát nét mặt thay đổi của Cổ Việt Di.

“Tớ chỉ có thể nói rất cảm ơn Vũ Hi.” Cổ Việt Di nhẹ nhàng băng quơ cho qua.

Trong lòng Trình Chính Khôi không khỏi ngẩn ra, “Việt Di, cậu không phải yêu Bối Nhi rồi chứ?”

Cổ Việt Di nhún mày cười yếu ớt, “Cậu có yêu Vũ Hi không?”

“Tớ dĩ nhiên yêu Vũ Hi, bằng không cũng sẽ không vì cô ấy buông tha cho cả khu rừng rậm.” Trình Chính Khôi kích động bảo vệ cảm tình của mình và Vũ Hi.

“Uh đúng vậy, ông xã yêu bà xã vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa (là lẽ tất nhiên).” Cổ Việt Di cười nhẹ.

Trình Chính Khôi tới bây giờ chưa từng nhìn thấy vẻ tươi cười thoải mái không hề che giấu, từ đáy lòng nở rộ trên mặt Cổ Việt Di.

Không hề nghi ngờ, nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng này là vì Bối Nhi mới có, anh tin chắc bạn tốt đã yêu Bối Nhi.

Trình Chính Khôi không thể tin liếc nhìn anh một cái, “Thật không dám tin cậu sẽ yêu một cô gái nhỏ hơn mình mười tuổi.”

“Trên đời không có chuyện không thể xảy ra.” Cổ Việt Di không e dè mở lòng trả lời.

“Uh, trên đời không có chuyện không thể xảy ra.” Trình Chính Khôi phải thừa nhận những lời này của Cổ Việt Di nói không hề sai, ít nhất trước mắt chính là một ví dụ.

“Hôm nay chúng ta không phải đến để thảo luận vấn đề cảm tình của tớ và Bối Nhi.” Cổ Việt Di không cười nữa, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Trình Chính Khôi, “Cậu chuẩn bị tiền đàm phán với nhà họ Cao chưa?”

[1] Canh lục phúc: nhìn thấy như có gà, nấm,

Trình Chính Khôi cũng nghiêm túc đáp, “Tất cả đều đã chuẩn bị xong.”

“Bây giờ chúng ta sẽ đến nhà họ Cao, việc này giải quyết càng sớm càng tốt, tránh rắc rối thêm.” Cổ Việt Di đứng dậy cầm áo khoác lên.

Trình Chính Khôi cũng cầm cặp tài liệu lên, trong lòng đầy cảm kích vỗ bả vai Cổ Việt Di, “Lúc này thật sự cảm ơn cậu góp sức giúp đỡ.”

Cổ Việt Di đối với sự cảm kích của Trình Chính Khôi, cười như không cười tròng mắt nhìn. “Coi như tớ đưa quà đền đáp các cậu tác hợp hôn sự của tớ và Bối Nhi.”

Trình Chính Khôi cười ha ha, “Thật sự là món quà lớn, tớ cảm ơn cậu trước.”

Kim Bối Nhi lười biếng tựa vào cửa sổ ngắm trông Cổ Việt Di về nhà sớm một chút.

Không phải nói sẽ mau chóng làm tốt công việc nhanh chóng về với cô sao? Đã qua mười giờ tối, còn chưa thấy bóng dáng của anh.

Muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng nghĩ có lẽ anh đang ở chỗ anh rể họ, bọn họ nhất định đang bàn việc, nếu quấy rầy họ, không biết có chọc giận anh hay không, ngấm lại đành thôi vậy.

Bỗng dưng, trên trời hiện ra một tia sấm sét làm người ta sợ hãi, Kim Bối Nhi sợ tới mức ngã trên sofa, vỗ mạnh ngực mình. “Đừng sợ, đừng sợ, chỉ là sấm sét.”

Vừa nói xong, trên trời lập tức vang lên một tiếng sấm ầm vang đình tai nhức óc.

“A!” Kim Bối Nhi sợ đến nỗi hai tay bịt chặt tai, nhảy dựng lên ngồi xổm (chồm hổm) trên ghế.

Còn chưa hoàn hồn lại từ trong sợ hãi, một tiếng sấm vang nhanh chóng truyền đến.

Kim Bối Nhi sợ tới mức oa oa kêu to, vội vàng vọt vào phòng, cả người co rúm lại trốn trong chăn.

“Ông xã..... Mau trở về đi” Cô nhin không được cúi đầu nước nỡ, chỉ hy vọng ông xã của mình mau chóng trở về.

Lúc này họ đang cùng nhà họ Cao trao đổi chuyện có liên quan đến việc nhượng lại cổ phần của điện tử Đại Phong, nhà họ Cao từng tranh chấp với Trình Chính Khôi về chuyện giá cả, được Cổ Việt Di hòa giải, hai bên đều có được công bằng, cuối cùng nhà họ Cao đồng ý bán 10% cổ phần của điện tử Đại Phong với giá một trăm ngàn.

Tất cả mọi việc đều đã hoàn thành thuận lợi, bây giờ điều duy nhất làm Cổ Việt Di lo lắng là Kim Bối Nhi ở nhà một mình.

Anh hứa sẽ mau chóng về nhà với cô, nhưng bây giờ đã mười giờ tối, không biết cô ngủ chưa?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Trình Chính Khôi nghe điện thoại, “Được, được, anh sẽ nói ngay với cậu ấy.” Sau khi anh ngắt điện thoại, vẻ mặt kích động đến gần Cổ Việt Di, “Việt Di, vừa rồi Vũ Hi điện báo bây giờ Đài Bắc đang có bão lại còn mất điện nữa.”

“Phải không?” Tin tức này làm cho Cổ Việt Di càng thêm bất an.

Đêm nay Cao Hùng không gió không mưa thời tiết mát mẻ, Đài Bắc lại có mưa to.

“Vũ Hi nói Bối Nhi từ nhỏ rất sợ sấm sét....”

Cổ Việt Di hoảng hốt, nín thở tay Trình Chính Khôi, “Cậu nói Bối Nhi sợ sấm sét?”

Trình Chính Khôi mở to hai mắt nhìn hành động đột ngột của Cổ Việt Di, “Không chỉ như thế, nó còn sợ tối, miễn bắc bây giờ đang mất điện...”

Cổ Việt Di kinh hoàng hít sâu một hơi, bỏ Trình Chính Khôi ra, một câu cũng không nói vội vàng lao ra khỏi nhà họ Cao.

Trình Chính Khôi bị hành động bất ngờ của Cổ Việt Di làm hoảng sợ, vội chạy theo. “Việt Di!”

Tiếng gọi kinh ngạc của anh và chiếc xe phóng nhanh cùng nhau biến mất trong bóng đêm.

Dọc theo đường đi Cổ Việt Di không ngừng gọi vào di động của Kim Bối Nhi, Kim Bối Nhi không hề nghe máy, càng khiến anh thêm lo lắng.

Anh đi vào sân bay nhỏ, bước nhanh đến quầy, vội vàng hỏi: “Có máy bay về Đài Bắc không?”

“Rất xin lỗi, thời tiết Đài Bắc không tốt, tất cả chuyến bay đều tạm thời ngừng bay.” Người bán vé khéo léo xin lỗi.

“Ngừng bay?” Cổ Việt Di hoảng sợ thở mạnh, “Bao giờ thì mới có thể khôi phục?”

“Điều này phải tùy theo thời tiết miền bắc.” Người bán vé lễ phép đáp lại.

Tùy theo thời tiết miền bắc? Vậy muốn kéo dài bao lâu?

Cổ Việt Di bất đắc dĩ cúi đầu suy tư một lát, từ Cao Hùng lái xe thẳng về Đài Bắc, cho dù anh dùng tốc độ nhanh nhất cũng vẫn cần ba, bốn giờ....

“Thưa anh, bây giờ có máy bay về Đài Trung, anh có muốn đi không?” Người bán vé nhìn thấy anh lo âu, vội vàng nhắc nhở anh có phương pháp khác.

“Lập tức bay sao?” Cổ Việt Di nóng vội hỏi.

Người bán vé cho câu trả lời thật khẳng định: “Lập tức bay”

“Được.” Cổ Việt Di không chút suy nghĩ gật đầu ngay.

Có thể tiết kiệm bao nhiêu thời gian hay bấy nhiêu, chỉ cần anh có thể trong thời gian ngắn nhất trở lại bên cạnh Bối Nhi là được.

Đến Đài Trung, Cổ Việt Di bao một chuyến taxi thẳng về Đài Bắc.

Khắp Đài Bắc một mảnh đen kịt, chẳng những mưa to, trên trời còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng sấm ầm vang. Vũ Hi nói Bối Nhi sợ sấm sét lại sợ tối, bây giờ tất cả mọi thứ đều đã xảy ra, anh thật sự rất lo lắng cho Bối Nhi, càng hối hận ngày nào không chọn cố tình chọn hôm nay xuống Cao Hùng.

Về nhà, may mắn trong nhà có nguồn điện dự trữ, mặc dù mất điện cũng không có ảnh hưởng, Cổ Việt Di dùng di động mở cửa ra.

“Bối Nhi.” Cổ Việt Di vẻ mặt lo lắng kêu to.

Trong phòng khách không có tiếng đáp lại, anh bắt đầu đi tới, chậm rãi bước đi, tìm kiếm bóng dáng Kim Bối Nhi khắp nơi. “Đáng chết! Bối Nhi, em thật ra đang ở đâu?”

Cuối cùng, anh đi vào phòng Kim Bối Nhi, đẩy cửa ra la lên: “Bối Nhi?”

Kim Bối Nhi đang co rúm lại trong chăn nghe thấy tiếng gọi dồn dập của Cổ Việt Di, vội vàng xốc chăn lên nhanh chóng nhảy xuống giường chạy về phía anh. “Ông xã.” Cô ôm chặt lấy Cổ Việt Di, tựa đầu chôn trước ngực anh nước mắt lã chã. “Cuối cùng anh cũng về rồi, hu hu....”

Cổ Việt Di cảm thấy đau lòng, biết cô bình yên vô sự anh mới yên lòng, ôm chặt Kim Bối Nhi đang sợ hãi, anh không ngừng hôn lên tóc cô. “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh xin lỗi.” một tiếng lại một tiếng xin lỗi cũng không thể xóa hết ân hận trong cõi lòng anh.

Kim Bối Nhi ôm chặt Cổ Việt Di, vùi đầu thật sâu trong ngực anh, tuyệt không dám thả lỏng, sợ trên trời lại toát ra sấm sét làm người ta sợ hãi.

Quả nhiên, mới nghĩ, trên trời lại vang lên một tiếng sấm long trời lở đất.

“A!” Kim Bối Nhi hoảng hốt thét lên, ôm chặt Cổ Việt Di, hai chân nhảy lên, giống như con gấu đang ôm chặt cây cổ thụ.

Cổ Việt Di đơn giản đỡ cô lên rồi ôm lấy cô, cho cô bám vào cổ anh, dịu dàng dỗ dành cô như dỗ trẻ con: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Hai tay Kim Bối Nhi ôm lấy cổ anh, giọng run run nói: “Đừng, đừng,...Đừng đi.”

“Yên tâm, anh sẽ không đi đâu.” Cổ Việt Di dịu dàng cam đoan với cô.

Ôm Kim Bối Nhi đi vào phòng anh, hai chân Kim Bối Nhi từ đầu đến cuối không hề buông xuống đất, Cổ Việt Di vui vẻ nhận lấy gánh nặng ngọt ngào này.

“Đêm nay ngủ phòng anh?”

Kim Bối Nhi không chút suy nghĩ liền gật đầu, “Chỉ cần anh không bỏ em, ngủ ở đâu cũng được.”

Cổ Việt Di dịu dàng ôm Kim Bối Nhi đến bên giường, xốc chăn lên buông cô xuống, sau đó kéo chăn lên cao. “Em nằm xuống trước.”

Về mặt Kim Bối Nhi hoảng sợ, hai tay nắm chặt tấm trải giường bên cạnh, “Vậy còn anh?” không phải muốn bỏ mặc cô chứ?

Sự nghi ngờ trên mặt cô làm cho Cổ Việt Di nhịn không được cười khở, xỏ áo sơ mi ra, “Anh đi tắm rửa, lập tức trở lại với em.”

“Vậy anh phải nhanh một chút, em sợ...” Ánh mắt hoảng sợ của Kim Bối Nhi liếc về phía ngoài cửa sổ.

Không cần nói, Cổ Việt Di biết Kim Bối Nhi sợ những tiếng sấm tiếp theo, vì thế dịu dàng vỗ về gương mặt cô. “Tim anh đi, anh sẽ không bỏ rơi em.”

“A, vậy anh mau đi tắm đi, nhanh lên!” Kim Bối Nhi bất an lo sợ thúc giục anh.

Cổ Việt Di vì không để Kim Bối Nhi lại bị dọa hoảng sợ, lập tức đứng dậy lấy áo ngủ vọt vào phòng tắm.

Nhưng anh chỉ vừa vào phòng tắm được hai phút, một tia chớp cắt ngang màn đêm, Kim Bối Nhi biết tiếp theo sẽ có những tiếng sấm, theo bản năng nhảy xuống giường vọt vào phòng tắm tìm kiếm sự che chở an toàn, vừa thấy Cổ Việt Di thì nhào vào trong lòng anh giải thích. “Sấm có sấm.”

@thewind: đang ráng cày ráng cày =]]

Hoho cảnh nóng đầu tiên trong truyện, dù cũng không phải nóng lắm =]]

Chương 6.3

Cổ Việt Di đứng dưới vòi nước tuông xối xả, bất ngờ thấy Kim Bối Nhi phóng vào, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo có tiếng sấm vang lên, đôi tay nhỏ bé của cô ôm chặt lấy anh không buông.

Nhưng chốc lát, tiếng sấm đã biến mất.

Lúc này Kim Bối Nhi mới phát hiện toàn thân mình ướt đẫm, đứng trước Cổ Việt Di toàn thân trần trụi, thân thể trần trụi của đàn ông cô xem trên áp phích (poster) không ít, nhưng thật sự thì chưa từng xem qua, hơn nữa cả người trần như nhộng thì lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Một cảm giác kì lạ dâng lên trong ngực, Kim Bối Nhi xấu hổ đến cả hai tai đỏ lên, chỉ có thể ngượng ngùng nghiêng đầu qua một bên. “Em, em, em..... em xin lỗi.” Cúi đầu một chút coi như giải thích, vội vã muốn lao ra ngoài.

Vừa sắp bước ra, đột nhiên cảm thấy áp lực trên lưng, một lực mạnh mẽ ôm lấy cô, kéo cô về phía sau.

“A.....” cô hoảng hốt kêu một tiếng, chưa kịp phản ứng, toàn bộ thân mình đã ngã vào lồng ngực rộng lớn.

Hai tay Cổ Việt Di vòng qua thắt lưng của cô, trói chặt Kim Bối Nhi, thân thể hai người dán chặt vào nhau, không chừa một khe hở, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng tiếng tim của nhau.

“Bà xã.”

Một tiếng gọi nhẹ khiến toàn thân cô tê dại, ngược đôi mắt mông lung nhìn anh, vì sao từ trước đến giờ cô không phát hiện ông xã thật sự rất đẹp trai.

Anh cúi đầu mỉm cười với cô, đôi môi ấm áp nồng nàn phủ lên môi cô.

Đầu tiên toàn thân cô cứng ngắc, nhưng mà trong nụ hôn dịu dàng của anh, chậm rãi thả lỏng thân thể cứng ngắc, cánh tay tự nhiên ôm lấy cổ anh, kiễng mũi chân đáp lại anh.

Sự non nớt của cô làm anh vui sướng, quyết định từ từ chỉ dẫn cô, đầu tiên anh dịu dàng mút, rồi tiếp theo điên cuồng triển miên đoạt lấy vị ngọt của cô.

Kim Bối Nhi vừa mừng vừa sợ nhìn anh, ánh mắt trong veo như nước chớp chớp. Thì ra đây là hôn môi?

Ngón tay Cổ Việt Di nhẹ nhàng vỗ về hai má của cô, tiếng nói dịu dàng vang lên: “Anh muốn em làm bà xã thật sự của anh.”

Kim Bối Nhi nhất thời không hiểu ý trong lời nói của anh, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh, “Bà xã thật sự?”

“Uh, bà xã thật sự.” Anh cười vô cùng dịu dàng.

“Em đã là bà xã của anh rồi nha.” Kim Bối Nhi vẫn không hiểu.

Cổ Việt Di bắt đầu cúi đầu, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, “Để chúng ta làm một đôi vợ chồng phù danh hữu thực.” (danh = danh tiếng, thân phận; thực = thực sự)

“Phù danh hữu thực?” Kim Bối Nhi dừng một chút, khi cô nghĩ ra, lập tức toàn bộ khuôn mặt ửng hồng.

“Bối Nhi.” Anh gọi cô rất nhẹ.

Kim Bối Nhi vừa ngẩng đầu, đôi môi đỏ mọng mềm mại chạm vào môi anh.

Lúc này cô không bối rối, chỉ mở to cặp mắt mông lung nhìn đôi mắt đen đang rực cháy kia.

Cổ Việt Di cúi đầu, mang theo tình cảm mãnh liệt kiềm chế đã lâu, dịu dàng yêu thương hôn cô, cô lại dùng toàn bộ tình yêu, nhiệt tình cùng dịu dàng đáp lại.

Chậm rãi cởi bỏ quần áo ướt sũng trên người Kim Bối Nhi, Cổ Việt Di ôm cô ra khỏi phòng tắm nhỏ. Anh cảm giác rõ ràng dục vọng trong thân thể đang điên cuồng khiêu khích, cảm giác này vượt xa dục vọng bình thường, mà là toàn tâm cần tình yêu của cô.

Cổ Việt Di đem cô đặt trên giường lớn mềm mại.

Kim Bối Nhi lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông cao lớn, ngạc nhiên mở to mắt, vẻ mặt chân thật này càng làm tăng sự yêu thương của anh.

“Bà xã.” Anh mắt hờn gọi nhẹ.

Kim Bối Nhi mở to hai mắt mông lung liếc nhìn anh, anh trước mắt thật sự làm cho người ta say mê, cảm giác khô nóng làm máu toàn thân giống như sôi trào trong chớp mắt, luồng khí nóng to lớn giống như muốn nứt ra.

Cổ Việt Di dịu dàng trìu mến hôn cô, một cảm giác chờ mong, hưng phấn mãnh liệt ập đến, nhưng anh vẫn quyết định sẽ chậm rãi dẫn dắt cô, từ từ thả lỏng cơ bắp cứng ngắc của cô, làm cho thân thể cô theo anh toàn tâm tham gia trò chơi tình yêu ấm áp mãnh liệt này.

“Bối Nhi, anh yêu em.” Cổ Việt Di ý loạn tình mê nói nhẹ bên tai cô.

Trong phút chốc, tình yêu và dục vọng cùng nhau dâng trào mạnh mẽ, tình cảm mãnh liệt dịu dàng nhau, hai người ôm nhau chìm vào tình dục vô tận, cả hai cùng trả giá, cùng nhau cuốn vào trò chơi tình yêu cuồng nhiệt, thể xác và tâm hồn kỳ diệu hợp làm một. (em chém 60% ^^)

Kim Bối Nhi cảm thấy rất chán, hôm nay là ngày nghỉ thứ hai, mà Cổ Việt Di phải đến công ty làm việc? Cô còn tưởng rằng anh sẽ ở nhà cùng cô ôn tập! Không biết là nguyên nhân gì, chỉ cần có anh bên cạnh, Kim Bối Nhi cảm thấy đọc sách không còn là việc nhàm chán, ngược lại gia tăng động lực học tập của cô.

Kim Bối Nhi buồn chán lấy tay chống đầu, chăm chú nhìn di động trên bàn một lúc lâu.

Anh lúc này đang làm gì? Họp sao?

Toàn bộ đầu óc đều là hình bóng của anh, hơn nữa không ngừng phỏng đoán bây giờ anh đang làm gì?

“Rất cuộc là việc quan trọng gì, không thể không tăng ca vào ngày nghỉ thứ hai?” Kim Bối Nhi bực bội, hít sâu, hai tay để trên mặt bàn, mắt vẫn nhìn di động trong tay.

Cô quyết định, nếu ở nhà không vui, không bằng tìm anh nói chuyện phiếm, có lẽ lúc này anh cũng rảnh.

Cô quyết tâm, lập tức mở di động bấm số điện thoại, điện thoại nhanh chóng được bắt lên, hình ảnh của anh lập tức xuất hiện trong màn hình.

“Bà xã.” Cổ Việt Di nhìn cô cười cười, lập tức cúi đầu nghiên cứu kế hoạch mới trước mặt.

Kim Bối Nhi nhìn thấy anh, tim hơi loạn nhịp, nhưng thấy anh mới lên tiếng liền vội vàng vùi đầu vào công việc, lập tức giận tái mặt, một bàn tay chống đầu chăm chú nhìn người đàn ông trong màn hình. “Ông xã, em buồn chán quá.”

“Buồn chán?” Cổ Việt Di kinh ngạc, nhưng anh chỉ nhếch miệng cười cười, “Hôm nay không muốn học bài?”

“Không muốn.” Kim Bối Nhi trả lời rất thẳng thắn.

Cổ Việt Di thừa dịp có chút rảnh rỗi, giương mắt nhìn cô, “Vậy em muốn làm gì?”

Kim Bối Nhi kinh ngạc trừng lớn mắt, lúc này anh không bắt cô tiếp tục đọc sách, ngược lại hỏi cô muốn làm gì?

Cơ hội khó có được, cô nhất định phải nắm bắt thật tốt. “Em muốn ra ngoài một chút.”

“Ra ngoài một chút?” Cổ Việt Di do dự nhíu mày, nhanh chóng đưa tay bóp trán, nhìn cô.

Kim Bối Nhi lộ ra dáng vẻ buồn chán khổ sở, cố gắng tranh thủ sự thương xót và yêu thương của anh, hành động kia đủ để lãnh giải thưởng Kim Mã. “Anh không ở bên cạnh em học bài không vô.”

Sự thật là như thế, có anh học bài với cô, cô mới có thể tập trung đọc sách, anh không ở bên cạnh, lòng của cô cũng đi theo bay ra ngoài.

Khoé môi Cổ Việt Di mỉm cười vui vẻ, “Được, hôm nay cho em nghỉ ngơi một ngày.”

“Thật sao?” rất khó có được, anh vậy mà đồng ý cho cô đi chơi một ngày.

“Hôm nay em sẽ làm gì?” Cổ Việt Di quan tâm lo lắng những gì cô sẽ làm.

Kim Bối Nhi suy nghĩ một chút, thật cẩn thận hỏi thử: “Em có thể đi đi dạo phố, xem phim không?”

Nhớ tới lúc trước lừa anh một chuyện, hại mộng của cô vô duyên bị đánh vài cái, lần này cô không muốn chuyện xưa tái diễn đâu.

Cổ Việt Di không chút lo lắng gật đầu đồng ý, “Có thể.”

“Thật vậy chăng?” Kim Bối Nhi kinh ngạc, vẻ mặt tươi cười mừng rỡ như điên.

“Điều kiện duy nhất là, trước bữa tối phải về nhà cùng nhau ăn cơm, được chứ?” Cổ Việt Di cực kì dịu dàng nói ra điều kiện.

“Được, có thể.” Kim Bối Nhi không chút do dự đồng ý.

“Vậy bữa tối chúng ta gặp lại.” Cổ Việt Di nhếch môi lộ ra nụ cười hiểu ý, lập tức cúp điện thoại.

“Uh.” Kim Bối Nhi vui vẻ nhảy cẫng lên hoan hô.

Khó có được một ngày nghỉ, Kim Bối Nhi nhanh chóng gọi cho bạn tốt Mĩ Mĩ, vui vẻ nói: “Mĩ Mĩ, có rảnh không? Hôm nay tớ có thể đi chơi.”

Nhưng không may Mĩ Mĩ lại rầu rĩ không vui trả lời: “Hôm nay là sinh nhật mẹ tớ, không thể ra ngoài.”

“Oh, không sao đâu, tớ sẽ tìm Tú Tú.” Kim Bối Nhi ngắt điện thoại, lại lập tức gọi cho Tú Tú.

“Tú Tú, chúng ta cùng đi dạo phố xem phim”

“Nhưng bây giờ tớ không ở Đài Bắc, tớ cùng người nhà đến nam bộ.” Tú Tú bắt đầu dĩ vãng dài.

“Uh, được rồi, chúc cậu chơi vui vẻ.” Giọng nói Kim Bối Nhi uể oải.

Khó có được một ngày nghỉ, ngẫu nhiên là bọn người Mĩ Mĩ không thể đi chơi cùng cô, lúc này tựa như có một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, khiến cô lạnh thấu tim.

Nhưng dù sao cũng là cô gái trẻ tuổi, cô nhanh chóng dẹp chán nản qua một bên. Khó có dịp ông xã hào phóng cho cô một ngày nghỉ, cô thật sự không muốn lãng phí cơ hội hiếm có này, mặc dù không có người đi với cô, Kim Bối Nhi vẫn quyết định đi chơi một ngày, thư giãn tinh thần một chút.

Đeo túi xách lên, cô tiến về khu vực phía đông mình yêu thích.

7. Chương 7

Kim Bối Nhi giống như con chim nhỏ vừa được thả khỏi lồng sắt, vui vẻ dạo phố, phấn khởi ngắm nhìn đồ trưng bày trong tủ kính của những cửa hàng trên đường, bất luận là quần áo, giày hay là đồ điện đều có thể hấp dẫn ánh mắt của cô.

Cô chỉ đơn giản là ngắm nhìn hoặc dạo chơi một cửa hàng nào đó, dạo một thì tìm một rạp chiếu phim đi vào, nghỉ chân một chút, ngồi máy lạnh, xem một bộ phim mới.

Có điều, từ đầu tới đuôi cô không thật sự để ý bộ phim đó đang chiếu cái gì, trong rạp chiếu phim nặng nề khiến cô chịu không nổi đi ra đầu tiên.

Tiếp theo lại tìm một quán cà phê ngoài trời, Kim Bối Nhi ngồi ở quán cà phê, chán ngán khuấy ly cà phê đá trước mắt, đột nhiên cô phát hiện mình không hề thích cuộc sống lãng phí thời gian này, lập tức đeo túi lên đến đây phố đối diện chuẩn bị kêu xe về nhà.

Đột nhiên, Kim Bối Nhi nhìn phía trước có một khối đá lớn sơn những chữ màu vàng – Công ty điện tử hữu hạn Hoàng Đình.

Cái tên quen thuộc này làm cho cô nhú mày, đây không phải công ty của ông xã sao?

Cho tới bây giờ cô chưa hề tới công ty của anh, cũng chưa từng hỏi những chuyện liên quan đến công ty anh, càng không nghĩ rằng công ty anh ở trong khu phần hoa náo nhiệt..

Kim Bối Nhi tò mò ngẩng đầu nhìn....

Oa! Công ty lớn như vậy, hoành tráng như vậy?

Lòng hiếu kỳ của cô bắt đầu sôi sục, đây thật sự là công ty của anh sao?

Vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, Kim Bối Nhi rất tự nhiên đi vào cửa lớn công ty, bảo vệ ở cửa lập tức ngăn cô lại. “Cô ơi, xin hỏi có chuyện gì?”

Kim Bối Nhi nhìn anh, mỉm cười không có ác ý, “Tôi muốn tìm người.”

Bảo vệ nhìn cô, không có ý đuổi cô, trên mặt hiện ra nụ cười thân thiện. “Mời đến quầy bên trong, tiếp tân ở quầy có thể giúp cô.”

“Cảm ơn.”

Kim Bối Nhi theo sự chỉ dẫn của bảo vệ bước vào công ty, đại sảnh công ty to lớn khí thế làm Kim Bối Nhi ghen hờn nhìn trần trời.

Cô ngạc nhiên nhìn xung quanh, thầm nghĩ có cần thiết đem công ty biến thành khách sạn ngắm cảnh không?

Cuối cùng Kim Bối Nhi hốt hoảng đến trước quầy, “Cô ơi, tôi muốn tìm người.”

Tiếp tân ở quầy nhìn cô, mỉm cười máy móc (ko thật, cười cho có thôi) rất chuyên nghiệp hỏi: “Xin hỏi là người ở bộ phận nào?”

Người ở bộ phận nào? Kim Bối Nhi sửng sốt một chút, tổng giám đốc thì xếp vào bộ phận nào? (#Ami: Chị cứ nói quách tên chồng chị ra cho rui =.=)

“Công ty lớn như vậy, nếu không biết người ở bộ phận nào, tôi cũng lực bất tòng tâm, không thể giúp cô tìm người.” Tiếp tân ở quầy bất đắc dĩ cười với cô.

“Uh, không sao, tôi gọi điện thoại hỏi anh ấy là người ở bộ phận nào.” Kim Bối Nhi lập tức xoay người, lấy điện thoại ra, vừa muốn gọi cho Cổ Việt Di.

Lúc này một phụ nữ trang điểm rất đẹp lướt qua sát bên người Kim Bối Nhi, khí thế lấn lướt người khác đi về phía quầy, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn giá trị. “Phiền cô thông báo quản lý Vi một tiếng, nói tôi muốn gặp tổng giám đốc Cổ.”

Cô muốn gặp tổng giám đốc Cổ? Kim Bối Nhi không kiềm được liếc cô thêm một cái.

Tổng giám đốc Cổ trong lời người phụ nữ này không phải là Cổ Việt Di chứ? Dù sao người họ Cổ cũng không nhiều lắm, lại trùng hợp là tổng giám đốc công ty này giống Cổ Việt Di.

“Rất xin lỗi, tổng giám đốc Cổ lúc này đang có việc, hôm nay đã nói là không tiếp khách lạ.” Tiếp tân ở quầy mỉm cười đáp lại.

Người phụ nữ kia chẳng những không biết khó mà lui, ngược lại vẻ mặt ương ngạnh, ngón tay mảnh khảnh chỉ vào cô tiếp tân, tinh tế nhàu mày. “Tin chắc tổng giám đốc Cổ nhất định sẽ gặp tôi, tốt nhất cô lập tức thông báo quản lý Vi một tiếng dùm tôi.”

Dáng vẻ kiêu ngạo làm cho Kim Bối Nhi khinh miệt liếc cô một cái, đột nhiên ánh mắt ngừng lại một chút, nhìn rõ ràng.... Người phụ nữ này rất quen mặt.

Suy nghĩ một lát, mắt Kim Bối Nhi đột nhiên trợn to, người phụ nữ này không phải lúc trước tán tỉnh Cổ Việt Di ở nhà chị họ sao?

Một tiếp tân khác trong quầy vội vàng ra mặt, giữ chặt nhân viên tiếp tân vừa rồi từ chối giúp người phụ nữ này thông báo Cổ Việt Di, nói thầm vài câu bên tai cô.

Trong phút chốc sắc mặt của cô tiếp tân vừa rồi liền biến đổi, vội vàng thay đổi giọng điệu, “Rất xin lỗi, tôi không biết là cô Eva, bây giờ lập tức giúp cô thông báo với quản lý Vi, quản lý Vi sẽ giúp cô nói với tổng giám đốc.”

“Như vậy còn tạm được, nhanh một chút.” Eva khinh thường liếc cô một cái.

Eva khí thế lấn lướt người ta, dáng vẻ kiêu ngạo, Kim Bối Nhi nhìn thấy tức giận, cầm di động ra đại sảnh, lập tức gọi điện thoại cho Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di cười nhìn Kim Bối Nhi một ngày đã gọi hai cuộc điện thoại cho anh, “Chuyện gì? Em không phải nói muốn đi dạo phố, xem phim sao?”

“Em đã đi dạo phố và xem phim một hồi, anh đoán bây giờ em đang ở đâu?” Kim Bối Nhi cố ý muốn thử anh.

“Ở đâu?” Cổ Việt Di rất tự nhiên cười nhạt,

“Anh xem.” Kim Bối Nhi đưa điện thoại di động lên cao quét sơ bên ngoài công ty, “Đoán được không?”

Cổ Việt Di thấy rõ ràng hình ảnh trong màn hình, không thể tin sợ run một chút, “Em đang ở dưới lầu công ty?”

“Uh.” đáp nhẹ một tiếng xem như trả lời, Kim Bối Nhi còn nói: “Vừa rồi cô tiếp tân trong công ty anh hỏi em anh là người của bộ phận nào, em không nói được....”

“Đừng nói nữa, em đến đại sảnh chờ một chút, anh lập tức gọi người đi xuống đón em.”

Cổ Việt Di lập tức cắt điện thoại, anh vội cùng khách hàng trong màn hình trực tuyến nói, “Rất xin lỗi, John, xin chờ một chút.” Anh ngẩng đầu chăm chú nhìn quản lý Vi Đức đứng trước mặt, “Vi Đức, bà xã của tôi ở đại sảnh, cậu lập tức đưa cô ấy lên.”

Vi Đức kinh ngạc sợ run một chút, “Bà xã của anh?” anh có nghe lầm hay không? Tổng giám đốc kết hôn khi nào?

“Đúng, cô ấy bây giờ đang ở đại sảnh, cậu mau đưa cô ấy lên.”

Cổ Việt Di lo lắng Kim Bối Nhi đứng trong đại sảnh.

“Vâng.” Vi Đức tuy rằng không hiểu gì cả, nhưng thấy bộ dáng sốt ruột của tổng giám đốc, vội vàng ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Ánh mắt Cổ Việt Di tiếp tục trở lại màn hình trực tuyến, “Rất xin lỗi, John, chúng ta tiếp tục đi.”

Nhưng John lại khẽ tươi cười, “Anh kết hôn khi nào, vì sao không nghe tin tức gì hết vậy?”

Cổ Việt Di không ngờ rằng trong lúc nóng vội mình đã tiết lộ bí mật, nhếch môi cười tự giễu. “Chúng tôi đến tòa án đăng kí, chờ sau khi cô ấy tốt nghiệp đại học thì mời khách sau.”

“Oh?” John có chút kinh ngạc, “Vợ của anh còn đang đi học?”

“Năm nay mới chuẩn bị thi đại học.” Cổ Việt Di giải thích đơn giản.

John nhất thời phát ra tiếng cười to ha ha, “Phần rượu mừng này còn phải chờ đến bốn năm.”

“Yên tâm, khi mời khách, tuyệt đối không thể thiếu anh.” Cổ Việt Di vẽ mặt trong sáng nhìn John.

“Tôi nhất định đến.” John vui vẻ ra mặt trả lời.

Cổ Việt Di không muốn Cổ Việt Di không muốn tiếp tục nói đến đề tài này ở đây, liền chuyển. “Được rồi, trở lại chủ đề, có liên quan lẫn hợp tác này...”

John thực rất hiểu biết ngăn chặn lời nói của anh, “Không được, hôm nay tạm thời không bàn chính sự, chị Cổ tới tìm, anh nên ở cùng chị ấy thì hơn.”

“Việc này hôm nay nhất định phải giải quyết.” Cổ Việt Di không muốn việc riêng ảnh hưởng việc công.

“Được được được, làm theo ý của anh đi, chỉ cần soạn kĩ hợp đồng gửi đến đây là được.” John sáng khoái trả lời.

Cổ Việt Di mỉm cười, “Khó có dịp anh sáng khoái như vậy, chút nữa tôi bảo Vi Đức soạn hợp đồng rồi gửi qua.”

“Được, cứ như vậy, bye.” John chấm dứt cuộc trò chuyện.

Lúc này, đèn đỏ của bộ đàm trên bàn lóe lên (nội tuyến điện thoại = điện thoại nội bộ, không hay lắm nên mình dùng từ tương tự)

Cổ Việt Di ấn phím bộ đàm “Chuyện gì?”

Tiếp tân ở quầy không nghĩ rằng tổng giám đốc sẽ tự tay nhận điện thoại, “Tổng giám đốc, cô Eva ở đại sảnh nói muốn gặp anh.”

Eva? Sao cô ta lại đột nhiên tới tìm anh?

“Cô nói bây giờ cô ta ở đại sảnh?” Lòng mảy mòi Cổ Việt Di nhướng lên một cái. 1c90aa807d0ee0502ccbb © DiendanLeQuyDon

“Đúng vậy.” Cô tiếp tân ngừng một chút, “A, tôi nhìn thấy quản lí Vi rồi.” Nói xong vội ngắt điện thoại.

Cổ Việt Di như nghĩ ra gì đó, “Không xong rồi.”

Anh đột nhiên nhớ rằng Vi Đức không biết Kim Bối Nhi nhưng lại biết Eva, cậu ta nhất định sẽ nhận sai người!

Nghĩ đến đây, Cổ Việt Di bước nhanh rời khỏi văn phòng, quyết định tự mình đi tìm Kim Bối Nhi.

Vi Đức dùng tốc độ nhanh nhất đi vào đại sảnh, liếc mắt nhìn thấy Eva diêm dúa động lòng người, mặt anh tươi cười kinh ngạc, thì ra Eva đã là vợ của tổng giám đốc.

Vi Đức đương nhiên mang bộ mặt tươi cười đi về phía Eva, “Chị Cổ, tổng giám đốc chờ chị ở văn phòng.”

Chị Cổ? Trên mặt Eva hiện rõ kinh ngạc, sợ hãi lẫn vui mừng. “Quản lí Vi, sao cậu lại gọi tôi là chị Cổ?”

“Tổng giám đốc gọi chị là bà xã, tôi đương nhiên phải gọi chị là chị Cổ rồi.” Vi Đức đem những gì mình nghe được nói lại.

“Thật sao? Việt Di gọi tôi.... Bà xã?” Eva tự mình cười duyên.

Trong lòng vui sướng khiến cô muốn lớn tiếng hoan hô, cuối cùng thì tức phụ cũng ngao thành bà bà (ngao =hâm, là việc lâu dài, con dâu (tức phụ) thành mẹ chồng (bà bà) đại ý là tình nhân thành bà xã á), chịu đựng vài năm rất cực cũng được đền bù xứng đáng.

“Chị Cổ, tổng giám đốc bây giờ đang ở văn phòng chờ chị.” Vi Đức kính cẩn lễ phép, không dám qua loa.

Eva vô cùng đắc ý liếc nhìn cô tiếp tân, “Tôi đã nói rồi, tổng giám đốc nhất định sẽ gặp tôi.” Sau đó thông dong nhìn về phía Vi Đức, “Quản lý Vi, chúng ta đi thôi.”

“Chị Cổ, mời.” Thái độ Vi Đức cung kính, không dám có chút sơ xuất nào.

Eva đắc ý ngẩng cao đầu, theo Vi Đức rời khỏi đại sảnh đi vào thang máy, cùng lúc cửa thang máy khép lại thì một cửa thang máy khác từ từ mở ra, Cổ Việt Di mặt mày sáng láng bước nhanh ra khỏi thang máy.

Nhân viên tiếp tân nhìn thấy Cổ Việt Di xuất hiện ai cũng lo sợ, “Tổng giám đốc, vừa rồi quản lý Vi đã đưa cô Eva lên rồi.”

Cổ Việt Di khoát tay ngăn cản cô tiếp tân giải thích, liếc mắt liền nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp quay lưng về phía đại sảnh, anh khẽ tươi cười, cố ý ho khan vài tiếng. “Bà xã.”

Nghe thấy tiếng gọi vô cùng thân thiết quen thuộc, Kim Bối Nhi xoay đầu, vừa nhìn thấy Cổ Việt Di lập tức nở nụ cười rạng rỡ, bước nhanh về phía anh. “Ông xã.”

Cổ Việt Di tươi cười dang rộng hai tay, Kim Bối Nhi lập tức nhảy bổ vào lòng Cổ Việt Di, ôm chặt lấy anh, ngẩng đầu lên trợn to đôi mắt sáng ngời nhìn Cổ Việt Di thản nhiên cười. “Lúc vô tình em đi qua nơi này thấy công ty nên mới muốn vào gặp anh, như vậy có làm cản trở công việc của anh không?”

“Không.” Ngón tay Cổ Việt Di dịu dàng vén sợi tóc trên trán cô, “Chơi vui không?”

“Không vui, không vui chút nào, sớm biết vậy em thà ở nhà, đi đến hai chân của em sắp gãy rồi.” Kim Bối Nhi phụng phịu than thở.

“Ồ?” Cổ Việt Di tươi cười hơn hở nhìn Kim Bối Nhi, “Anh kiểm tra xem có phải thật sự sắp gãy hay không.” Nói xong, không để ý hình tượng ngồi xổm xuống xoa xoa đôi chân nhỏ của Kim Bối Nhi, “Còn may, không làm sao cả.”

Thấy vẻ mặt như thật của anh, Kim Bối Nhi nhịn không được cười khanh khách, “Ông xã ngốc, nếu thật sự gãy, em có thể đứng ở đây sao?”

“Nói cũng đúng.” Cổ Việt Di đứng dậy xoa đầu cô, tự nhiên cầm tay cô, “Đi thôi, đến văn phòng của anh, em có thể ngủ ở văn phòng một chút, chờ anh xong việc thì cùng nhau về nhà.”

“Thật sự có thể?” Kim Bối Nhi rất hưng phấn.

“Cũng đã đến đây, có gì mà không thể, em đừng quên, em là vợ của tổng giám đốc nơi này, ai dám nói không với em.” Đôi mắt của Cổ Việt Di lộ ra vẻ cương chừu.

Kim Bối Nhi lại hoang mang nhíu mày, kiễng mũi chân bám vào bên tai anh nhỏ giọng hỏi: “Em muốn hỏi anh, vừa rồi cô tiếp tân ở quầy hỏi em anh là người của bộ phận nào, anh thật ra là tổng giám đốc bộ phận nào vậy?”

Cổ Việt Di bất ngờ liếc nhìn cô một cái, sau đó từ từ nhếch miệng cười khế, cuối cùng chuyển thành cười to.

Kim Bối Nhi kinh ngạc nhìn anh, “Không đúng sao?”

Cổ Việt Di vỗ vỗ hai má phấn nộn (đầy đặn) ửng đỏ của cô, trong mắt lộ vẻ trêu chọc, “Ở đây tất cả đều là của anh - ông xã em, em nói anh là người của bộ phận nào?”

Kim Bối Nhi nhất thời ngơ ngác trừng mắt nhìn, “Ở đây tất cả đều là....”

“Đúng vậy, bà xã tổng giám đốc của tôi, theo tôi vào phòng làm việc đi.” Trong mắt Cổ Việt Di thoáng hiện ra ánh sáng chưa từng có, nắm tay Kim Bối Nhi vẫn đang hết sức ngạc nhiên đi về phía thang máy.

Cổ Việt Di tự mình xuất hiện đã cũng làm cho những cô tiếp tân há hốc mồm rồi, càng khiến các cô kinh ngạc là, đây là lần đầu các cô nhìn thấy nụ cười trên mặt tổng giám đốc, hơn nữa còn là tươi cười sáng lạn

có thể xuyên qua cả tầng băng, các cô càng cảm thấy không thể tin được là, tổng giám đốc thế nhưng không để ý hình tượng lấy lòng người trong miệng anh gọi là bà xã.

Bà xã? Cô gái kia là vợ của tổng giám đốc?

Vậy cô Eva thì sao? Vừa rồi các cô rõ ràng nghe quản lí Vi gọi cô Eva là chị Cỏ, rốt cuộc thì ai mới thật sự là bà xã của tổng giám đốc?

Nếu cô gái tổng giám đốc tự mình đón tiếp là vợ của tổng giám đốc, tuổi của người này thoạt nhìn không lớn..... Vấn đề là tổng giám đốc kết hôn khi nào?

Vi Đức nhận mệnh lệnh của Cỏ Việt Di, đến đại sảnh công ty dẫn Eva lên văn phòng tổng giám đốc, đẩy cửa vào văn phòng, chợt phát hiện Cỏ Việt Di không ở trong phòng.

Evanhắn mặt nhú mày, “Quản lí Vi, không phải cậu nói tổng giám đốc đang ở văn phòng chờ tôi sao?”

“Tổng giám đốc thật sự nói vậy mà.” Vi Đức cũng thấy buồn bực.

Tổng giám đốc rõ ràng nóng lòng như lửa đốt bảo anh đưa bà xã anh ấy đến văn phòng, vậy mà lúc này tổng giám đốc lại không thấy bóng dáng!

Đôi mắt long lanh của Eva xao động, khoát tay với Vi Đức, “Không sao, tôi chờ anh ấy ở đây.”

Vi Đức vội vàng tiến lên cung kính tiếp đón: “Xin hỏi chị muốn uống gì ạ?”

Trái một tiếng chị Cỏ, phải một tiếng chị Cỏ, khiến Eva lòng như nở hoa, “Tôi muốn uống....”

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra một khe hở, cùng lúc nghe được tiếng cười khanh khách của một cô gái vọng vào.

“Thả em xuống, ngộ nhờ người ta nhìn thấy sẽ bị cười.”

“Anh không thả em xuống đâu, là em nói chân sắp gãy, anh sợ nhờ thật sự gãy thì làm sao bây giờ?”

Đây là giọng của Cỏ Việt Di?

Ánh mắt kinh ngạc của Eva và Vi Đức cùng nhìn về phía cửa văn phòng.

Cỏ Việt Di dùng lưng đẩy cửa văn phòng ra.

“Nếu thật sự gãy, cho dù anh không ôm em, em cũng sẽ dựa vào anh cả đời!” Kim Bối Nhi bướng bỉnh lắc đầu cười duyên.

Trong phút chốc Eva và Vi Đức hoàn toàn choáng váng, bọn họ dĩ nhiên thấy một cô gái hai tay ôm cổ Cỏ Việt Di, hai chân vòng quanh thắt lưng Cỏ Việt Di, Cỏ Việt Di còn vô cùng vui vẻ ôm cô gái vào.

Qua vai Kim Bối Nhi, Cỏ Việt Di nhìn thấy Eva và Vi Đức đang ngây ra như phỗng, không thể không tạm thời giấu đi tiếng cười, nói nhỏ như thì thầm nhắc nhở Kim Bối Nhi: “Bà xã, thật sự bị người ta nhìn thấy rồi.”

“Ặc, phải không?”

Kim Bối Nhi hoảng sợ lập tức quay đầu, thấy vẻ mặt giận dữ của Eva với vẻ mặt lúng túng của Vi Đức, cô bối rối vội vàng nhảy xuống, liếc xéo anh, trách móc. “Đều là tại anh, việc này thật sự hại chết người đó.”

Bộ dáng e lệ của Kim Bối Nhi khiến Cỏ Việt Di nhìn thấy không thể không mỉm cười, dùng sức ôm bả vai của cô. “Yên tâm, không ai dám cười em.”

Đáng ghét! Cỏ Việt Di lại ở trước mắt cô diễn một màn bắt cá hai tay.

Hai mắt Eva thoảng chốc dấy lên một ngọn lửa giận, cố gắng áp chế tức giận bước đến dùng giọng điệu dịu dàng nhất nhẹ gọi: “Việt Di, cô ấy là....”

Cỏ Việt Di vẻ mặt tự nhiên nhìn Eva liếc mắt một cái, “Sao cô lại tới đây?”

Kim Bối Nhi trừng mắt nhìn Eva, chính là cô ta!

Cô không thể quên bộ dạng kiêu ngạo ương ngạnh không coi ai ra gì ở đại sảnh lúc này của Eva, tức giận bùng lên trong đáy mắt, cổ ý ngẩng chiếc cằm tinh xảo, thẳng lưng như đang nghênh chiến.

Cổ Việt Di mỉm cười nhìn Kim Bối Nhi đột nhiên trở nên cứng nhắc, “Sao vậy? Xem vẻ mặt em, giống như có người làm chuyện có lỗi với em.”

Kim Bối Nhi không nói, ánh mắt tức giận thoáng nhìn bên cạnh.

Cổ Việt Di đoán ra nguyên nhân tức giận của Kim Bối Nhi, cố gắng hạ giọng, dịu dàng trấn an bên tai cô: “Em đến xô pha bên cạnh nghỉ ngơi một chút đi.”

Nhìn Kim Bối Nhi bực mình vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, vẻ mặt tức giận vừa thấy đã hiểu ngay, Cổ Việt Di đã đoán được vài phần, phản ứng rất nhanh ôm vai của cô, nói nhỏ bên tai cô: “Ông xã này... Yêu nhất là em.”

Lúc này không chỉ yêu cô mà là yêu cô nhất! Sự tức giận trên mặt Kim Bối Nhi chuyển thành nghi ngờ, thấy trong đôi mắt của Cổ Việt Di tràn đầy thâm tình, nghi ngờ nháy mắt tan rã. “Được, em lại xô pha ngồi nghỉ.”

Cô ngồi trên xô pha, hai tay vòng trước ngực nhìn Eva chằm chằm, Cổ Việt Di sao lại không biết bà xã đang ghen, chỉ vẻ mặt này cũng đủ để chứng minh trọng lượng của anh trong lòng Kim Bối Nhi; Giờ phút này tim anh như có một dòng mật ngọt chảy qua.

Lúc này, Eva cảm thấy cực kì ghen tỵ, sự đố kỵ đó lặng lẽ gặm nhấm toàn thân, đôi mắt mê hoặc kia bật ra tia lửa không chịu thua thiệt, ngón tay chẳng hiểu tại sao chỉ vào Kim Bối Nhi - người cướp vị trí của cô. “Việt Di, cô ấy là ai?”

Cổ Việt Di không để ý tới sự tức giận của Eva, chỉ lo cởi áo khoác, dịu dàng dỗ dành Kim Bối Nhi: “Đi chơi cả ngày đã mệt rồi, nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Kim Bối Nhi nhìn anh, thở phì phì vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghe lời nằm trên xô pha.

Cổ Việt Di lấy áo khoác vừa cởi ra đắp lên người cô, nhẹ nhàng hôn lướt qua trán của cô, rồi vỗ vỗ mặt cô. “Ngủ một chút đi.”

“Uh.” Kim Bối Nhi vui vẻ mỉm cười trở lại.

Cổ Việt Di sắp xếp cho Kim Bối Nhi xong, lập tức đứng dậy, lạnh lùng trừng mắt nhìn Eva, “Tôi mời cô đến đây sao?”

Kim Bối Nhi tuy nằm trên xô pha không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của anh, nhưng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo và nghiêm nghị trong giọng nói của anh, coi như giúp cô trút giận, cuối cùng cô cũng thoải mái, kéo cao áo khoác cười trộm.

Eva khó lòng đối diện sự tức giận của Cổ Việt Di, càng khó chấp nhận hành động dịu dàng của Cổ Việt Di đối với cô gái kia, cô gái kia dựa vào cái gì có thể được hưởng vinh dự này. Cảm giác ghen tuông lan tràn khắp thân thể, nhưng lúc này cô tuyệt đối không dám đem tương lai của mình ra đánh cược.

Anh là ông chủ lớn có tiền, là mỏ vàng lớn, lại là phiếu cơm dài hạn bảo đảm nhất trong đời cô.

Eva cố nén tức giận, nặn ra một nụ cười đến bên Cổ Việt Di, “Vậy cô bé này là ai? Anh nhận em nuôi hả?”

Thắc mắc vừa nói ra, chính cô cũng cảm thấy buồn cười.

Em nuôi? Cổ Việt Di từ trước đến nay không rảnh rỗi tới mức đi nhận em nuôi đâu.

“Tôi hỏi cô, sao cô lại tới đây?” Cổ Việt Di tự thấy không cần thiết phải trả lời Eva.

Eva thấy anh tránh không trả lời, cong môi cười, ngoài mặt nhìn như thoải mái, trong lòng lại rất hồi hộp. “Đã lâu không gặp anh, nên đến đây tìm anh.” Tầm mắt nhìn chằm chằm Kim Bối Nhi.

Nụ cười bên môi Cổ Việt Di đột nhiên biến mất, “Cám ơn cô đến đây gặp tôi, từ hôm nay trở đi không cần cô cố ý đến đây nữa, cô có thể về rồi.”

Trong phút chốc Eva sững sờ như bị sét đánh, không thể chấp nhận vẻ mặt lạnh lùng của anh, “Vì sao?”

Kim Bối Nhi trốn dưới áo khoác lặng lẽ xốc lên một kê hở lên nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Cổ Việt Di, lại nhìn Eva đang buồn bực, làm méo mó khuôn mặt xinh đẹp.

Cô không kiềm được trong lòng vui vẻ muốn hô to: Ông xã, vạn tuế!

Lúc này cô thật sự, thật sự tin ông xã yêu nhất là cô.

Vi Đức vẫn sững sờ ở một bên, đảo mắt qua nhìn Cổ Việt Di, Eva và cả Kim Bối Nhi mà anh không biết.

Thế này là thế nào? Lúc này tổng giám đốc còn nóng lòng như lửa đốt muốn anh đi đón bà xã... Chẳng lẽ, bà xã mà tổng giám đốc nói không phải Eva, mà là cô gái nằm trên sofa?

“Cô không là gì của tôi cả, tôi không cần thiết giải thích vì sao với cô, chỉ hy vọng từ nay về sau cô sẽ không xuất hiện ở trước mắt tôi nữa.” Giọng điệu Cổ Việt Di không tốt, liếc xéo Eva quyết rũ động lòng người.

Eva không chịu được sự đối xử vô tình của anh, hét to: “Anh nghĩ là một câu không được gặp anh nữa, thì em sẽ không gặp anh sao? Chẳng lẽ anh đã quên những yêu thương trước đây của chúng ta sao?”

“Yêu thương?” Cổ Việt Di lạnh lùng cười mỉa, “Lúc đó chúng ta ngoài lên giường ra, còn có gì gọi là yêu sao?”

Eva kinh ngạc nhìn anh, những lời này là ý gì? Anh chỉ xem cô là đối tác? (quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi)

“Chẳng lẽ lúc trước chúng ta vốn không hề có chút yêu thương nào sao?”

“Không có!” Cổ Việt Di trả lời như chém đinh chặt sắt.

“Em không tin, nếu lúc trước chúng ta không có tình yêu, sao anh có thể đối tốt với em như vậy?” Eva tranh cãi khàn cả giọng.

“Đối tốt với cô? Cô nghĩ sai rồi, tôi chỉ cho cô thù lao cô đáng có thôi.” Cổ Việt Di nói đến không có tình cảm, coi như tất cả là điều đương nhiên.

Eva kinh hãi lui từng bước “Chỉ là cho em thù lao?”

Lông mày của Cổ Việt Di nhíu lại, “Cô là người thông minh, tin rằng cô hiểu được lời tôi nói.”

“Vậy cô ta thì sao?” Eva khó chấp nhận sự vô tình của Cổ Việt Di, cảm giận chỉ vào Kim Bối Nhi, “Nếu cô ta là người tình mới của anh, tại sao anh có thể dịu dàng với cô ta như vậy, lúc trước khi em và anh ở chung với nhau cũng không thấy anh dịu dàng như vậy, cô ta dựa vào cái gì chứ?”

Anh đối với cô gái kia đâu chỉ là tốt, mà là coi cô ta như bảo bối, cảm giác này làm lòng Eva rất khó chịu.

“Bởi vì cô ấy đáng giá.” Cổ Việt Di lạnh lùng đáp lại.

“Không! Cùng lắm cô ta cũng chỉ là một cô bé, vốn dĩ không biết gì cả, làm sao bằng em biết cách lấy lòng anh.” Eva đột nhiên xông lên ôm Cổ Việt Di trao cho anh một nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt, sau khi tách ra, cô thở hồng hộc nói: “Cho dù cô gái kia là người mới của anh, nhưng anh cũng không được quên người yêu cũ như em chứ!” Đôi mắt mê hoặc liếc xéo Kim Bối Nhi, muốn thấy sự ghen tị trên mặt Kim Bối Nhi.

Đáng tiếc, Eva phải làm thất vọng rồi. Ngược lại Kim Bối Nhi cảm thấy thú vị nháy mắt, bởi vì cô tin tưởng Cổ Việt Di, còn câu anh nói yêu cô nhất nữa, trước mắt chỉ là Eva cố gắng tự biên tự diễn mà thôi.

Hai mắt Eva muốn bốc lửa, giẫm giày cao gót một cái, muốn lướt qua bức tường cao trước mặt Kim Bối Nhi (bức tường là anh Việt Di ý).

Cổ Việt Di cảnh giác đứng chặn trước mắt Eva, hai tay giao khoanh trước ngực, găm lên giận dữ, con người đen bật ra mũi tên lạnh lẽo không chút nương tình bắn về phía cô. “Cô muốn làm gì?”

Eva tức giận cắn môi, thấy vẻ mặt cương quyết bảo vệ cô gái kia của Cổ Việt Di, lòng cô tràn ngập phần uất không chỗ trút bỏ, quyết định mọi giá, nếu muốn mất mặt thì mọi người cùng mất mặt. “Thì ra anh thích gặm cỏ non.”

Eva, cô thật sự quá to gan rồi! Vì Đức đứng một bên kinh ngạc hít sâu.

Ngoài dự đoán, Cổ Việt Di thể nhưng không tức giận cũng không phản bác, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng trừng mắt nhìn Eva, “Bây giờ mời cô rời khỏi đây.”

Eva oán hận đến tận xương tủy dùng ánh mắt phẫn nộ trừng lại, “Tôi Không đi.”

Muốn ở đây? Đó là việc thể nào!

Con người đen của Cổ Việt Di bắn ra những mũi tên sắc bén, trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn mặt tuấn tú cũng phản phát làn sương lạnh, “Không đi phải không?”

Cuộc đối thoại căng thẳng của Eva và Cổ Việt Di, hoàn toàn lọt vào tai Kim Bối Nhi, cô không thể coi thường Eva kiêu ngạo và ương ngạnh, đột nhiên từ sô pha bật dậy.

“Ả đàn bà kia, cô nghe không hiểu lời nói của anh ấy sao?”

Eva nhú mày, ánh mắt bật ra một tia hung ác đủ để giết người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô nghĩ cô là ai, dựa vào cái gì dám lớn tiếng với tôi, tôi với Việt Di ở cùng nhau đã rất nhiều năm, cô thì sao? Chắc chỉ mới vài ngày chứ gì?”

“Ngây thơ! Ai nói với cô ở chung một chỗ với Cổ Việt Di tôi được lâu thì có thể tự mình là người phụ nữ của tôi?” Giọng Cổ Việt Di lạnh lùng mỉa mai.

“Chẳng lẽ không đúng?” Eva khiếp sợ trừng mắt.

“Đương nhiên không phải!” Cổ Việt Di trào phúng cười lạnh, “Không ngại nói thẳng với cô, trên đời này chỉ có một người phụ nữ có thể độc chiếm Cổ Việt Di tôi, tôi - Cổ Việt Di, cả đời này chỉ thuộc về một người.” Anh vòng tay ôm Kim Bối Nhi, hôn môi cô. “Cô ấy chính là người duy nhất có thể có được tôi.”

Cô ta? Một cô bé?

Sắc mặt Eva xanh mét, run run nhìn Cổ Việt Di, lại nhìn Kim Bối Nhi trong lòng Cổ Việt Di.

Không công bằng! Trận chiến này bắt đầu từ lúc nào? Sao cô không biết, muốn cô tự nhiên giao mả vàng vào tay người khác, cô làm không được!

Eva cắn răng, oán giận trừng mắt với Kim Bối Nhi, hét lên: “Cô ta dựa vào cái gì chứ?”

Cổ Việt Di cúi đầu, đầy yêu thương nhìn Kim Bối Nhi, anh không muốn để Eva hiểu lầm Kim Bối Nhi, càng không muốn Kim Bối Nhi chịu chút uất ức nào, mỉm cười trấn an cô: Anh rất muốn nói thật.

Kim Bối Nhi hình như có thể đọc được tâm ý của Cổ Việt Di, ánh mắt bất an không yên nhìn lại Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di khẽ nhắm mắt, nhưng nhanh chóng mở ra, chân thành nhìn Kim Bối Nhi, bên môi còn mỉm cười vui sướng, giống như đang nói: Anh không thể chịu được, anh không muốn bất kì ai hiểu lầm quan hệ của chúng ta.

Kim Bối Nhi cắn môi, cúi đầu trầm tư một lát, cuối cùng ngẩng đầu lên lộ ra nụ cười vui vẻ.

Được Kim Bối Nhi ngầm đồng ý, Cổ Việt Di ôm chặt Kim Bối Nhi vào lòng, thoải mái hít sâu, sau đó không hề do dự nhìn Eva. “Bây giờ tôi sẽ nói cho cô biết tôi dựa vào cái gì.”

Eva thấy Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi không nói gì mà chỉ nhìn nhau đã nhận ra sự khác thường, lòng của cô bắt đầu hốt hoảng, đôi mắt chăm chú nhìn Cổ Việt Di, trái tim run sợ như muốn ngừng đập.

“Cô ta dựa vào cái gì?” Giọng Eva không còn sự thúc giục, thậm chí có chút thất bại, nản lòng.

Cổ Việt Di lại nhìn Kim Bối Nhi, ôm cô chặt hơn, nghiêm mặt tuyên bố: “Bởi vì cô ấy là bà xã của tôi.”

Kim Bối Nhi trừng mắt nhìn Cổ Việt Di, dũng cảm nói ra sự thật, “Ông xã.”

Tin tức chấn động này khiến Eva với Vi Đức kinh ngạc và sợ hãi.

Ngực Eva căng thẳng, môi run run mấp máy, “Không thể nào, nhất định là các người gạt tôi, trước giờ chưa từng nghe tin anh kết hôn.”

Cổ Việt Di ôm lấy Kim Bối Nhi, nhìn gương mặt phút chốc đã tái nhợt của Eva, “Chúng tôi đâu cần phải lừa cô, tôi và Bối Nhi đã đến tòa án đăng ký, bây giờ chỉ còn chưa công khai mời khách thôi.”

“Đúng vậy, ý của ông xã tôi là chờ tôi học xong đại học rồi sẽ mời khách.” Kim Bối Nhi đột nhiên thốt ra.

“Chờ cô học xong đại học?” Eva đột nhiên cảm thấy Kim Bối Nhi hơi quen quen, “Tôi đã gặp cô, đúng, tôi nhớ ra rồi, tôi từng gặp cô ở nhà ông chủ Trình, cô là em họ của bà Trình, tôi còn nhớ cô chỉ là một học sinh trung học.”

Tiêu rồi! Eva nhận ra cô.

Kim Bối Nhi hoảng hốt nắm chặt tay Cổ Việt Di, Cổ Việt Di cảm nhận được Kim Bối Nhi đang hoảng sợ, đau lòng cầm chặt tay cô.

“Đúng vậy, Bối Nhi là em họ của Vũ Hi, bây giờ chính là bà xã của tôi, giờ cô đã biết tất cả rồi. Mong rằng sau này cô không tới làm phiền tôi nữa. Vi Đức, đưa cô Eva ra ngoài.”

Eva nghe vậy, kinh ngạc há hốc miệng không biết nên nói gì.

Vi Đức cũng sợ thiếu chút nữa hồn vía bay mất, đến khi nghe thấy tổng giám đốc kêu tên anh mới hoàn hồn, can đảm lắm mới đi đến trước mặt Eva. “Cô Eva, mời.”

Eva tan nát cõi lòng, khó khăn lắm mới tìm được mỏ vàng này, chịu đựng nhiều năm như vậy chỉ để nhận được sự ưu ái của anh, nào ngờ, cuối cùng không chiếm được chút cảm tình nào, thậm chí còn bị vứt bỏ như giày cũ.

Eva cảm thấy cõi lòng đau đớn, khó nén tức giận nhìn Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi. “Tôi sẽ không bỏ qua các người, chờ coi!” Nói xong, xoay người đi khỏi văn phòng Cổ Việt Di.

Kim Bối Nhi nhìn bóng dáng tức giận rời khỏi, ánh mắt oán hận kia làm cho Kim Bối Nhi đột nhiên cảm thấy lạnh buốt từ đầu tới chân. “Ông xã.”

Cổ Việt Di như cảm thấy sự sợ hãi của Kim Bối Nhi, dùng sức ôm cô, “Đừng sợ, nếu đã nói ra, anh sẽ chịu trách nhiệm tất cả mọi chuyện.”

Thật không? Kim Bối Nhi rất sợ, cũng rất lo lắng. Cô nhớ có người từng nói, thà rằng đắc tội kẻ xấu chứ đừng chọc giận phụ nữ.

8. Chương 8

Từ lúc có được toàn bộ tình yêu của Cổ Việt Di, Kim Bối Nhi càng ngày càng chấp nhận chuyện mình đã trở thành vợ của Cổ Việt Di, Cổ Việt Di chiều nào cũng cố hết sức về nhà sớm ăn cơm với cô, đọc sách, chỉ cần hai người ở bên nhau, hình như một tất anh cũng không rời khỏi Kim Bối Nhi.

Chỉ cần tan học, Kim Bối Nhi lập tức chạy về nhà, theo sát Cổ Việt Di, cảm nhận dự dục dằng dặc của anh.

Buổi sáng Cổ Việt Di luôn nhìn Kim Bối Nhi đến trường trước, sau đó mới chuẩn bị đi làm, không phải anh không muốn đưa Kim Bối Nhi đi học, mà là Kim Bối Nhi không muốn anh xuất hiện ở trường học, dù sao chuyện của Chu Đại Tràng lần trước đã khiến cho rất nhiều cô giáo mơ ước.

Chuyện này không đùa được, ông xã là của cô, làm sao cô có thể ngốc đến mức để ông xã đi vào miệng cạp.

Cổ Việt Di chỉnh lại áo đồng phục của Kim Bối Nhi, “Sau khi tan học phải về nhà ngay.”

“Em biết rồi.” Kim Bối Nhi theo thói quen kiễng mũi chân hôn lên mặt Cổ Việt Di, đáp lại sự yêu thương của anh, lúc gót chân chạm đất, cô bỗng dấm nhẹ ngực Cổ Việt Di, nũng nịu oán giận: “Ông xã, thân hình anh rất cao.”

“Vậy sao?” Cổ Việt Di cúi đầu nhìn cô vợ đáng yêu thấp hơn mình gần một cái đầu, “Không phải cô gái nào cũng mong được gả cho người đàn ông có thân hình cao lớn sao?”

“Đúng vậy, nhưng mà anh rất cao, mỗi lần em đều phải kiễng mũi chân mới hôn được anh.” Kim Bối Nhi xinh đẹp chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Đơn giản lắm.” Cổ Việt Di ôm lấy Kim Bối Nhi, nhẹ nhàng cọ mũi với cô. “Như vậy không phải tốt hơn sao.”

Kim Bối Nhi bị chọc cười khanh khách không ngừng, “Rất tốt, nhưng anh làm nhăn quần áo của em rồi.”

Cổ Việt Di lập tức buông Kim Bối Nhi, lại sửa sang đồng phục giúp cô.

“Vài ngày nữa là có thể không cần mặc đồng phục rồi.”

Vài ngày nữa cô sẽ tốt nghiệp!

“Nói cũng đúng, ông xã đại thúc.” Kim Bối Nhi chu môi cười như một đóa hoa rực rỡ. (em thích cium ông xã đại thúc này nên không sửa, mà sửa nghe cũng không hay, để luôn nha ^^)

Ngón tay Cổ Việt Di lướt qua chóp mũi của cô, “Sao lại có kiểu xưng hô kì quái này, cái gì ông xã đại thúc, anh đã cảnh cáo em, không được gọi anh....”

“Ông chú.” Kim Bối Nhi cười khê giảnh nói trước.

“Còn gọi nữa!” Cổ Việt Di cố ý phụng phịu giả bộ tức giận.

“Được, được, được, không gọi là ông chú, được chưa ông.... xã!” Kim Bối Nhi cố ý kéo âm dài ra trêu đùa Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di bị cô chọc không nhịn cười được, “Sắp muộn rồi.”

“Em đi học đây, bye.” Kim Bối Nhi lao nhanh ra khỏi cửa.

Ánh mắt Cổ Việt Di không thể rời khỏi bóng dáng của Kim Bối Nhi, trên mặt anh lộ ra nụ cười hạnh phúc và vui sướng, mỗi ngày chỉ cần thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào không chút phòng vệ nào của cô, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Xoay người đi vào nhà, điện thoại trong phòng đã vang lên, Cổ Việt Di kinh ngạc nhìn điện thoại chằm chằm. “Ai lại gọi đến vào lúc sáng sớm?” Anh cầm điện thoại lên, “Alo”.

Giọng nói hấp tấp của Trình Chính Khôi từ điện thoại truyền đến: “Việt Di, không xong rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Cổ Việt Di không thích mới sáng sớm đã có người gọi điện báo tin dữ.

Trình Chính Khôi khấn trương nói: “Cậu bị đăng báo.”

“Đăng báo tở?” Cổ Việt Di bị tin tức này làm giật mình, anh chưa bao giờ xuất hiện ở giới truyền thông, sao lúc này có thể bị đăng báo?

“Hôm nay các tờ báo lớn đều đăng bài có liên quan đến việc kết hôn của cậu, theo báo viết thì do bạn gái trước kia của cậu tung tin. Có thể là Eva hay không? Vấn đề là Eva làm sao có thể biết chuyện cậu kết hôn?” Trình Chính Khôi lo lắng không yên nói.

Eva! Một tiếng sét giáng xuống, lửa giận của Cổ Việt Di bốc lên ngàn ngọn, “Ả đàn bà kia!”

Anh trả lời khiến Trình Chính Khôi hít một hơi thật sâu, “Thật sự là Eva?”

“Việc này kể ra rất dài, trên báo còn viết gì nữa?” Sắc mặt Cổ Việt Di lạnh lùng, giọng nói lại lạnh như băng.

“Trên báo còn viết cậu cưới một nữ sinh trung học mười chín tuổi...” Trình Chính Khôi ngừng một chút, thở ra, “Nói cậu vì bà xã mười chín tuổi mà cam tâm làm ông chồng già, người cha nhỏ.” (nv : đại trượng phu, tiểu ba ba ; thực sự không biết dịch thế nào, em chém thôi)

“Ông chồng già? Người cha nhỏ? Có ý gì chứ?” Cổ Việt Di quát lớn, lời nói đầy sát khí.

“Theo nhân viên của Hoàng Đình nói, bọn họ từng thấy Cổ Việt Di trước mặt mọi người xoa chân dùm bà xã nhỏ, thậm chí không hề để ý, trước mặt mọi người gọi bà xã.” Trình Chính Khôi máy móc đọc một đoạn tin ngắn, “Việt Di, sự thật là như vậy sao?”

Thì ra nhân viên của mình cũng đập mình một cái!

“Đúng là có việc này.” Cổ Việt Di không e dè thừa nhận.

Trình Chính Khôi giật mình, oa một tiếng, “Cậu thật sự gọi Bối Nhi là bà xã trước mặt nhân viên?” Không thể tin được, thật sự rất không thể tin được.

“Uh, lần đầu tiên tớ thấy Bối Nhi xuất hiện ở công ty, nhất thời không sửa được đã gọi theo thói quen.” Cổ Việt Di tức giận, cố gắng duy trì giọng bình tĩnh.

“Thì ra có chuyện như vậy, Bối Nhi bây giờ ở đâu? Ở nhà hay là đi học?” Trình Chính Khôi lo lắng cho Kim Bối Nhi.

“Đ học.” Lòng Cổ Việt Di chùng xuống.

“Chỉ mong tin tức này không cháy lan đến trường thì tốt rồi.” Trình Chính Khôi vô cùng lo lắng.

Không chỉ Trình Chính Khôi lo lắng, giờ phút này lòng Cổ Việt Di cũng bất an theo, hy vọng trường học chưa ai biết tin tức này, nếu không bảo Bối Nhi làm sao đối phó?

Kim Bối Nhi ngồi taxi đến trước cổng trường, đôi mắt lơ đãng nhìn sơ qua, ngoài ý muốn nhìn thấy trước cổng trường có bóng người nhón nháo, rất nhiều người trong tay cầm máy chụp ảnh thò đầu nhìn vào trong trường học.

Huh? Trường học xảy ra chuyện gì?

Tài xế quay đầu nhìn Kim Bối Nhi, nhắc nhở cô: “Cô ơi, đến trường rồi.”

Kim Bối Nhi cười nhạt, mặc kệ trường học xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến cô, vài ngày nữa là tốt nghiệp, tốt nhất không nên xen vào chuyện của người khác.

“Uh.” Kim Bối Nhi đưa tiền xe cho tài xế, cầm cặp lên, mở cửa xe.

Chân phải của cô vừa chạm mặt đất, đám người đứng trước cổng kia giống như ong nhìn thấy mật, đổ xô lên, ai cũng tranh nhau hỏi: “Xin hỏi cô có biết cô Kim Bối Nhi không?”

Kim Bối Nhi sửng sốt, thì ra những người này tới tìm cô?

“Các người là ai? Sao lại muốn tìm Kim Bối Nhi?” Kim Bối Nhi xuống xe, bực bội nhăn mặt, nhìn những gương mặt xa lạ ở trước mắt.

“Chúng tôi là phóng viên.”

Nghe thấy hai chữ phóng viên, Kim Bối Nhi bỗng sửng sốt, sao phóng viên lại tìm cô?

Thật khéo làm sao, Mĩ Mĩ và Tú Tú sớm không đến, trễ không đến, lại chọn vào lúc này đến trường học, hai người vừa thấy Kim Bối Nhi, khuôn mặt bình tĩnh bỗng chốc thay đổi, vẻ kích động ngoác tay với cô, còn hét lớn: “Bối Nhi, Bối Nhi.”

Còn chưa biết vì sao phóng viên tới tìm mình, bây giờ lại gặp hai người bạn không làm được việc gì thành công này, về mặt Kim Bối Nhi tệ đến cực điểm.

Tiếng gọi của Mĩ mĩ và Tú Tú chính là đang chứng minh cho đám phóng viên đó thấy, nữ sinh đứng trước mặt chính là bà xã trẻ tuổi của tổng giám đốc của điện tử Hoàng Đình – Kim Bối Nhi.

Các phóng viên lập tức nắm bắt cơ hội vây quanh Kim Bối Nhi, trong phút chốc tia sáng của đèn huỳnh quang chớp lóe liên tục, làm ắt Kim Bối Nhi như không mở ra được.

Kim Bối Nhi hoảng hốt lấy tay che mặt, vung tay, kêu to đến khàn cả giọng: “Không được chụp, tránh ra ! tránh ra !”

Phóng viên đầu chịu bỏ qua cơ hội, bắt đầu đặt câu hỏi: “Cô Bối Nhi, xin hỏi cô gả cho tổng giám đốc Cổ vào lúc nào?”

Kim Bối Nhi sửng sốt một chút, lúc trước không rõ vì sao phóng viên đến tìm cô, bây giờ đã hoàn toàn hiểu được.

Một người hỏi xong, một phóng viên lại đặt câu hỏi ngay sau đó: “Cô Bối Nhi, kết hôn là chuyện tốt, sao hai người không tổ chức công khai?”

“Cô Bối Nhi, xin hỏi nguyên nhân cô gả cho tổng giám đốc Cổ? Không phải có con rồi mới kết hôn chứ?”

Kim Bối Nhi đối mặt các vấn đề liên tiếp của phóng viên, nhất thời không biết làm sao, còn thêm đèn huỳnh quang từ bốn phía lóe sáng làm người ta không mở mắt được, cô sợ đến nỗi hoảng hốt lấy tay che mặt, hét lên: “Tôi không có! Tôi không có!”

“Cô nói cô không có là ý gì? Là không gả cho tổng giám đốc Cổ, hay là không phải có con mới kết hôn?”

Những vấn đề bén nhọn liên tục đặt ra, Kim Bối Nhi chưa từng gặp phải trường hợp này, hoảng sợ đứng chết trân tại chỗ.

Mĩ Mi và Tú Tú thấy Kim Bối Nhi gặp nạn, vội bước nhanh đến, nghĩa vô phản cố (vì việc nghĩa không chùn bước) dũng cảm tiến tới, vọt vào đám người, tóm lấy Kim Bối Nhi đang tay chân rối loạn thoát khỏi vòng vây, ba người bước nhanh vào trường học.

Mặt Kim Bối Nhi không còn chút máu tựa vào bức tường trong lớp học, đứng ngây người, thở hổn hển, “Làm tớ sợ muốn chết, thật đáng sợ.”

Thật ra đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đây là đội chó săn như lời Cổ Việt Di đã nói sao?

Mĩ Mi gấp gáp nhìn Kim Bối Nhi, “Cậu biết không? Hôm nay trên báo nói vợ của tổng giám đốc điện tử Hoàng Đình tên Kim Bối Nhi, là cậu sao?”

Tú Tú thở phì phò nặng nhọc, “Là cậu thật sao? Sao chưa từng nghe cậu nhắc đến chuyện này?”

“Tớ..... Tớ.....” Kim Bối Nhi còn hoảng sợ chưa hoàn hồn, nhất thời nói không nên lời.

Sóng này chưa yên, sóng khác lại lên, bỗng thấy một đám học sinh nữ đi về phía các cô.

Có người lời nói đầy châm chọc, cười nhạo Kim Bối Nhi: “Ôi, nhìn một chút coi ai đây nè? Vợ của tổng giám đốc điện tử Hoàng Đình.”

Kim Bối Nhi giận cực kỳ, ưỡn ngực trừng mắt với bạn nữ châm biếm mình, “Tớ có phải vợ của tổng giám đốc điện tử Hoàng Đình điện tử hay không thì liên qua gì tới các cậu?”

“Nếu phải thì ở nhà để ông xã nuôi là được rồi, cần gì phải vất vả đến trường, với tài sản của ông xã cậu còn sợ không nuôi nổi cậu sao?” Bạn nữ lạnh lùng châm chọc.

Kim Bối Nhi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt rực lửa như muốn bay ra ngoài, hai tay chống nạnh, bày ra dáng người đủ giữ cửa quan (tức là đủ sức chống đỡ). “Có giỏi thì nói lại lần nữa!”

“Vì sao tớ không dám nói.” Bạn nữ đó kiêu căng giương mắt trừng Kim Bối Nhi, “Chẳng lẽ cậu muốn đối phó chúng tớ như đối phó với Chu Thái Thường sao?”

“Cậu nghĩ rằng tớ không dám sao?” Kim Bối Nhi trừng lớn hai mắt, xắn tay áo lên, xoay cổ chân phải chuẩn bị sẵn sàng.

Bỗng dưng –

“Dừng lại! Kim Bối Nhi.” Cô giáo lớn tiếng trách mắng, ngăn cản hành động của Kim Bối Nhi,

Nhóm học sinh nữ nhìn thấy cô giáo đi đến, tất cả đều bỏ chạy, trốn mất dạng, chỉ còn mình Kim Bối Nhi gập đở mặt, đứng im tại chỗ.

Sắc mặt cô giáo không hoà nhã chút nào, nổi giận đùng đùng đến trước mặt Kim Bối Nhi, “Chuyện gì xảy ra?”

Mĩ Mĩ giận dữ, cảm thấy bất bình thay Kim Bối Nhi, “Là các bạn ấy chạy tới chộc Bối Nhi trước.”

“Các bạn ấy giấu cọt Bối Nhi, nói Bối Nhi đã là vợ của tổng giám đốc thì không cần vất vả đến trường nữa.” Tú Tú lặp lại lời nói của bạn nữ vừa rồi.

Cô giáo ngoảnh mặt làm ngơ, thản nhiên liếc nhìn Kim Bối Nhi, “Nếu em thật sự đã kết hôn, vì sao không báo trường học một tiếng, em thử nhìn xem, trường học vốn yên tĩnh vì việc này mà trở nên náo loạn, trước cổng còn có một đoàn phóng viên.”

Ầm! Tất cả lý trí phút chốc nổ thành từng mảnh nhỏ, giới hạn cảm xúc của Kim Bối Nhi đã gần như bùng nổ, cô như không thể hô hấp, lời nói của bạn học và cô giáo giống như một thanh đao sắc bén, cắm sâu vào ngực cô.

“Việc làm của em đã quấy nhiễu đến trường học, nếu phóng viên liên tiếp tục xuất hiện trước cổng trường, học sinh khác sẽ nghĩ như thế nào...”

“Đủ rồi!”

Kim Bối Nhi dốc toàn lực quát lớn, khiến cô giáo đang lải nhải mãi cũng sợ tới im bật, cả Mỹ Mỹ và Tú Tú cũng sợ hết hồn.

Gương mặt Kim Bối Nhi đanh lại, run run hỏi: “Việc em đã kết hôn và đi học thì liên quan gì nhau? Chỉ vì em gả ột danh nhân (người nổi tiếng) thì phải bị đối xử như thế này sao?”

Lúc trước chuyện Kim Bối Nhi dùng một chân đá ngã Chu Thái Thường cao lớn khôi ngô, từng lan truyền làm cả trường ầm ĩ một thời gian, vẻ khốn khổ của Chu Thái Thường lúc đó cô giáo vẫn còn nhớ như chuyện vừa xảy ra, đâu dám chộc giận Kim Bối Nhi.

Cô giáo sợ tới mức nói không nên lời, “Cô, cô, cô..... Không phải trách việc kết hôn của em.”

Không biết khi nào, rất nhiều học sinh từ từ xúm lại nơi này, đều châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ, thanh âm nhỏ vun ong ong bên tai Kim Bối Nhi.

“Cậu ấy thừa nhận cậu ấy kết hôn rồi kìa.”

“Uh, nghe nói tổng giám đốc điện tử Hoàng Đình lớn hơn cậu ấy mười tuổi.”

“Ôi, cậu ấy làm sao có thể yêu một ông già chứ?”

“Cổ Việt Di của điện tử Hoàng đình có rất nhiều tiền, tám phần là vì tiền của người ta rồi.”

Mỗi câu châm chọc tựa như một cây kim đâm vào Kim Bối Nhi, hơi nóng vờn quanh mắt, không thể chịu đựng thêm nữa, hơi nóng ngưng tụ thành nước mắt, lạnh lẽo trên má.

Tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng, không thể tin nhìn Kim Bối Nhi, vô cùng nghi ngờ và ngạc nhiên.

Làm sao có thể? Từ trước đến nay Kim Bối Nhi đều ỉnh là kẻ mạnh, hôm nay lại khóc trước mặt mọi người?

Mĩ Mĩ không biết làm sao, bước đến an ủi Kim Bối Nhi: “Bối Nhi, đừng khóc.”

Kim Bối Nhi cuối cùng không kiềm được uất ức, lớn tiếng khóc hết mình, “Có gia đình thì có lỗi gì? Đã kết hôn thì không thể đi học sao? Dù sao cũng đâu phải tớ gọi phóng viên đến.” Nói xong xoay người chạy khỏi đám người làm cô khổ sở.

Thấy Kim Bối Nhi lao tới cổng trường, các phóng viên đang giữ ở cửa sao lại bỏ qua cơ hội tốt này, lại xông lên lần nữa.

“Cô Bối Nhi! Cô Bối Nhi!”

Kim Bối Nhi bị tức giận che mờ lý trí, không chút nể tình đối với các phóng viên có ý đồ bao vây phỏng vấn, dốc sức vung nắm đấm, đá chân, đánh cho các phóng viên hết sức kinh ngạc, ngã xuống đất không dậy nổi, Kim Bối Nhi ra sức đánh phá vòng vây chạy vội đi.

Cảnh tượng này khiến cho Mĩ Mĩ và Tú Tú nhìn thấy, hoàn toàn sửng sờ, các cô biết, Bối Nhi thật sự nổi giận rồi!

“Mĩ Mĩ, Bối Nhi muốn đi đâu?” Gương mặt của Tú Tú hiện lên vẻ khiếp sợ không giấu đi đâu được.

“Không biết.” Mĩ Mĩ cũng đoán không ra.

“Có thể về nhà hay không?” Tú Tú đoán rằng đây là khả năng duy nhất.

Mĩ Mĩ vẫn lắc đầu. “Không biết.”

“Cậu có biết điện thoại của tổng giám đốc Cổ không?” Tú Tú lại hỏi.

“Không biết.” Mĩ Mĩ thở dài.

Tú Tú trong cơn tức giận, dùng tay đẩy đầu Mĩ Mĩ qua một chút, “Hỏi cậu cái gì cũng không biết.”

Về mặt Mĩ Mĩ vô tội nhìn Tú Tú tự dưng tức giận, “Tớ thật sự không biết mà.”

“Điện tử Hoàng Đình lớn như vậy, gọi hỏi tổng đài chắc sẽ biết thôi.” Cái mũi Tú Tú hừ mạnh.

Vì Đức không nghĩ rằng chuyện tổng giám đốc kết hôn lại gây nên sóng to gió lớn, theo như bảo vệ báo lại, trước cửa công ty tụ tập rất nhiều phóng viên của các hãng truyền thông, người không biết tình hình đi qua, làm không tốt sẽ nghĩ đến Hoàng Đình điện tử xảy ra chuyện lớn!

Kết hôn là việc vui, chỉ vì Cổ Việt Di âm thầm cưới một cô dâu nhỏ hơn anh mười tuổi nên khiến ọi người chú ý.

Từ trước đến nay Cổ Việt Di không thích xuất hiện trước giới truyền thông, vì việc này mà tổn thương đầu óc nặng nề (suy nghĩ quá nhiều)

Vì Đức cầm điện thoại nhìn Cổ Việt Di đang cúi đầu suy nghĩ, “Tổng giám đốc, có một cô gái tên là Tú Tú tự nhận là bạn học của bà xã anh, nhất định muốn nói chuyện với anh.”

Tú Tú? Anh nhớ rõ từng có một người bạn học tên là Tú Tú xuất hiện trên điện thoại của Kim Bối Nhi, Tú Tú vì sao lại gọi điện tìm anh? Chẳng lẽ Bối Nhi đã xảy ra chuyện?

Lòng Cổ Việt Di nhất thời cảm thấy bất an, “Tôi nghe”, anh nhận điện thoại, “Tôi là Cổ Việt Di”

“Hả? Giọng này quen lắm nha...” Tú Tú lúc này đã quên mục đích gọi điện thoại, suy nghĩ giọng nói này hình như đã nghe qua ở đâu.

Giờ phút quan trọng này, lại còn ở đó đoán anh là ai?

Cổ Việt Di rõ ràng trực tiếp giải thích nghi ngờ của cô, “Chúng ta từng gặp mặt trong di động của Bối Nhi.”

“Oh, là chú của Bối Nh, không phải....” Tú Tú nghi ngờ lại sững sốt một chút, “Chú là chú của Bối Nhi. Chú cũng tên là Cổ Việt Di?”

Tú Tú và Mĩ Mĩ không dễ gì biết được điện thoại của điện tử Hoàng Đình, phải vượt qua rất nhiều trạm kiểm soát mới tìm được tổng giám đốc Cổ Việt Di, sao lúc này lại là chú của Bối Nhi nhận điện thoại?

Lòng Cổ Việt Di nóng như lửa đốt, cũng không còn kiên nhẫn chơi giải đố với Tú Tú, nín thở quát lớn trong microphone: “Nói mau, tìm tôi có chuyện gì? Có phải là, Bối Nhi cô ấy....” Nói đến Bối Nhi, giọng anh chậm dần.

“Hôm nay trước cổng trường học không hiểu sao có một đám phóng viên đến làm Bối Nhi sợ hãi..” Tú Tú vội vàng nói.

“Phóng viên?” Hai mắt Cổ Việt Di trợn lên.

Chuyện lo lắng vẫn xảy ra, phóng viên vẫn tìm đến trường học của Bối Nhi.

“Cháu và Mĩ Mĩ cứu Bối Nhi từ trong đám phóng viên, nhưng bạn học trong trường học không bỏ qua cho cậu ấy, cười nhạo cậu ấy vì sao không ở nhà để cho ông xã nuôi...” Tú Tú nói đến thở hổn hển.

Nghĩ đến Kim Bối Nhi bị bạn học chế nhạo, Cổ Việt Di đau lòng không thôi, “Sau đó thì sao?”

“Ngay cả cô giáo cũng không bỏ qua, nói rằng tại Bối Nhi, trường học vốn yên tĩnh trở nên rối loạn, Bối Nhi giận cực kỳ khóc lên.” Tú Tú kêu oan dùm Kim Bối Nhi.

“Bối Nhi khóc?” Nghe được Kim Bối Nhi khóc, tim của anh giống như bị cắt một đao.

“Cuối cùng Bối Nhi chạy đi.” Tú Tú đã nói đến chỗ quan trọng.

Cổ Việt Di từ chỗ đau lòng hoàn hồn lại “Cô nói Bối Nhi chạy đi? Là có ý gì?”

“Bối Nhi không chịu được ánh mắt khác thường từ bốn phía nhìn mình, khóc chạy khỏi trường học, cháu còn tận mắt thấy lúc phóng viên ở cửa vây quanh Bối Nhi, bị Bối Nhi tay nắm chân đá đánh cho người người ngã trái ngã phải, tiếp theo Bối Nhi bỏ chạy, về phần cậu ấy đi đâu, cháu không biết. Cháu bối vì lo cho Bối Nhi, nên mới báo cho chú biết, xem có thể tìm được Bối Nhi hay không.” Tú Tú rốt cục cũng nói xong.

Cổ Việt Di nghe được tin này, cõi lòng trống rỗng, “Tôi biết rồi, cảm ơn cô cho tôi biết.”

“Chú, chú sẽ tìm được Bối Nhi chứ?” Tú Tú đau lòng hỏi.

“Tôi nhất định sẽ tìm được Bối Nhi.” Cổ Việt Di thầm nói với mình, bất kể Bối Nhi chạy đi đâu, anh nhất định sẽ tìm được cô.

“Nhất định phải tìm được Bối Nhi, cháu và Mĩ Mĩ thật sự rất lo cho cậu ấy.” Tú Tú lại van xin.

“Hai người yên tâm, tôi cam đoan với hai người, tôi nhất định sẽ tìm được bà xã của tôi, rất cảm ơn hai người, tôi vui mừng thay Bối Nhi vì có thể có bạn bè tốt như hai người.” Cổ Việt Di nói xong lập tức ngắt điện thoại.

Vi Đức đứng trước mặt Cổ Việt Di, nhìn chăm chú vào Cổ Việt Di vốn đã râu rĩ, bây giờ lại hóa vô đơn chí (liên tiếp gặp nạn), “Tổng giám đốc, có muốn gọi nhân viên công ty tìm kiếm bà xã của anh không?”

Cổ Việt Di lắc đầu, “Không, bà xã của tôi, tôi tự tìm.”

Đột nhiên, lại có điện thoại gọi đến, Vi Đức vươn tay định nhận, Cổ Việt Di có ý bảo Vi Đức để tự anh nghe cuộc điện thoại này, anh cầm lấy ống nghe. “Mời nói.”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười chói tai, “Tổng giám đốc Cổ.”

“Eva?” Hai hàng lông mày của Cổ Việt Di nhíu lại vào giữa, sắc mặt phút chốc trầm xuống.

Vi Đức chợt nghe thấy Cổ Việt Di gọi tên Eva, tiếp theo kinh ngạc hít sâu, giờ phút quan trọng này Eva lại còn dám gọi điện thoại đến đây!

“Tin rằng bây giờ anh đã cảm thấy kết hôn vui đến mức nào rồi phải không?” Eva xảo quyết cười lạnh.

Cổ Việt Di tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu giờ phút này Eva đứng ở trước mặt anh, anh nhất định sẽ không cần suy nghĩ làm thịt cô tại chỗ.

Cổ Việt Di từ ghế trên bật dậy, bàn tay to vỗ xuống bàn, “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”

Eva nghe được sự tức giận của Cổ Việt Di, tiếng cười lạnh lùng trào phúng càng thêm dữ dội, sau đó nghiêm lại. “Những năm gần đây em và anh ở bên nhau, em vẫn cẩn thận chịu đựng anh, không nghĩ rằng cuối cùng anh lại đối xử với em như vậy?” Trong giọng nói chứa đựng oán giận và bi thương, còn kèm theo tiếng nức nở, “Em không cam lòng! Thật sự rất không cam lòng, em lại đi thua một cô nhóc!”

Không muốn nghe Eva nói thêm một câu nào nữa, nước mắt của cô không chỉ không thể tìm lại tim của anh, ngược lại khiến cho anh hận đến tận xương.

Mặt Cổ Việt Di đen như hành tinh chết tràn ngập gió lốc, tức giận gấp điện thoại, “Đáng giận!” (hàn tinh = sao lạnh, trong doremon thì nó là hành tinh chết ^^)

Vi Đức không dám hỏi nhiều, lẳng lặng nhìn Cổ Việt Di, nhắc nhở anh còn có chuyện quan trọng hơn. “Tổng giám đốc, bà xã của anh....”

Cổ Việt Di hoàn hồn từ trong tức giận, đúng, Bối Nhi! Phải lập tức tìm Bối Nhi mới được.

Cổ Việt Di cầm di động và áo khoác lên, sắc mặt vội vàng giống một trận gió lao ra văn phòng.

Vi Đức kinh ngạc nhìn bộ dáng nóng lòng như lửa đốt của Cổ Việt Di, sau đó khước môi chậm rãi cong lên.

Cuối cùng cũng có một cô gái có thể làm cho trái tim lạnh như băng của tổng giám đốc gợn sóng, anh tin rằng tổng giám đốc thật sự rất yêu bà xã nhỏ này, bởi vì anh cho tới bây giờ chưa từng thấy tổng giám đốc rối loạn tinh thần vì bất cứ cô gái nào, bà xã của tổng giám đốc là người đầu tiên.

Cổ Việt Di lao ra văn phòng, cấp tốc chạy đến bãi đỗ xe, vừa nhảy vào xe mình, lập tức khởi động chức năng tìm kiếm trong di động, anh phát hiện dấu chấm truy tìm trên di động ở nội thành xoay tròn.

Anh nghi ngờ nhìn chằm chằm di động, “Cô ấy muốn đi đâu?”

Sau khi chạy khỏi trường học và đánh ngã đám phóng viên đáng ghét, Kim Bối Nhi liền nhảy lên một chiếc taxi rất nhanh rời khỏi.

“Cô ơi, muốn đi đâu?” lái xe hoang mang nhìn Kim Bối Nhi ngồi phía sau bằng kính chiếu hậu.

Đi đâu? Về nhà sao?

Không được! Nếu phóng viên tìm đến trường học, tất nhiên cũng sẽ xuất hiện ở cửa nhà.

Đi tìm Cổ Việt Di? Cũng không được, chắc chắn cảnh ngộ của anh cũng giống như cô, cô không thể chui đầu vô lưới rồi còn gây thêm phiền phức cho anh.

Vậy cô nên đi đâu?

Tài xế không kiên nhẫn nổi giận: “Cô à, đã nghĩ được muốn đi đâu chưa? Tôi đã chạy hai ba vòng xung quanh đây rồi...”

Kim Bối Nhi bất đắc dĩ nói ra, “Đi ra ngoại ô.”

Phạm vi thật lớn! Tài xế không nhịn được tức giận nữa: “Vùng ngoại ô? Cũng nên có phương hướng chứ? Vùng ngoại ô Đài Bắc nhiều không thể đếm...”

“Đi hồ Trúc Tử được rồi.” Kim Bối Nhi tâm loạn như ma nói.

Có mục tiêu, tài xế lập tức đem xe chạy nhanh về phía hồ Tử Trúc.

Kim Bối Nhi nửa cong mí mắt, tâm phiền ý loạn nhìn ngoài cửa sổ xe, ngựa xe như nước và tiếng ồn ào bên ngoài bị cửa sổ thủy tinh ngăn cách, cô chỉ nhìn, lại không nghe được chút âm thanh bên ngoài.

Ngắm lại mấy ngày nay cùng Cổ Việt Di ở bên nhau, anh giống như chiếc cửa kính này, hoàn toàn mở rộng trái tim với cô, không có bí mật gì, như một mảnh thủy tinh trong suốt; cho cô nhìn ra thế giới bên ngoài, nhưng lại tránh cho cô nghe được những hỗn loạn ngoài kia, tận tâm tận sức bảo vệ cô, che chở cô.

Xe nhanh chóng rời khỏi đô thị phồn hoa, lập tức xuất hiện trước mắt một rừng cây yên tĩnh, trên đường chỉ có lác đác vài du khách.

Tài xế nói: “Cô ơi, đến hồ Tử Trúc rồi.”

Kim Bối Nhi nhìn xung quanh, nơi này chắc là không có người nhận ra cô, đám phóng viên như ruồi bọ làm cho người ta chán ghét kia, càng không thể có bản lĩnh phi thường theo dõi cô đến nơi đây?

Kim Bối Nhi nói với tài xế: “Cho xuống xe ngay phía trước.”

Cô thanh toán tiền xe, tài xế thu tiền, không quên cười nói nhảm: “Đâu ai trốn học lại chạy đến nơi này.”

Trốn học? Người ngoài sao có thể biết tình cảnh trước mắt của cô, đây không phải trốn học! Chi bằng nói là chạy nạn còn chính xác hơn.

Kim Bối Nhi mím miệng gượng cười, “Nói cũng phải.”

May mắn là chú tài xế này không nhận ra cô, Kim Bối Nhi nhảy nhanh xuống xe, cầm cặp lưng thưng bước chậm trên đường mòn.

Ngẩng đầu nhìn trời xanh, đưa tầm mắt nhìn núi rừng xanh tươi, còn có tiếng côn trùng kêu vang và chim hót truyền đến.

Chỉ có nơi này mới có thể làm cho cô được yên tĩnh.

Đi vào dưới một bóng cây râm mát, Kim Bối Nhi ngồi trên cỏ, gập hai chân lại, hai tay ôm đầu gối, nhìn chăm chăm chiếc cặp đang dựa vào người, cô đưa tay lấy di động trong cặp ra.

Cô muốn báo cho Cổ Việt Di, nói cho anh biết bây giờ mình không ở trường học, nhưng nghĩ chắc hôm nay anh cũng có thể gặp rắc rối như vậy, cần gì phải làm cho anh gánh thêm một phần lo lắng vì cô.

Kim Bối Nhi ngẫm lại đành thôi vậy! Không còn cách nào, thở dài não lòng.

Nhớ lại mọi việc từ lúc quen biết Cổ Việt Di rồi kết hôn cho đến nay, không thể phủ nhận, Cổ Việt Di là một ông xã rất tốt.

Anh như người cha che chở cho cô, lại như anh trai yêu thương cô, cũng như là bạn bè lắng nghe mọi bức tức của cô, chia sẻ niềm vui với cô, trong cuộc sống của cô đã không thể thiếu anh.

Kim Bối Nhi không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, không biết bắt đầu từ khi nào, Cổ Việt Di đã lặng lẽ chiếm cứ toàn bộ tâm tư của cô, lòng của cô và cả mạng sống của cô.

9. Chương 9

Điểm trên công cụ tìm kiếm cuối cùng dừng lại một chỗ không tiếp tục di chuyển nữa.

Cổ Việt Di đi theo điểm đỏ tới nơi đó, qua núi Dương Minh chuyển hướng đến hồ Tử Trúc, anh thật sự nghi ngờ Kim Bối Nhi sao lại có thể chạy đến nơi này?

Anh đậu xe dưới chân núi, chậm rãi đi bộ lên núi, ngay phía trước cách đó không xa, thấy một bóng người ngồi dưới tàng cây, bóng dáng quen thuộc kia khiến anh xác định mục tiêu ngay tại phía trước.

Theo hình ảnh kia dần dần hiện ra, rõ ràng..... Đúng vậy! Là Bối Nhi của anh.

Thấy cô bình yên vô sự, Cổ Việt Di đứng cách đó không xa yên tâm mà thở phào, mọi lo lắng trong lòng trong phút chốc đều bị anh quăng đến chân trời.

Nhìn bóng dáng hồn nhiên kia, Cổ Việt Di cẩn thận nhớ lại khoảng thời gian ở chung với cô, anh giống như rơi vào lốc xoáy tình cảm thật lớn, nấn ná, xoay tròn, thoải mái phập phồng không còn là chính mình, một thứ tình cảm mãnh liệt chưa từng có chạm vào tim anh.

Hay đây là tình yêu?

Tình yêu làm cho anh mù quáng, tình yêu làm cho anh yếu ớt không thể chịu đả kích nào, khi anh gặp phải khốn quẫn và thử thách, trong lòng anh chỉ có cô; Tình yêu làm cho anh hoàn toàn khuất phục, cuối cùng hoàn toàn đầu hàng.

Cổ Việt Di mỉm cười yếu ớt, mở di động ra, gọi nhẹ: “Bà xã.” Di động lập tức gọi vào di động của Kim Bối Nhi.

Hình ảnh của Kim Bối Nhi nhanh chóng xuất hiện trong màn hình di động, cô dường như cảm thấy rất kinh ngạc, cố giấu đi buồn phiền, gượng cười. “Ông xã.”

“Em có khỏe không? Bà xã.” Cổ Việt Di dịu dàng hỏi nhẹ.

Vừa nghe giọng nói dịu dàng, quan tâm của Cổ Việt Di, Kim Bối Nhi trước giờ không biết che giấu và giả vờ, cuối cùng cũng không nhịn được hai mắt đỏ hoe, nhưng vẫn cố run run kiềm nén nước mắt. “Em tốt lắm.”

Về mặt kia của cô làm sao gạt được anh. “Em sắp khóc rồi.” Cổ Việt Di trêu cô.

“Không có! Em không có khóc.” Cô thà chết cũng không thừa nhận, ương ngạnh phản bác.

“Nói cho anh biết, em đang ở đâu?” Cổ Việt Di nhìn bóng dáng Kim Bối Nhi, cố ý hỏi cô.

“Em, em, em, em không có ở trường học.” Kim Bối Nhi ấp úng, nhưng cô không lừa anh.

“Em trốn học? Vì sao trốn học?” Cổ Việt Di nhẹ nhàng không tiếng động đi về phía cô.

“Em.....” Kim Bối Nhi nhất thời nghẹn lời, nước mắt rớt cuộc không nén được chảy xuống hai gò má.

Cổ Việt Di đến sau lưng cô, “Kiên quyết chối cãi nói mình không khóc, có muốn dựa vào lòng ông xã khóc hay không?”

Giọng nói của Cổ Việt Di đột nhiên từ sau lưng cô vang đến, Kim Bối Nhi kinh ngạc xoay người ngẩng đầu lên, “Ông xã?” Cô vội vàng đứng lên nhảy vào trong lòng Cổ Việt Di, ôm chặt lấy anh. “Ông xã.” Cuối cùng nước mắt cũng không kiềm nén được nữa vỡ òa, tuông rơi lã chã.

Cổ Việt Di đau lòng khôn xiết, chỉ có thể ôm chặt cô gái yêu dấu, nhẹ giọng nói lời xin lỗi với cô: “Anh xin lỗi, khiến em chịu uất ức.”

Kim Bối Nhi nói không nên lời, nước mắt lăn đầy mạnh trong lòng anh.

Cổ Việt Di từ từ kéo cô vợ dễ thương ra, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô. “Đừng khóc, mũi của em khi khóc sẽ đỏ lên.”

“Có sao?” Kim Bối Nhi ngưng khóc, thút thít, nửa tin nửa ngờ nhìn anh.

Cổ Việt Di cười cười, lại ôm cô vào lòng, “Chuyện hôm nay làm em sợ sao?”

“Uh.” cô nói thật, khi một đám phóng viên ủa lên vây quanh cô, cô thật sự rất sợ.

“Nếu trốn không được, chi bằng chúng ta thân nhiên đối mặt vậy.” Cổ Việt Di ôm chặt cô, thở ra thật mạnh.

Kim Bối Nhi hoảng hốt ngẩng đầu lên, căng thẳng nhìn anh, môi mấp máy, “Phải đối mặt như thế nào?”

Trong lòng cô rất rõ ràng, bây giờ không phải đối mặt với việc nhỏ như hạt mè. Ở trường học, bạn học thấy cô cũng đã sợ ba phần, nhưng chuyện ở trường học lúc trước không thể so sánh với chuyện bây giờ, quả thực là gặp sự phụ rồi.

Nếu anh nói phải thân nhiên đối mặt, lấy chồng theo chồng, gả cầu tùy cầu (lấy gà theo gà, lấy chó theo chó), cô đồng ý cùng anh đối mặt, nhưng mà phải thân nhiên đối mặt thế nào đây?

Cổ Việt Di ngồi xuống chỗ lúc này cô ngồi, kéo Kim Bối Nhi ngồi bên cạnh, vòng tay qua vai cô. “Nếu công khai tin tức chúng ta kết hôn với bên ngoài, em có phản đối không?” Cổ Việt Di biết rõ quyết định như vậy sẽ làm cuộc sống của cô không còn yên tĩnh nữa, cho nên phải có sự đồng ý của cô.

“Công khai với bên ngoài?” Anh nói phải thân nhiên đối mặt, cho nên lời đề nghị của anh Kim Bối Nhi nhất định không giạt mình, nhưng cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý.

“Anh đã nghĩ, chỉ có công khai mọi chuyện mới có thể dẹp yên những phỏng đoán của người ngoài.” Trong thanh âm mềm nhẹ của Cổ Việt Di chứa đựng ý tứ hàm xúc mong muốn thuyết phục.

“Vậy còn trường học.....” Kim Bối Nhi nói nhỏ gần như không tiếng động.

Một khi công khai, bảo cô sau này làm sao đối mặt bạn học và thầy giáo, cô không còn sức đối mặt với sự châm chọc khiêu khích ở trường nữa.

“Anh cũng nghĩ rồi, dù sao không còn mấy ngày nữa thì tốt nghiệp, em ở nhà cố gắng vì kỳ thi đại học, anh sẽ cử người đến trường học xử lý chuyện tiếp theo.” Ánh mắt dịu dàng của Cổ Việt Di lưu luyến trên mặt cô.

Vì bảo vệ cô, đây là hạ sách bắt buộc dĩ (kể dở, bắt buộc dĩ mới làm), Cổ Việt Di thầm nghĩ để cô có được cuộc sống yên tĩnh như người bình thường.

Kim Bối Nhi suy nghĩ, Cổ Việt Di có quyết định như vậy, tin rằng nhất định đã phải suy tính thấu đáo.

“Được rồi, anh nói sao em cũng nghe, dù sao em cũng không muốn trở lại trường học đối diện ánh mắt khác thường của người khác.”

Được sự đồng ý của cô, Cổ Việt Di thoải mái thở ra, nắm tay cô lên đặt lên miệng hôn. “Uất ức cho em rồi.”

“Không uất ức chút nào đâu.” Kim Bối Nhi cố gắng nặn ra vẻ mỉm cười, trấn an lo lắng của anh, “Công khai cũng không phải chuyện xấu, như vậy sau này em có thể thoải mái trước mặt mọi người gọi anh là ông xã.”

Cổ Việt Di nhướn mày. “Chỉ như vậy thôi?”

“Chỉ đơn giản như vậy thôi.” Kim Bối Nhi trực tiếp nói.

Ý nghĩ đơn giản khiến tim anh cảm thấy ngọt ngào, cánh tay Cổ Việt Di ôm chặt cô, để cho cô dựa vào ngực mình nhẹ nhàng mà lay động, thỉnh thoảng hôn lên tóc cô. “Nói thật nha, em không hối hận đã gả cho anh sao?”

“Vì sao anh cho rằng em sẽ hối hận?” Dựa vào khuôn ngực rộng lớn và ấm áp, Kim Bối Nhi cảm thấy hạnh phúc, khẽ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng lay động thân thể theo sự đong đưa của anh, giống như nằm trên chiếc giường ấm áp, thật thoải mái.

“Bởi vì em còn trẻ như vậy đã gả cho anh, nếu em không lập gia đình sớm như vậy, có lẽ sau này sẽ gặp được một người tốt hơn anh.” Đây là lời nói từ tận đáy lòng Cổ Việt Di.

Kim Bối Nhi đột nhiên mở to mắt, cười to, sau đó nhăn mặt, cố ý giấu cợt anh, “Những lời này nghe rất chua nha, có người làm đổ một lọ dấm chua lâu năm.”

Cô chính là đáng yêu như vậy, có thể dễ dàng thay đổi tâm trạng của anh.

Đôi mắt đen của Cổ Việt Di giấu giếm mỉm cười, “Anh đang nói thật với em.”

“Mặc kệ anh là chừng hay nẫu, đời này em chỉ chấp nhận anh là ông xã.” Trong dáng vẻ xinh đẹp của Kim Bối Nhi có sự kiên định, cố chấp không thể lay chuyển.

Một câu trả lời ngắn gọn bình thường, khiến cho Cổ Việt Di cười ở ngoài miệng nhưng cũng ngọt tận đáy lòng, hai tay ôm chặt niềm hạnh phúc này. “Bà xã, anh rất yêu em.”

“Vậy sao?” Kim Bối Nhi vui vẻ mỉm cười, gương mặt tựa sát vào má của Cổ Việt Di.

Như vậy vốn đã là hỏi thừa rồi, đương nhiên là thật, cô đã sớm cảm nhận sâu sắc tình yêu của Cổ Việt Di dành cho cô, đời này cô không thể lại đi yêu một người khác. Trong lòng của cô chỉ có một người duy nhất!

Bảng tin trên tivi –

Theo ông Vi Đức, người đại diện cho tổng giám đốc Cổ Việt Di của điện tử Hoàng Đình, thì tổng giám đốc của điện tử Hoàng Đình sẽ mời phóng viên dự họp báo vào hôm nay, làm sáng tỏ những phỏng đoán của người ngoài về chuyện anh kết hôn, đồng thời người có thể chứng nhận việc kết hôn này là vợ chồng Trình Chính Khôi và Trịnh Vũ Hi cũng ra làm chứng, nghe đồn người vợ trẻ tuổi của tổng giám đốc - cô Kim Bối Nhi cũng sẽ xuất hiện trong cuộc họp báo này.

Tin này vừa truyền ra, lập tức tạo thành một làn sóng dữ dội, chấn động các tạp chí lớn, sáng sớm các nhà truyền thông đã xoa tay canh giữ ở phòng họp của Hoàng Đình điện tử.

Từ lúc Cổ Việt Di quyết định mời phóng viên dự họp, Kim Bối Nhi bắt đầu lo lắng không yên, từng lần giáo miêng lưỡi lợi hại của các phóng viên, bản lĩnh ngấm ngấm hại người, cả người bỗng chốc cảm thấy lạnh run, cô không biết phải đối mặt các phóng viên như thế nào.

Kim Bối Nhi đi chân trần như âm hồn, một lúc bay qua, một hồi bay lại trước mặt Cổ Việt Di, còn thỉnh thoảng ngửa đầu nhìn trần nhà. “Làm sao bây giờ?” Sau đó lại cúi đầu nắn lòng lăm bằm: “Tiêu rồi.”

Cổ Việt Di bình thần ung dung nhìn Kim Bối Nhi xao động bất an, anh có thể hiểu được trong lòng cô đang chịu áp lực rất lớn, dù sao trên đời này cũng không có mấy người vì chứng minh việc kết hôn của mình mà phải mời phóng viên dự họp báo.

Kim Bối Nhi nhắm mắt, lấy tay vỗ đầu, “Làm ơn, mau tỉnh lại đi.” Cô lo lắng đến gõ mạnh vào đầu mình.

Nhìn vẻ mặt kinh hoàng của cô, cảm xúc bị dồn nén đến sắp vỡ tan, Cổ Việt Di lo lắng cô sẽ không chịu được áp lực.

Âm thầm đi đến phía sau cô, vòng tay qua eo ôm cô vào lòng, xoay cô lại đối mặt mình. Cổ Việt Di vỗ vỗ trán của cô, giọng nói dịu dàng như gió xuân ấm áp phát lên mặt cô. “Em làm sao vậy? Giống như trời sắp sập xuống ấy.”

Cô bất đắc dĩ nhướn mắt, “Trời quả thật giống như sắp sập xuống.”

“Yên tâm đi, dù trời sập còn có ông xã anh đây đỡ.” Cổ Việt Di tìm lời nói giỡn chọc cô vui vẻ, ý muốn làm cho cô thư giãn cảm xúc lúc này.

Kim Bối Nhi lắc đầu than thở, cho dù anh nói như vậy, cô vẫn rất căng thẳng nha!

“Em không nghe nói chồng chính là trời hay sao?” Cổ Việt Di cụng trán với cô, trong mắt lộ ý cười ấm áp.

Đầu Kim Bối Nhi để sát vào trán anh chăm chú nhìn đôi mắt tràn ngập yêu thương kia, “Ông xã, em sợ hôm nay sẽ thất lễ trước mặt phóng viên.”

“Sợ cái gì? Việc này là lần đầu tiên, cho dù thật sự thất lễ, cũng không sao cả.” Cổ Việt Di muốn xoa dịu sự bất an của cô.

“Nhưng em sợ phóng viên sẽ viết bậy, lỡ như....”

“Bà xã, không thể, cũng không có lỡ như, trong lòng em chỉ cần nghĩ đến anh là được.” Cổ Việt Di hôn cô, đôi môi dịu dàng hôn lên ưu phiền của cô.

Đúng! Chỉ cần nghĩ đến anh là đủ rồi.

“Ông xã..... Trong lòng em chỉ có anh....” Kim Bối Nhi nhắm mắt lại, nói nhỏ bên môi anh.

Một câu đơn giản, nhưng giống như quả bom có uy lực rất mạnh, khiến Cổ Việt Di trợn mắt há hốc mồm, vui mừng như muốn bay lên trời. Bao lâu nay, anh chờ đợi những lời này của cô đã rất lâu, rất lâu rồi, tuy cô sửa miệng gọi anh là ông xã, nhưng cho tới bây giờ anh vẫn chưa nghe được một câu từ miệng của cô.... Yêu anh.

Nhưng một câu “Trong lòng em chỉ có anh” như vậy là đủ rồi!

“Bà xã.”

Lúc đôi môi dịu dàng của Kim Bối Nhi âu yếm hạ xuống, bên môi anh khẽ mỉm cười, ôm chặt lấy cô, đời này kiếp này ngoài Kim Bối Nhi, trong lòng anh, trong đầu anh sẽ không chứa đựng người phụ nữ nào khác.

Vốn dĩ chỉ muốn hôn nhẹ, không ngờ nụ hôn này lại khiến độ ẩm chợt tăng lên, ngọn lửa muốn bùng nhưng không thể điên cuồng thiêu đốt toàn thân, thân thể cô tỏa ra mùi hương tự nhiên mê hoặc giác quan của anh.

Anh ôm lấy cô, đem thân thể mềm mại nhỏ nhắn của cô dựa vào tường, những nụ hôn nóng bỏng hạ xuống, vội vã muốn cảm nhận cơ thể thơm ngát của cô.

“Ông xã?” Kim Bối Nhi hơi ngạc nhiên vì sự nhiệt tình khác thường của Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di không có ý muốn buông cô ra. “Còn sớm mà.” Ánh mắt nóng rực nhìn Kim Bối Nhi.

Đôi môi nóng bỏng của Cổ Việt Di mềm nhẹ hôn cô, hơi thở ấm áp cùng nhiệt độ cơ thể nóng cháy khiến cho tim của cô đập nhanh hơn, da thịt đỏ hồng.

“Ông xã, như vậy có được không?” Cô quyến luyến nhẹ thở gấp.

Anh hôn cái cổ trắng nõn của cô, khàn khàn giọng gầm nhẹ bên tai cô: “Đương nhiên là được!”

Cổ Việt Di vùi đầu vào ngực cô, cọ xát làn da tuyết trắng mềm mại trước ngực. Khoái cảm từng đợt liên tục kéo tới, khiến cho Kim Bối Nhi không thể ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản, thân thể mềm mại không xương tự nhiên dựa sát vào anh, ngón tay lùa vào tóc anh, ôm lấy đầu của anh nũng nịu thở dốc.

Tiếp theo là một trận lửa nóng như sóng lớn dâng cao, xuyên qua cô tiến vào trong cơ thể, anh gầm nhẹ một tiếng, cuối cùng dùng lực đạo mạnh mẽ, đem dục vọng tràn đầy đưa vào sâu trong cơ thể của cô, khiến cô thở gấp phát ra tiếng ngậm nga yếu ớt....

Tình cảm mãnh liệt qua đi, toàn thân cô xụi lơ vùi vào ngực anh nghe tiếng tim đập mạnh.

Kim Bối Nhi không nghĩ rằng như vậy cũng có thể làm, gương mặt xấu hổ đến nóng đỏ, Cổ Việt Di hôn lên tóc cô. “Chúng ta cùng đi tắm, thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.”

Kim Bối Nhi ngẩng đầu ngậy người nhìn anh, “Chúng ta cùng nhau tắm?”

“Em không muốn?” Cổ Việt Di cười gian, không muốn nghe cô nghi ngờ hay phản kháng, nhanh chóng ôm cô vào phòng tắm.

Cô sao có thể không muốn, mà là rất vui!

Kim Bối Nhi và Cổ Việt Di được Vi Đức giúp đỡ, khéo léo qua mặt giới truyền thông đi vào văn phòng của Cổ Việt Di.

Vi Đức kính cẩn báo cáo với Cổ Việt Di: “Anh Trình và chị Trình đã chờ ở văn phòng của anh từ lâu”

Kim Bối Nhi bên cạnh Cổ Việt Di, vừa nghe chị họ và anh rể họ đã ở trong văn phòng, vội vàng mở cửa vọt vào văn phòng.

Vừa vào văn phòng liền nhìn thấy chị họ Trịnh Vũ Hi và anh rể họ Trình Chính Khôi đã lâu không gặp, Kim Bối Nhi mừng rỡ chạy tới ôm Trịnh Vũ Hi. “Chị họ.”

Trịnh Vũ Hi vui vẻ ôm lại cô, “Bối Nhi.”

Cổ Việt Di biết ơn Trình Chính Khôi ra mặt làm chứng cho bọn họ, cầm tay anh, “Cám ơn cậu và Vũ Hi.”

“Chúng tớ vốn là nhân chứng, nói sao chúng tớ cũng là bạn tốt kiêm người thân, sao lại không quan tâm hai người, huống chi cậu còn đưa quà mai mối lớn như vậy, không ra mặt giúp việc này thì thật không thể nào nói nổi.” Trình Chính Khôi mỉm cười đáp lại.

Đã một khoảng thời gian không gặp Kim Bối Nhi, Trịnh Vũ Hi nghiêm túc tỉ mỉ nhìn cô, “Việt Di đối với em tốt không?”

Kim Bối Nhi xinh đẹp quay đầu liếc nhìn Cổ Việt Di, “Anh ấy rất tốt với em.”

“Thật sao? Anh ta không có hung dữ với em chứ?” Trịnh Vũ Hi vẫn có chút lo lắng.

Nhớ tới lúc trước khi đề nghị bọn họ kết hôn, vẻ mặt căm thù lẫn nhau của họ vẫn còn lờn vờn trong đầu Trịnh Vũ Hi.

Kim Bối Nhi không cần nghĩ ngợi trả lời: “Có.”

“Có?” Ánh mắt trách cứ của Trịnh Vũ Hi lập tức không nể tình lướt nhìn Cổ Việt Di.

Trình Chính Khôi cũng kinh ngạc nhìn Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di khó hiểu nhún vai, tỏ vẻ anh không có,

“Anh ấy từng đánh em, đánh ở đây nè.” Kim Bối Nhi chỉ vào mông mình.

Cổ Việt Di không nghĩ rằng Kim Bối Nhi lại chọn lúc này tính nợ cũ với anh.

Trịnh Vũ Hi và Trình Chính Khôi dùng ánh mắt không thể tha thứ nhìn Cổ Việt Di, Cổ Việt Di bất đắc dĩ liếc xéo Kim Bối Nhi.

Nhìn bộ dáng tưng tửng của anh, Kim Bối Nhi cười đắc ý vì đạt được mục đích.

Cô cười đến cả người run run, đi đến ôm cánh tay của Trịnh Vũ Hi, chớp chớp đôi mắt sáng ngời, cười hì hì giải thích: “Lần đó cũng không thể trách anh ấy, là em chọc anh ấy nổi giận, dù sao em cũng trả đũa anh ấy rồi, cả hai huê nhau.”

“Vậy sao?” Trịnh Vũ Hi nhận ra ý của Kim Bối Nhi là muốn làm mất mặt Cổ Việt Di.

“Nếu không tin thì bảo anh ấy tự nói đi.” Kim Bối Nhi thoải mái đem vấn đề quảng cho Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di sắc mặt trắng bệch, cười cười nhìn bà xã tinh quái, “Đúng vậy, huề nhau.”

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, có thể nhận ra tình cảm ngọt ngào của Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi trong lúc đó.

Trình Chính Khôi nghiêm túc đưa mọi người về vấn đề chính, “Bây giờ không nói chuyện đó, mà nên bàn chuyện có liên quan đến cuộc họp phóng viên.” Anh vỗ vai của Cổ Việt Di, nghiêm túc hỏi lại một lần: “Cậu thật sự đã suy nghĩ kỹ việc công khai chuyện hai người kết hôn với bên ngoài sao?”

Cổ Việt Di giấu đi tươi cười, tỏ vẻ thận trọng: “Tin rằng như vậy sẽ tốt cho tớ và Bối Nhi hơn.”

Trịnh Vũ Hi nghi ngờ nhìn Kim Bối Nhi, “Em cũng nghĩ như vậy sao?”

Kim Bối Nhi mỉm cười lắc đầu, buông Trịnh Vũ Hi ra đi đến bên cạnh Cổ Việt Di, hai tay ôm cánh tay anh, thâm tình chân thành nhìn, vẻ mặt hạnh phúc. “Em không biết công khai là tốt hay là không tốt.” Lập tức nhìn về phía Trịnh Vũ Hi và Trình Chính Khôi, “Vợ chồng không phải là một hay sao? Chỉ cần chuyện ông xã quyết định, em nhất định sẽ dốc hết sức ủng hộ và phối hợp.”

Nụ cười xuất phát từ đáy lòng nở rộ trên môi Cổ Việt Di, ôm bà xã đáng yêu vào lòng, “Chuyện này tuy rằng là tôi đề nghị, nhưng nếu Bối Nhi không đồng ý, tôi vẫn tôn trọng ý kiến của cô ấy, hôm nay Bối Nhi hoàn toàn đồng ý, cho nên tôi mới quyết định mở cuộc họp phóng viên này để tuyên bố.”

Kim Bối Nhi ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt tràn ngập dịu dàng và tình yêu kia, khóe môi khẽ mỉm cười ngọt ngào.

Một động tác vô tình nho nhỏ, một ánh mắt tự nhiên biểu lộ, đã đủ để cho người bên cạnh cảm nhận được nhu tình mật ý của bọn họ trong lúc đó. (nhu tình mật ý: tình cảm đậm thắm, ngọt ngào)

Trịnh Vũ Hi vui vẻ dựa vào ông xã bên cạnh, “Nhìn bọn họ...”

“Anh đã sớm biết.” Trình Chính Khôi vui mừng ôm bà xã.

Còn nhớ khi anh kết hôn, Cổ Việt Di từng giễu cợt anh vì một thân cây buông tha cho cả khu rừng rậm.

Nay cậu ấy thì sao? Vì một gốc cây non lại bỏ qua cả khu rừng rậm.

Phóng viên đã đông đủ, thời gian dự định chính thức bắt đầu.

Cổ Việt Di vô cùng yêu thương ôm lấy bà xã Kim Bối Nhi đứng trên bục, Trình Chính Khôi và Trịnh Vũ Hi ngồi bên cạnh vì bọn họ làm nhân chứng.

Đèn flash ở hội trường chớp lóe liên tục, Kim Bối Nhi căng thẳng đến nỗi hai tay ướt đẫm mồ hôi, nắm chặt tay Cổ Việt Di tìm chỗ dựa.

Bàn tay Cổ Việt Di quan tâm nắm chặt bàn tay mềm của cô, cho cô toàn bộ dũng cảm, còn thỉnh thoảng mỉm cười trấn an Kim Bối Nhi.

“Anh Cổ, tin tức kết hôn của anh và cô Kim Bối Nhi là thật sao?”

Trình Chính Khôi vội vàng thay Cổ Việt Di trả lời: “Tôi có thể làm chứng, là thật, tôi và bà xã của tôi đều là nhân chứng của anh Cổ và cô Kim Bối Nhi.”

“Chị Cổ, nghe nói hiện giờ chị vẫn là học sinh cấp ba, đây cũng là sự thật sao?”

Kim Bối Nhi nhìn thoáng qua Cổ Việt Di, Cổ Việt Di cho cô một ánh mắt cổ vũ, Kim Bối Nhi hít thật sâu, cầm lấy Microphone. “Năm nay tôi tốt nghiệp trung học, đã mười chín tuổi, sớm qua tuổi pháp định (tuổi theo luật pháp).”

Cổ Việt Di cho cô một nụ cười khen ngợi.

“Chị Cổ, cho hỏi vì sao chị lại gả cho tổng giám đốc Cổ? Theo chúng tôi biết tổng giám đốc Cổ lớn hơn chị mười tuổi, hai người có gặp khó khăn trong việc tìm hiểu nhau không?”

Lần đầu lạ lẫm, lần thứ hai dần quen, Kim Bối Nhi hào phóng cầm lấy Microphone, “Các người hỏi tôi vì sao gả cho Việt Di, đơn giản chỉ có một chữ – yêu, tôi yêu Việt Di.”

Cuối cùng cô cũng nói yêu anh, lại nói trước mặt mọi người.

Cổ Việt Di xúc động cúi người hôn hai má của Kim Bối Nhi, thì thầm bên tai cô: “Anh cũng yêu em.”

Hành động của anh khiến cho Kim Bối Nhi xấu hổ đến nỗi thoáng chốc gương mặt nhỏ nhắn đã ửng đỏ, cong môi cười ngọt ngào tiếp tục trả lời vấn đề khác của phóng viên: “Tôi với ông xã không gặp vấn đề gì trong việc tìm hiểu nhau cả.”

Trên mặt Cổ Việt Di hiện lên lúm đồng tiền thật to.

Phóng viên thừa cơ hỏi: “Xin hỏi khi nào anh Cổ sẽ tổ chức tiệc mừng?”

Cổ Việt Di thản nhiên trả lời: “Vốn dự tính chờ Bối Nhi học xong đại học, về phần có thể thay đổi hay không, vẫn là phải xem ý của Bối Nhi”

Phóng viên đánh rần tuy còn (tức là cầm cây nào thì đánh bằng cây đó), theo vấn đề vừa rồi hỏi tiếp: “Chị Cổ, vậy ý của chị như thế nào?”

“Tôi?” Kim Bối Nhi cúi đầu suy nghĩ một chút, trên hai má lộ vẻ thẹn thùng đỏ bừng, “Vẫn là theo kế hoạch từ trước, chờ tôi học xong đại học sẽ mời khách sau.”

“Ngoài ra có một vấn đề, không biết tổng giám đốc Cổ sẽ giải quyết chuyện người yêu cũ như thế nào?”

Vấn đề này vừa hỏi ra, lập tức khiến cho toàn bộ phóng viên kinh ngạc quay đầu xem ai là người đưa ra vấn đề này.

Cổ Việt Di kinh ngạc nhìn người đặt câu hỏi – là Eva! Cô ta tới làm gì?

Kim Bối Nhi cũng đã thấy Eva xuất hiện, khiếp sợ khẽ mấp máy môi. Sao cô ta lại đến đây?

Eva có vẻ không muốn bỏ qua cho Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi, cầm Microphone chậm rãi đi lên phía trước. “Tổng giám đốc Cổ, sao anh không nói gì hết vậy? Tôi theo anh bao nhiêu năm, cuối cùng anh lại kết hôn với một cô bé.”

Trong phút chốc, tất cả tia sáng đèn flash đều tập trung vào Eva cố ý gây phiền toái, Eva không hề sợ hãi tiếp tục tới gần Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi. “Vì sao không trả lời tôi? Anh nghĩ không nói lời nào thì sẽ không có gì sao?”

Ánh mắt lạnh băng Cổ Việt Di bắn về phía Eva, “Eva!”

Eva si tình nhìn Cổ Việt Di, “Thì ra anh còn nhớ tên tôi, có thể thấy được trong lòng anh còn có tôi, nhất định là con nhóc đáng ghét kia níu kéo anh không buông.”

Hai mắt bùng bùng lửa giận trừng về phía Kim Bối Nhi, Eva đột nhiên vứt bỏ Microphone, nhanh chóng cầm lấy con dao nhỏ giấu trong bao bố nhằm phía Kim Bối Nhi, thảm thiết hét lên: “Không cho phép cô cướp đi Việt Di của tôi!”

Cổ Việt Di không biết mục đích Eva xông lên trước, nhưng nhìn lửa giận trong mắt Eva, anh có thể xác định cô ta tuyệt đối không có ý tốt.

Trước lúc Eva lao tới Kim Bối Nhi vài bước, Cổ Việt Di xoay một vòng ôm lấy Kim Bối Nhi, dùng thân thể của mình bảo vệ người phụ nữ anh yêu nhất.

Nháy mắt, Cổ Việt Di cảm giác một vật cứng sắc nhọn đâm vào thân thể của mình, hai mắt anh trợn to, Kim Bối Nhi phát hiện sự khác thường, sợ tới mức hoa dung thất sắc (gương mặt đẹp mất sắc, ‘mặt mày tái nhợt, kinh hoàng tột độ’) ôm lấy Cổ Việt Di hét chói tai: “Ông xã....”

Sắc mặt Cổ Việt Di trắng bệch, găng gương mỉm cười, “Bà.... xã.... Không sao.” Ôm chặt Kim Bối Nhi rồi ngã xuống, màu máu tươi phút chốc nhuộm đỏ quần áo Cổ Việt Di.

Cổ Việt Di tựa vào người Kim Bối Nhi, tay vỗ về mặt Kim Bối Nhi, Kim Bối Nhi hoảng sợ, nước mắt đầm đìa, “Ông xã.”

“Anh đã nói..... rồi..... Mọi việc có..... anh.” Mặt anh tựa sát gương mặt Kim Bối Nhi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Kim Bối Nhi kiềm nén tới không thể động đậy, chỉ có thể ôm lấy đầu Cổ Việt Di, khóc khàn cả giọng: “Ông xã, tỉnh lại, anh không thể chết được, không thể chết được.” Cô hôn khuôn mặt dần dần lạnh như băng, “Em yêu anh, em yêu anh.”

Tiếng kêu sợ hãi nhốn nháo khắp hội trường –

“Tổng giám đốc Cổ bị thương.”

Trình Chính Khôi và Trình Vũ Hi bối rối, trấn tĩnh từ trong nỗi sợ hãi, Trình Chính Khôi quát to: “Mau gọi xe cứu thương!”

Trình Vũ Hi thử kéo Kim Bối Nhi ra khỏi thân thể Cổ Việt Di, nhưng Kim Bối Nhi một tay ôm chặt đầu Cổ Việt Di, tay kia thì không ngừng quơ quàng, đau thương kêu to: “Tránh ra, không cần kéo tôi, tôi muốn ở bên cạnh ông xã của tôi.”

Lưỡi dao sắc bén xuyên qua bao bố, Eva thở phì phò sững sờ đứng tại chỗ, trong tay nắm chặt cái bao bố nhem đẫm máu của Cổ Việt Di.

Eva vạn lần không nghĩ rằng sẽ thất bại, người cô định ra tay là Kim Bối Nhi, vì sao ngay lúc nguy hiểm anh lại đỡ một dao cho Kim Bối Nhi chứ!

Nhìn Cổ Việt Di dùng thân thể của mình che chở cho Kim Bối Nhi, ngay cả khi ngã xuống kia còn ôm chặt Kim Bối Nhi không buông, có thể thấy được tình yêu của anh đối với Kim Bối Nhi sâu đậm cỡ nào, anh tình nguyện mình bị thương cũng không để cho cô chịu chút tổn thương nào.

Eva đã bị chấn ngạc (chấn động + kinh ngạc) đứng tại chỗ, bao bố trong tay rơi trên mặt đất, hai tay ôm đầu, lắc đầu điên cuồng, gào lên như người mất trí: “Không! Tôi không phải muốn giết người, tôi không phải...”

Giấy lát, bảo vệ công ty lập tức kéo tới bắt Eva, mang cô rời khỏi hội trường.

Cổ Việt Di bị được nhân viên cứu hộ nâng lên cáng, một bàn tay Kim Bối Nhi nắm chặt tay Cổ Việt Di không buông, một bàn tay luôn vuốt ve khuôn mặt anh, nước mắt của cô rơi lã chã, từng giọt nước mắt cứ thế rơi lên mặt anh.

“Ông xã, anh không thể chết được, em không muốn biến thành quả phụ.”

Cô không cần những ngày không có anh....

Cổ Việt Di nhắm chặt hai mắt, đôi môi trắng nhợt run run lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Bà xã đáng yêu sợ biến thành quả phụ? Nếu hôm nay đổi thành người phụ nữ khác nói những lời này, cho dù anh không qua khỏi, cũng sẽ nhảy ra khỏi mộ tìm cô ta tính sổ. Nhưng những lời này từ miệng Kim Bối Nhi nói ra, anh có thể hiểu được ý trong lời nói của cô.

Cô yêu anh!

Cổ Việt Di kiên cường giữ vững tinh thần trấn an Kim Bối Nhi: “Anh không sao, sẽ không..... để em biến thành quả phụ, anh muốn ở bên em..... Thật lâu..... Thật lâu.....”

Trình Vũ Hi bước đến thử giữ chặt Kim Bối Nhi, lo lắng khuyên nhủ cô: “Bối Nhi, để xe cứu thương đưa Việt Di đến bệnh viện.”

“Không! Em không thể để anh ấy đi một mình, tôi muốn đi cùng anh ấy.” Kim Bối Nhi liều mạng nắm chặt tay Cổ Việt Di không buông.

“Bối Nhi, cứu người quan trọng, em đừng càn quấy nữa.” Trình Vũ Hi vừa vội vừa hoảng, không biết làm sao nhìn cô.

“Em không càn quấy, anh ấy và em đã nói có việc gì cũng sẽ cùng đối mặt, em muốn ở bên cạnh anh ấy.” Kim Bối Nhi hoảng loạn khóc lớn.

Thời gian cứu người cấp bách, nhân viên cứu hộ không thể chần chờ đành phải đồng ý. “Chị Cổ, thế thì chị đi cùng anh Cổ vậy.”

Kim Bối Nhi vừa nghe có thể cùng đến bệnh viện với Cổ Việt Di, không chút nghĩ ngợi liền bỏ tay Trịnh Vũ Hi ra, đi theo Cổ Việt Di lên xe cứu thương.

Ở trên xe, cô vẫn nắm chặt tay Cổ Việt Di như cũ, “Em sẽ ở bên anh, một bước cũng sẽ không rời đi.”

“Anh không sao.....” Cổ Việt Di nhìn cô nước mắt giàn giụa, vô cùng đau lòng, cổ vươn tay vuốt mặt của cô. “Ngoan..... Đừng khóc.”

Kim Bối Nhi vừa nóng vội vừa đau lòng càng khóc to hơn, “Đã là khi nào, còn bảo em đừng khóc, anh nói thì em sẽ không khóc sao?”

Nói cũng phải! Sự thắng thắng Kim Bối Nhi làm cho Cổ Việt Di không biết nên khóc hay cười, nhưng lúc này anh đã không còn sức lực tranh cãi cùng cô, chỉ có thể dùng khí lực còn sót lại, yếu ớt nói: “Anh yêu em.”

Kim Bối Nhi xúc động áp má vào mặt anh, khóc nói: “Em cũng yêu anh.”

Đợi chờ, trông mong, rốt cục cũng nghe được lời nói mà anh tha thiết mong chờ, mặc dù trong cuộc họp phóng viên cô cũng từng nói yêu anh, nhưng giờ phút này cảm giác là chân thật nhất.

Khóe môi Cổ Việt Di lộ ra mỉm cười thỏa mãn, không tiếc nuối, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Không!” Sắc mặt Kim Bối Nhi kinh hoảng vượt hai má Cổ Việt Di, “Ông xã, tỉnh... tỉnh... Ông xã.”

Rốt cục đến bệnh viện.

Kim Bối Nhi không thể không buông Cổ Việt Di ra, tro mắt nhìn Cổ Việt Di bị một đám nhân viên bệnh viện đẩy mạnh vào phòng giải phẫu.

Cả người cô ngậy ra như phỗng đứng ngoài phòng giải phẫu, Trình Chính Khôi và Trịnh Vũ Hi lúc này cũng đã đến, nóng lòng như lửa đốt đi đến bên cạnh Kim Bối Nhi.

Trịnh Vũ Hi sốt ruột hỏi Kim Bối Nhi: “Việt Di đâu?”

Kim Bối Nhi ngơ ngác nhìn cửa phòng giải phẫu.

Trình Chính Khôi bước đến hỏi cô y tá đang rảnh tay ở trước phòng, vẻ mặt lo lắng xoay người trở về bên cạnh các cô. “Việt Di đã vào phòng phẫu thuật.”

Trịnh Vũ Hi nhìn Kim Bối Nhi vẻ mặt đại ra, trong lòng càng thêm lo lắng, “Bối Nhi, Việt Di không sao đâu.”

“Thật không?” Kim Bối Nhi vẫn đang sững sờ nhìn cửa phòng giải phẫu

Nhớ đến máu tươi nhuộm đỏ trên người anh, cả người Kim Bối Nhi nhịn không được run run.

Trịnh vũ Hi nhìn đôi mắt to đầy nước mắt và sợ hãi kia, không khỏi bắt đầu lo lắng cho Kim Bối Nhi, cô nhẹ nhàng vỗ mặt Kim Bối Nhi, thử gọi lại hồn của cô. “Bối Nhi, em có khỏe không?”

Kim Bối Nhi mở to đôi mắt long lanh nhìn Trịnh Vũ Hi, “Chị họ, Việt Di anh ấy không có việc gì chứ?”

“Sẽ không đâu, em yên tâm.” Trịnh Vũ Hi ôm vai của cô, đưa cô tới ghế chờ bên cạnh, “Đừng lo lắng, hãy tin Việt Di, anh ấy nhất định sẽ bình an vô sự.”

“Đúng, chắc là sẽ không có việc gì.” Kim Bối Nhi mở to đôi mắt to vô hồn, thì thào tự nói: “Anh ấy là người giữ lời hứa, anh ấy nói muốn ở bên mình thật lâu, thật lâu.”

“Đúng, anh ấy sẽ bên cạnh Bối Nhi thật lâu, thật lâu.” Trịnh Vũ Hi nhìn bộ dạng tâm hồn vỡ vụn của Kim Bối Nhi, không khỏi làm cô tuông rơi nước mắt.

Vốn là một cuộc hôn nhân không được xem trọng, không nghĩ tới cuối cùng cảm tình của bọn họ lại sâu đậm như thế.

Trình Chính Khôi thúc thủ vô sách (bó tay không có cách nào) nhìn Kim Bối Nhi, bây giờ nói an ủi Kim Bối Nhi đều là dư thừa, trừ phi Cổ Việt Di không có việc gì, nếu không anh sợ Bối Nhi sẽ không chấp nhận được.

Hai giờ sau, cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ đi ra phòng giải phẫu, gọi : “Người nhà của Cổ Việt Di.”

Trình Chính Khôi và Trịnh Vũ Hi nhìn Kim Bối Nhi không có phản ứng gì, chỉ thấy cô không nhúc nhích ngồi ở trên ghế, ngoảnh mặt làm ngơ với bác sĩ vừa kêu to.

Trình Chính Khôi bước nhanh đến trước mặt bác sĩ, “Tôi là người thân của Cổ Việt Di, bây giờ cậu ấy thế nào?”

Bác sĩ mỉm cười nói: “Tất cả ổn rồi, lập tức có thể đưa về phòng bệnh.”

Việt Di không có việc gì! Trình Chính Khôi rất cục thở phào nhẹ nhõm, xoay người đến trước mặt Kim Bối Nhi, “Bối Nhi, bác sĩ nói Việt Di không sao rồi.”

“Thật chứ? Vậy sao còn chưa nhìn thấy anh ấy.” Cô muốn tận mắt thấy mới có thể yên tâm.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng giải phẫu mở ra, ba nhân viên phụ giúp đẩy giường bệnh, “Người nhà của Cổ Việt Di.”

Kim Bối Nhi nhìn giường, hơi thở gấp gáp, cô nhận ra khuôn mặt tái nhợt nằm ở trên chiếc giường nhỏ màu trắng kia.

Là ông xã của cô, là Việt Di! Kim Bối Nhi bước nhanh đến, một tay vịn lấy đầu giường, một tay nhẹ nhàng vỗ về mặt Cổ Việt Di, gọi nhẹ: “Ông xã.” Nước mắt xúc động phút chốc giống như sợi trân châu bị đứt, ồ ồ rơi xuống.

Cổ Việt Di thoáng có ý thức, anh nghe được tiếng gọi đau buồn của Kim Bối Nhi, mí mắt nặng trĩu không mở ra được, môi mấp máy giống như đang nói chuyện.

Kim Bối Nhi vội vàng cúi đầu, kề tai bên môi anh.

“Bà, Bà..... xã.”

Một câu gọi nhẹ làm cho nước mắt của Kim Bối Nhi lại lần nữa dâng lên, cô hít hít cái mũi, tay nhỏ bé cố gắng ôm trọn bàn tay to, “Ông xã, em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh.”

“Uh.” anh đáp nhẹ, lập tức nặng nề ngủ.

10. Chương 10: Kết Thúc

Bốn năm sau

Cổ Việt Di đẹp trai, phong độ ngồi dưới đài, trên mặt thỉnh thoảng mỉm cười sung sướng, hai mắt nhìn chằm chằm Kim Bối Nhi đội mũ học sĩ lên đài lĩnh thưởng. Anh mong ngày này, đã chờ rất lâu, rất lâu.

Kim Bối Nhi từ một cô gái đến khi lột xác thành người phụ nữ tự nhiên, trang nhã, anh đã tham dự sự trưởng thành của cô, cũng làm bạn với cô vượt qua mỗi giai đoạn chuyển biến. Điều duy nhất không thay đổi là trong đôi mắt đen láy trong suốt của cô, trước sau đều chứa đựng ngọn lửa nóng bỏng, chỉ cần vừa nhìn thấy ngọn lửa kia, cả đời này cũng không thể quên.

Về mặt Kim Bối Nhi rất phần chấn, cầm bằng tốt nghiệp đứng trên đài, đại diện cho sinh viên đọc diễn văn.

“Bốn năm nay cảm ơn các thầy cô ân cần dạy bảo, để cho chúng tôi có thể...”

Cổ Việt Di cẩn thận nghe Kim Bối Nhi đọc diễn văn rất có nhịp điệu, khẽ cười tán thưởng.

Bà xã anh thật sự trưởng thành rồi!

Kim Bối Nhi ở trên đài cúi người chào, dưới đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Cổ Việt Di đương nhiên không hề keo kiệt cho Kim Bối Nhi khen ngợi tuyệt nhất.

Cô vừa đi xuống đài lập tức đến bên cạnh Cổ Việt Di, “Làm em sợ muốn chết, em sợ lỡ có sai sót gì.”

Cổ Việt Di vui vẻ nhìn cô, một tay nắm lấy bàn tay cô, tay kia thì nhẹ nhàng vỗ về. “Bà xã, em là tuyệt nhất.”

“Thật vậy chẳng? Anh cho rằng em nói rất khá?” Kim Bối Nhi tươi cười sáng lạn với Cổ Việt Di.

“Cực kỳ tốt, nằm trong dự kiến của anh.” Cổ Việt Di cho khẳng định tuyệt nhất.

Lúc này Kim Bối Nhi mới thở phào nhẹ nhõm. “Có những lời này của anh, em an tâm rồi.” Một câu của Cổ Việt Di còn hơn mười câu khen ngợi của người ngoài.

Lễ tốt nghiệp dài dòng cuối cùng chấm dứt, Kim Bối Nhi vui vẻ một tay cầm bằng tốt nghiệp, một tay nắm tay Cổ Việt Di. “Ông xã, chúng ta nên đi rồi đúng không?”

“Vừa đúng lúc.” Cổ Việt Di nhú mày, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Kim Bối Nhi có chút lo lắng nhìn Cổ Việt Di, “Tất cả đều đến đây sao?”

“Chuyện lớn như vậy, người nhà họ Cổ sao có thể không đến được? Chính Khôi và Vũ Hi cũng mang theo bé con bảo bối của bọn họ đến đây, còn có Mĩ Mĩ và Tú Tú cũng tới rồi, còn có....”

Kim Bối Nhi giật mình thở hốc, liều mạng lắc đầu. “Được rồi, được rồi, anh không cần đếm nữa, bây giờ em chóng mặt quá, không thể tưởng được nhiều người đến góp vui như vậy.”

Phải không? Thật sự chỉ là đến góp vui sao?

Bối Nhi, anh chờ ngày này đã bốn năm, hôm nay cuối cùng cũng để anh chờ được rồi.

Nhà họ Cổ từ trên xuống dưới vì hôn sự của Cổ Việt Di mà bận tới mảy mảy, đây chính là hôn lễ ba Cổ chờ đến bốn năm mới chờ được, lo xong hôn sự của Cổ Việt Di, coi như là giải quyết xong tâm nguyện đời này của ông.

Nhìn năm người con đều thành gia lập nghiệp, đều có được một gia đình hạnh phúc của riêng mình, ba Cổ cười đến không thể khép miệng lại được, nhất là hôn sự của Cổ Việt Di cùng Kim Bối Nhi, rõ ràng bốn năm trước đã công chứng, lại nhất định phải đợi Kim Bối Nhi tốt nghiệp đại học mới chịu mở tiệc chiêu đãi người thân và bạn bè, vì việc này, ba Cổ ba có lần không hiểu nổi; càng làm ba Cổ khó hiểu là, Cổ Việt Di lại tổ chức tiệc mừng ở đại sảnh công ty.

Trong đại sảnh ước chừng có thể đặt năm trăm cái bàn, ý của Cổ Việt Di là hy vọng nhân viên trong công ty có thể cùng nhau chia sẻ thời khắc đáng quý này.

Lúc này đại sảnh của điện tử Hoàng Đình có thể nói là quan lại tập hợp, có những doanh nhân nổi tiếng, cũng có khách quý từ các nước đến chúc mừng, sự kiện này đương nhiên cũng thu hút giới truyền thông, bây giờ chỉ còn thiếu hai nhân vật chính là chưa xuất hiện.

Cổ Việt Đan nhìn khách quý đã gần như đông đủ, theo lý lúc này Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi cũng nên có mặt, sao đến bây giờ còn chưa thấy bóng dáng bọn họ? Tình hình này khiến anh thật sự thấy kỳ lạ.

Anh đến bên cạnh Cổ Việt Sâm, “Sao bọn họ đến bây giờ còn chưa trở về? Lễ tốt nghiệp cần thời gian dài như vậy sao?”

Cổ Việt Sâm cũng thấy quái lạ, “Chắc là phải đến rồi.”

Chỉ chốc lát sau, Vi Đức chỉ huy vài nhân viên vén tấm màn dày trên tường, hiện ra chiếc tivi đồ sộ, Vi Đức cầm Microphone. “Các vị khách quý, xin chào.”

Hội trường thoáng chốc trở nên yên lặng.

“Tôi là quản lý Vi Đức của điện tử Hoàng Đình, tôi đại diện cho tổng giám đốc Cổ Việt Di rất biết ơn các vị thu xếp công việc đến chung vui ở đây, hiện tại tổng giám đốc Cổ và bà xã muốn đích thân cảm tạ thịnh tình của các vị.”

Vi Đức dùng tay ra hiệu cho nhân viên bên cạnh, tivi trên tường lập tức xuất hiện hình ảnh của Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi.

“Chào các vị, cảm ơn các vị đã bỏ thời gian quý giá tham gia tiệc mừng của vợ chồng chúng tôi.” Cổ Việt Di chào hỏi mọi người qua màn hình.

Sáng kiến này làm ôi người ở đây đều vô cùng kinh ngạc.

Kim Bối Nhi cũng chào hỏi với mọi người, “Tôi cũng như vậy, cảm ơn mọi người.”

Cổ Việt Di thân mật ôm Kim Bối Nhi, mỉm cười với mọi người.

“Bốn năm trước chúng tôi từng công bố trước giới truyền thông, đợi Bối Nhi tốt nghiệp sẽ tổ chức tiệc mừng mời mọi người, khó khăn lắm mới đợi đến lúc thực hiện được, cũng cảm ơn các vị kiên nhẫn chờ bốn năm.”

Kim Bối Nhi thẹn thùng nhìn Cổ Việt Di, rồi đổi mặt màn hình, “Bốn năm nay người ngoài cứ phỏng đoán tôi cùng Việt Di thật sự có thể tổ chức bữa tiệc mừng này không, vợ chồng chúng tôi có cùng nắm tay đi qua bốn năm này không.” Cô cầm tay Cổ Việt Di, giọng lên cao, “Chúng tôi không chỉ cầm tay nhau đi qua bốn năm này, mà còn tiếp tục đi qua vô số bốn năm nữa.”

“Đúng, tôi và Bối Nhi sẽ cùng nhau đi qua vô số bốn năm.” Cổ Việt Di hôn hai má Kim Bối Nhi.

Trên gương mặt hồng hào của Kim Bối Nhi tràn đầy hạnh phúc.

Ba Cổ cảm thấy rất thỏa mãn, cho dù bọn họ là đôi có tình cảm rắc rối nhất trong những đứa con; Nhưng tình cảm chân thành của bọn họ lại làm người ta hâm mộ nhất.

Ba Cổ nhìn tivi trên tường, “Nói tới nói lui, nói đi nói lại, hai người các con định khi nào xuất hiện?”

Cổ Việt Di và Kim Bối Nhi trong màn hình nhìn nhau, trên mặt hai người cùng lộ ra nụ cười gian xảo.

“Bây giờ chúng tôi đang trên đường đến châu Âu.”

“Châu Âu” Ba Cổ sững sốt, ngăn người lên đến chín tầng trời.

Cổ Việt Di mỉm cười nói: “Tiệc mừng chúng tôi hứa với các vị đã thực hiện, nhưng tôi cũng từng hứa với Bối Nhi, chờ ngày cô ấy tốt nghiệp đại học thì sẽ đi hưởng tuần trăng mật, hôm nay là ngày cô ấy tốt nghiệp đại học, cũng là ngày tôi phải thực hiện lời hứa, cho nên thật có lỗi, tôi và Bối Nhi không thể xuất hiện ở tiệc mừng, xin các vị thông cảm, lúc này tôi và Bối Nhi chúc các vị vui vẻ.”

Kim Bối Nhi nói theo một câu: “Cảm ơn các vị.”

Sau đó hai người biến mất trong màn hình.

Ba Cổ ngăn người, ngẫm lại cách làm nổi bật này, bỗng dưng cười to, “Nếu Việt Di đã nói như vậy, chỉ có thể mời các vị từ từ thưởng thức tiệc mừng của Việt Di.”

Tất cả quan khách đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lần lượt bật ra tiếng cười.

Kim Bối Nhi vòng tay qua cổ Cổ Việt Di, “Anh nghĩ bọn họ có thể chấp nhận sao?”

Cổ Việt Di vỗ vỗ cánh tay Kim Bối Nhi, “Cho dù bọn họ chấp nhận hay không, ít nhất anh cũng đã thực hiện lời hứa của mình.”

“Nói cũng đúng, nhưng như vậy có thể coi là làm tiệc cưới sao?” Kim Bối Nhi nghi ngờ nhếch miệng.

“Tiệc cưới chỉ là một hình thức để cho người thân và bạn bè chia sẻ không khí vui mừng, quan trọng là trái tim của hai người.” Cổ Việt Di xoay người, thâm tình nhìn Kim Bối Nhi, “Em còn yêu anh – ông cụ già này không?”

“Ông cụ già?” Kim Bối Nhi bị lời này chọc cười, “Ai nói anh là ông cụ già?”

“Trước kia em không phải gọi anh là ông chú sao? Bốn năm rồi, anh nghĩ anh đã biến thành ông cụ già.” Cổ Việt Di nhìn chăm chú vào bà xã, trong mắt có tình yêu nồng đậm.

Kim Bối Nhi nâng mặt anh lên, “Cho dù anh biến thành ông cụ già bảy tám mươi tuổi, em vẫn yêu anh như vậy.”

“Phải không?” Lời của cô làm tim anh ấm áp.

“Thật mà.” cô nhắm mắt lại, hôn lên đôi môi thính thoảng làm cô rung động, “Ông xã, em yêu anh.”

“Anh cũng vậy....” Cổ Việt Di vui vẻ đón nhận nhiệt tình của bà xã.

Chuyện đời hay thay đổi, tình cảm cũng tương tự; Cổ Việt Di không đoán được mình sẽ cưới một bà xã nhỏ, càng không nghĩ rằng mình sẽ yêu bà xã nhỏ này như si như cuồng, khó có thể tự kiềm chế. Bà xã, anh sẽ dùng trọn đời trọn kiếp yêu em!

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-cho-gio-tro>